د کتابونو په وږمو کې

(پر بیلا بیلا و اثارو لیکل شوې سریزې)

محمد اسمعیل یون

۱۳۸۷ ل

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتابونو په ورږمو کې

لیکوال

محمد اسمعیل یون

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

کتاب پېژندنه

د کتاب نوم:	د کتابونو په ورېمو کې
لیکوال:	محمد اسمعیل یون
خپرندوی:	یون کلتوري یون
چاپشمېر:	۱۰۰۰ ټوکه
لومړی چاپ:	۱۳۸۷ل کال
د لیکوال پرله پسې شمېره:	(۲۷)
د خپرندوی پرله پسې نومره:	(۲۷)
کمپوزر:	ضیاالرحمن ضیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیولیک

ګڼه	سرلیک	مخ
۱	ددې سریزو په باب څو ټکي	۱
۲	سریزه (دغشو تنده)	۹
۳	د بې هویتۍ په دریاب کې د هویت ډیوه	۲۰
۴	ازمون په خپل فرهنګي ازمون کې ډېر...	۳۳
۵	یادون ((سیندونه هم مري))	۵۰
۶	له ((څیرې ګرېوانه)) تر ((کوثر جامه)) د ...	۶۵
۷	د واقعیتونو یوه هنداره	۷۸
۸	د لویدیځمېشتي فرهنګي بهیر یو یار	۸۰
۹	د اروا پوهنې ښوونځي	۸۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۰	ګام پر ګام له خوشال سره	۹۰
۱۱	((لاهو)) شاعر	۹۲
۱۲	پردېس ژوند او ((پردېسې نغمې))	۹۸
۱۳	ددې اثر لیکوال او خپرندوی په باب څو خبرې	۱۰۱
۱۴	زرین انځور	۱۰۷
۱۵	((د حقوقو بنسټونه)) د استاد ستانیکزي...	۱۱۴
۱۲	د جنګي جنایتکارانو محاکمه	۱۱۷
۱۷	لغمان او اوسنی فرهنګي بهیر	۱۲۵
۱۸	پښتو غږپوهنه او ویېپوهنه	۱۳۳
۱۹	په ((زړه کلا)) کې یو عالم خبرې	۱۳۵
۲۰	((افغانان په استرالیا کې)) زموږ د تاریخ یوه ...	۱۴۲
۲۱	د فریاد سوي فریادونه	۱۴۲
۲۲	افغانستان د مکیاویلي په سیاسي...	۱۵۴
۲۳	((یوه شپه دوه خوبونه)) او د هغو تعبیرونه	۱۶۲
۲۴	((حقیقت)) او د کوچنیانو ادبیات	۱۷۰
۲۵	تر پایلیک پورته هڅه	۱۷۵
۲۲	د محمد اسمعیل یون لنډه پېژندنه	۱۸۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې سریزو په باب څو ټکي

تر اوسه پورې د دې هڅو بېلګې ډېرې کمې لیدل شوي، چې یو څوک دې د نورو پر اثارو خپلې لیکلې سریزې د یوې ټولګې په توګه چاپ کړي او یا دې د یوه بل لیکوال هغه سریزې یا یادښتونه راټول کړي، چې د نورو لیکوالو پر اثارو یې لیکلي وي.
یوازې استاد حبیب الله رفیع دا هڅه کړې، چې د بېلابېلو لیکوالو پر اثارو خپلې لیکلې سریزې او یادښتونه سره راټول او په ((کتابونه او دریابونه)) نومي اثر کې یې خوندي کړي دي.
ښاغلي افضل شهرزاد بیا د ارواښاد استاد روهي نږدې هغه لس عنوانه سریزې او یادښتونه سره راټول کړل او په پېښور کې یې دیوه ځانګړي اثر په توګه چاپ کړل، چې استاد روهي د بېلابېلو لیکوالو پر اثارو لیکلي وو. نور نو تر دې دمه ماته د کوم بل چا داسې کړی کار معلوم نه دی او که وي هم څو د ګوتو په شمار دا ډول اثار به وي. په دې ورځو کې چې زه خپلې لیکنې په خپله

(c) ketabton.com: The Digital Library

راټولوم، نو پر دې سربېره او یادښتونو مې هم سترګې ولګېدې، چې ما د نړېدې پنځه لسو کلونو په ترڅ کې د هېوا د د بېلابېلو لیکوالو پر اثارو لیکلي دي. دې لیکنو ته مې یو ځانګړی باب ورکړ او په یوه ځانګړې ټولګه کې مې راټولې کړې. په خپل لاس د خپلو ټولو یا هم اکثرو لیکنو له راټولولو څخه زما هدف دادی، چې زه نه غواړم، زما پر کړي کار په ګانده (اینده) کې نور څوک سترې شي، یا څوک پرې د راټولولو له امله خپل وخت ضایع کړي او یا هم ورته دا شک پیدا شي چې کومې لیکنې راټولې او خوندي او کومې نه کړي. په افغاني ټولنه کې ژوند ډېر بحراني دی، ان تر دې چې خلک د خپلو کورونو د مالونو خوندیتوب ته حیران دي او ایله د خپل سر په غم کې دي، پاتې خو لا د نورو د فرهنګي کار د خوندیتوب مسئله.

نو هر لیکوال ته په کار دي، چې خپل اثار په خپله خوندي کړي، کوم اثار چې په بیا چاپ او راټولېدو ارزي، هغه راټول او د بیا چاپ له لارې یې د مرګ او ورکېدو له خطره وژغوري. زموږ په فرهنګي ټولنه کې د لیکوال تر مړینې وروسته دا یو غټ بحث وي چې دې مرحوم لیکوال څومره اثار لیکلي؟ څومره چاپ دي؟ څومره ناچاپ؟ څومره یې په خپل نامه دي او څومره په بدل یا مستعار نامه؟ دغه ناندرۍ، ابهامات او کښنته پورته خبرې تر ډېره وخته د لیکوالو ترمنځ روانې وي. ددې علت دادی چې لیکوال په خپل عمر کې د خپل کړي کار سم سپیناوی نه وي کړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا سمه خبره ده چې مرګ نا خبره راځي او چاته له ډول و سورني سره نه راځي، خو په هر ترتیب لیکوال باید د مرګي همدغه ناخبره خطر په پام کې ونیسي او څه یې چې کړي له سره منظم او د چاپ او خپراوي لپاره یې تیار کړي. پخوا حالات ستونزمن وو، د چاپ او تکثیر شونتیاوې کمې وې او لیکوال د خپلو او نورو لیکوالو د اثارو د خوندیتوب جوګه نه و، اوس خو زمانه بدله ده، د چاپ، کمپیوټر او انټرنیټ اسانتیاوې د اثارو د خوندیتوب تضمین کوي، نو هر لیکوال ته په کار دي چې خپل فرهنګي ژوند شفاف کړي او څه یې چې کړي، هغه د ځینو په اصطلاح پر ریکارډ راولي. په هر څو کلونو کې خپل تېر فرهنګي کار او اثارو ته د لیکوال بیا نظر او ژوره کتنه هغه ته دا مسئله روښانه کوي، چې تېر یې څه کړي او راتلونکې کې ورته څه کول په کار دي؟

خپله د لیکوال اثار د لیکوال د علمي، سیاسي، کلتوري او ټولنیز شخصیت د ارزونې لپاره ښه تله ده، لیکوال باید تر هر څه لومړی د خپلو اثارو په تله کې ځان وتلي، چې څه یې کړي او څه باید وکړي؟

ما هم دا سریزې په همدې نیت بیا راټولې کړې، چې زه هم خپل ځان د ماضي په هنداره کې وګورم او نور هم ما یو ځل بیا په دې تېره ایینه کې وګوري، چې څه مې لیکلي؟ او څرنګه مې لیکلي دي؟ ما په دې سریزو کې کوم بدلون نه دی راوړی، یوازې کوم ځای کې چې چاپي تېروتنه شوې، هغه مې سمه کړې ده. دا اکثره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ادبي اثار دي، پر ادبي ليکنو سريزې څه خاص خطرناک سياسي عواقب نه لري او که يې ولري هم، ليکوال بايد هغه وزغمي، ما خپلې سياسي ليکنې هم راټولې او تر کوم خاص بدلانه پرته مې چاپ ته تيارې کړي، له نورو ليکوالو مې هم هيله ده، چې له کوم ځانګړي تغيير پرته خپلې ليکنې بيا چاپ کړي. هره ليکنه د يوه مهال د پېښو او حالاتو انځورنه کوي، او سمهالې ليکنې بايد د او سني وخت حالات منعکس کړي او د تېر وخت ليکنې د همغه تېر مهال. په دې اثر کې چې تاسو مخې ته پروت دی، پر (۲۴) بېلابېلو اثارو د چاپ پر مهال بحث شوی، ځينې په کې واړه يادښتونه دي او ځينې په کې د منځنۍ کچې او يا هم د اثر له غوښتنې سره سم سريزې. پر دې سريزو کې ما اکثره دا هڅه کړې چې نه يوازې پر دې مشخص اثر بحث وکړم، بلکې څه نا څه مې د ليکوال پر کړي کار هم بحث کړی دی. له دې څخه زما موخه دا ده چې د ليکوال د نورکړي کار د يادونې له لارې، د دې اثر شننه هم څه نا څه اسانه کېږي، خو پر ټولو اثارو داسې نه ده. د اثر او د ليکوال د شخصيت د شننې ترمنځ، د رابطې له مخې دا کار شوی دی. پر پورتنيو اثارو سربېره ما پر ځينو نورو اثارو هم سريزې او يادښتونه ليکلي دي، خو تر دې مهاله مې لاګوتو ته رانغلل، خو پاتې اثار د ګوتو په شمار دي، اکثره هغه اثار چې تر دې مهاله ما پرې ليکنې کړې دي، همدا دي، چې دلته يې سريزې راغلې دي. دغه راز د ليکوالو پر ځانګړو اثارو مې ځانګړې تبصرې هم کړي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې په بېلابېلو خپرونو کې خپرې شوې دي. د بېلابېلو فرهنګي ټولنو د استازي په توګه مې، ددې ټولنو له خوا په چاپ شوو اثارو هم، د ټولنو په نامه سریزې او یادښتونه لیکلي، د هغو راوړل مې هم دلته مناسب ونه ګڼل. دغه راز په لسګونو ځوان شاعران او لیکوال مې د هغو د نثر او نظم له بېلګو سره د تېرو دوو لسیزو په بهیر کې په ځینو خپرونو کې معرفي کړي، د هغو بیا چاپ مې هم ضرور ځکه ونه ګاڼه، چې هغوی بیا وروسته اکثره یا د خپلو اثارو او یا هم د نورو ادب تذکرو له لارې معرفي شول، نو ځکه خو ددې ډول لیکنو بیا چاپ ته ډېره اړتیا پیدا نه شوه. په پورتنیو سریزو کې د لیکوالو د اثارو پر مثبتو او بریمنو خواو ډېر بحث شوی، ځینې منتقدین کېدی شي له دې ډول سریزو سره موافق نه وي او ووایي چې دې کې د انتقاد مالګه نه شته، ددې ډول احتمالي نظرونو په باب باید ووایم، چې دا سریزې د لیکوال تر بحث لاندې اثر له تشریح او تعارف سره مرسته کوي، نه دا کره کتنې دي او نه هم د یوه اثر ټوله ارزونه. موږ باید د هغو منتقدینو په شان عمل ونه کړو چې تیارې مړۍ ته ناست وي او پر یوه اثر باندې د چاپ تر مهاله ټوله تېره شوې پروسه له یاده وباسي. زموږ ټولنه د ځینو نورو پر مختللو ټولنو په شان نه ده، چې لیکوال یوازې د اثر د لیکلو دنده سرته رسوي، دلته چاپېریال ډېر اغزن دی، له سیاسي، کلتوري او نورو تنګسیاوو سره سره د یوه اثر تخنیکي چارې هم له ګڼو ستونزو سره مخ دي. زموږ یو پښتون افغان

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیکوال هم خپل اثر لیکي، هم یې خپله ایډیټ کوي، هم ورته خپله پیسې پیدا کوي، هم یې خپله چاپوي، هم یې خلکو ته خپله وېشي او هم یې بیا خلکو ته خپله وړیا ډالۍ کوي، دا ټول بهیر چې په حقیقت کې د څو تنو کار دی، یو زیات شمېر لیکوال یې په یوازې ځان سرته رسوي. نو په داسې تنګو او اغزنو شرایطو کې چې د لیکوال مخاطبین هم یا لږ وي او یا د کتاب لوستنې معیارونو ته نه وي رسېدلي، پر لیکوال تر توقع پورته انتقادونه، زموږ فرهنګي بهیر ته ډېر زیان رسوي. زه خپله د یو سالم انتقاد او مثبتې کره کتنې پوره پلوی یم، خو په داسې حالت کې چې کره کتونکي خپله یو ځل ځان د لیکوال په هنداره کې ووینې چې: که دی چېرې د لیکوال پر ځای وای، له کوم چاپېریال او ستونزو سره چې لیکوال مخ دی، دی هم ورسره مخامخ وای او تر لیکوال یې ښه اثر پنځولای او چاپولای شوای، نو بیا کره کتونکی حق لري، چې پر لیکوال د شتو امکاناتو په هنداره کې، په خلاص مټ انتقاد وکړي. خو ځینې کره کتونکي په اصطلاح کره کتونکي دي، هغه دې ته ناست دی چې کوم لیکوال په ډېر تکلیف د خپل فکر او تندي په خولو یو اثر چاپ کړي، نو بیا دوی ورته قلمونه تېره کړي، داسې څه پرې ولیکي چې هغه لیکوال د خپل اثر له لیکلو پښېمانه کړي. دا ډول په اصطلاح کره کتونکي په واقعیت کې د بل لیکوال د اثارو په نقدونه او یا هم ارزونه کې خپل ژوند او شهرت ویني. که هغوی څه ونه لیکي نو ده ته د کلتوري ژوند او

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهرت هېڅ وسيله نه برابرېږي. زما لاره له داسې کره کتونکو بېله ده، خو ټولنې ته د ټولنې تر کچې د ټيټو او مبتذلو اثارو د وړاندې کولو ټينګ مخالف يم. هر اثر چې ټولنې ته وړاندې کېږي، بايد د ټولنې اکثره او که نه يو ټاکلي شمېر وګړو ته خو نوي وي او بايد د هغوی د ذهني کچې د لوړاوي سبب شي. په هر حال ددې سريزو چاپ مې له دې پلوه هم ضروري وګاڼه چې لږ تر لږه زموږ هېوادوالو ته د شل پنځه ويشتو بېلابېلو اثارو په باب معلومات وړاندې کړي، له دې لارې دوی له هغو اثارو سره اشنا شي او که چېرې اړتيا يې ورته احساسوله، نو خپله هغه اثر ترلاسه کړي.

زه په پای کې يو ځل بيا له خپلو ټولو اوسنيو ليکوالو څخه هيله کوم، چې خپل کار په خپله راټول کړي او دا بار راتلونکي نسل ته پرېنږدي، زه د لوی خدای(ج) له درباره هيله من يم، چې زموږ د راتلونکي پښت غمونه او دردونه به تر موږه ډېر کم وي، خدای(ج) به هغوی ته د علم او پرمختګ زمينه برابره کړي او هغوی به پر داسې ګټو علمي او ورځنيو کارونو مصروف وي، چې د دوی د ژوند د سوکالۍ سبب شي. په همدې هيله پر دې سريزو دا سريزه پايته رسوم.

په ټوله فرهنګي مينه او ادب

محمد اسمعيل يون

ارګ، د جمهوري رياست ودانۍ، کابل- افغانستان

۱۳۷۸ل کال د مرغومي ۲۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

سریزه: د غشو تنده

د روانـي لمريـزې پېـړۍ شـپېتم کلونـه او پـه تېـره بيـا د يـادو کلونو وروستي پنځه کلونه، داسې مهال و چې پـه کابـل کـې د ((شعر)) او ((شعار)) تـرمنځ پـه ډاګـه پولـه او بريـد راکښـل شـول. دا څـه ناڅاپي خبره نـه وه، تـر څـو لسـيزو واټن وروسته د دې لاره چاره برابـره شـوه. انسـاني ذهـن، د ګـڼ شـمېر ليکوالو او د شعر مينه والو فکر لـه پرلـه پسـې کليشـه يـي نظمونـو، سپوره منظومو ترانو او د ((شعر)) پـه نوم لـه ډانـګ پېيلو خبرو څخه

سـتړې شـوی و. يـو داسـې عـاطفي، ادبـي بـدلون او اوښـتون تـه سترګې پر لار وو، چې د دوی پر ستړي احساس او فکـر د کينـې او غوسې پرځای د مينې او عاطفې باران وورويو او شعر هـم پـه رښتينې مانا خپل هويت ترلاسه کړي. دا وخت سياسـي فضـا هـم داسې وه، چې نور نو اکثره لـه سرو، ګرمو او اورنيـو شـعارونو ستړي شوي وو او ټولـو يـو ارام تـه اړتيـال لرلـه. د هنـر ښـلابښـلې څانګې پـه تېـره بيـا ادبيـات او پـه ادب کـې بيـا د شـعر وزرونـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلاص شول. د ځينو مخورو ليکوالو په تېره بيا د څو تنو کره کتونکو له خوا په ډېره ځيرکۍ کار پيل شو او هغه شاعران چې په کلام کې يې د شعريت تومنه زياته وه، دې ته وهڅول شول چې نور هم د خپل شعر هنري جوهر پياوړی کړي. د کره کتونکو په ډله کې د هېواد تکړه ليکوال او کره کتونکي زرين انځور او پياوړي کره کتونکي لطيف بهاند هڅې د زياتې يادونې او ستاينې وړ دي. پر همدې وخت د کابل په فرهنګي ټولنو او کړيو کې د شاعر او ناظم، شعر او نظم بريدونه له ورايه د بېلېدو او څرګندېدو په حال کې وو. د ۱۳۷۱المريز کال تر پيله پورې دومره کار شوی و، چې د ادب زياتو مينه والو د شعر او شعار ترمنځ پوله ټاکلای شوه.

ځوان شاعر صديق الله بدر يو له هغو ځوانو شاعرانو څخه دی چې د همدغه شعري بهير له پيل سره يې خپله شاعري پيل کړې ده. د ده د شاعرۍ د پيل پر وخت د ((شعار)) بازار ختم شوی و، ځکه نو ده د شاعرۍ دا پړاو چې له ورايه د ځينو شاعرانو په کلام کې دا وخت محسوس و، تېر نه کړ او ژر يې پر خپل کلام د شعر د هنري جوهر رنګين شال وغوړاوه.

صديق الله بدر د دولسو کلونو په بهير کې ښه ډېر شعرونه وليکل او ډېرې نورې ادبي ليکنې يې وکړې، خو تراوسه يې نه د ادبي او څېړنيزو ليکنو او نه هم د شعرونو کومه ځانګړې مجموعه چاپ شوې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده خپله شاعري په اوډلي او سیستماتیک ډول پیل کړې ده، د ده د شاعرۍ د لومړیو وختونو شعرونه هم پاخه ښکاري او د ابتدايي شاعرۍ په شان ډېرې کمزورۍ پکې نه لیدل کېږي، خو د دې ترڅنګ د ده د شاعرۍ د پرمختګ سرعت چټک او توپاني نه دی. د څو کلونو په بهیر کې د ده شاعري پر مختللې ده خو دا پرمختګ یو ناڅاپي نه دی، د ده د شاعرۍ وده او پرمختګ هغه پوخ پرمختګ ته ورته دی چې ورو پر مخ ځي او د تجربه کارو پوځیانو په شان تر شا خپله نیمګړتیا او خلا نه پرېږدي، بدر د یو پوه معمار په څېر دی چې د خپلې ودانۍ بنسټ په ډېر ښه شکل ږدي، ودانۍ ورو ورو ودانوي، خو ښه یې ودانوي، ده هم د خپلې شاعرۍ پیلامه همداسې راپیل کړې، نو ځکه یې شاعرۍ کې د یو مستحکم او پرله پسې پرمختګ څرکونه لیدل کېږي.

په همدې وجه د خپلې شاعرۍ په وروستیو وختو کې یې له زړه نه دومره شاعرانه غمونه راتاو دي چې ټول زړه یې د خپل ارمان جانان ته سپارلی او یوازې همدا شاعري ده چې د ده غمجن زړه ته ارام او ډاډ ببنلای شي:

داسې چې ډېر ډېر پر ماګران دی زړه مې
زما خو نه دی د جانان دی زړه مې
توري چړې پرې هر نظر پرېوزي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وینـــو کـــور افغانســـتان دی زړه مـــې
ســـتا د نظـــر د بربوکـــو هنـــداره
د ښایســـتونو بیابـــان دی زړه مـــې.

ځینې وختونه چې څوک یو ادبي یا هنري اثر لولي نو د هغه اثر د لیکوال د شخصیت انځور یې هم سترګو ته کېږي، کله خو لیکوال په خپله د خپل اثر مرکزي اتل وي نو لوستونکي د اثر له لوستلو څخه د هغه باطني او ظاهري کرکتر څه نا څه مجسم کولای شي، کله بیا د یو اثر د بېلابېلو کرکترونو په څېرو کې د لیکوال د اندروني شخصیت ځینې څرکونه ښکاري. خو کله کله داسې هم وي چې د لیکوال ټولنیز-ځاني او اخلاقي شخصیت د هغه د اثر له مانیزې خوا او فکري پېچلتیا سره یو شان او یو رنګ نه وي، یانې د لیکوال فزیکي جوړښت داسې وي لکه د تورو کاڼو غر، خو د دې غره په زړه کې بیا د ښکلو غمیو یو کان هم وي. یانې داسې چې کله د لیکوال او شاعر ځاني، ټولنیز او اخلاقي شخصیت د هغه د هنري اثر له مانیز جوهر سره سمون خوري او کله هم نه یوازې دا چې سمون ورسره نه لري، بلکې له هغه سره مغایر او مخالف هم وي.
صدیق الله بدر لکه څنګه چې له نامه څخه یې څرګندېږي یو رښتینی انسان دی، همداسې په عملي ورځني او ټولنیز ژوند کې هم یو سپېڅلی او رښتین شخص دی. دلته د اروا پوهانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه خبره هم په يو ډول رښتيا خبري چي وايي: ((نوم د نومول شوي (اسم له مسمی) سره يو نه يو ډول اړيکي لري.))

څرنګه چي صديق الله بدر په ورځني ژوند کي يو سپېڅلی او رښتينی انسان دی، همدا سي يو هنري، روڼ، روښانه او سپېڅلی شخص دی. د کيني، تکلف او تصنع تورو ګردونو او پردو يې د شعر د ملکي مخ د ښځايه ابهام په حجاب کي نه دی پټ کړی. هغه هر څه چي ويلي د يو سر زوري لېوني په شان يې رښتيا ويلي او که د يار قاتل نظر يې هم انځور کړی، نو ښه صفا او د زړه د هنداري په زور يې انځور کړی دی:

قاتل نظر انځوروم د اشنا
ځکه د زړه ورته هنداره نيسم
زه يمه دا سي لېوني ملګرو
او ښکه مي سترګو کي ايساره نيسم.

وايي د شاعر پوټکی ډېر زيات نازک او نری وي، د عادي پېښي پر وړاندي ډېر ژر عکس العمل ښيي او د زړه، خيال او فکر د خوب ښاپېرۍ يې دومره په زړه بيداره ده، چي په ډېره عادي خبره له خوبه پاڅېږي.

کله چي شاعر د پېښو د عاملينو ګرېوان ته په لاس غځولو کي بېوسه شي، نو مايوسه شي او له سخت رواني او روحي کړکېچ سره مخامخ شي، په همدغه حالت کي د شعر عقاب د شاعر پر سر د شعر وزرونه وغوړوي او نوی شعر راوټوکېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صدیق الله بدر هم کله کله د اسې روانې کشمکشونو او ستونزو سره مخامخ شوی دی:

اشنا ته خاندمه دنیا ته خاندم
د غریب خوله یمه هر چا ته خاندم
ستا مجبوری نه عشقه نه پوهېږم
چې چا ته ژاړمه او چاته خاندم
یا:
د اسې رنګ بې رنګ غمونه یې خوري زړه مې
څومره که هم ژاړم ژړا نه راځي.

شاعر که له یوې خوا په خپلو ځاني غمونو کې غوټې وهي نو له بلې خوا ټولنیز دردونه یې هم ارام ته نه پرېږدي، هغه د ټولنې او هېواد د یوه غړي په توګه ټوله ټولنه او هېواد خپل وجود ګڼي او هر ټولنیز او هېوادنی درد تر ټولو دمخه د شاعر پر بدن احساسېږي. سره له دې چې د ده په هېواد او ټولنه کې د مادي شتمنۍ یو څاڅکی هم په برخه نه وي، خو د استاد الفت په خبره ((که په ټول وطن کې یې یوه کوډله هم نه وي نو دی به وایي چې هله وطن مې)) د ټول وطن دعوه به کوي. نو د شاعر زړه د تخیل خان او باچا دی. ټول کلی، ټوله ټولنه او ټول وطن او د هغو غمونه او دردونه د هغه شتمني جوړوي. د دردونو عوامل او له هغو نه د خلاصون لارې ګودرې په ګوته کوي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمر چې زمـوږ کلي ته لار نه کوي
هـغه دوه غـرونـه نـړېدلي نه دي
هـسې لـه بـختـه زورور يــو اشــنا
کـه نـه نـو چا سـترګې نيولي نه دي.

شاعر ته تـر هر چا خپله پـه وينـو رنګ ټولنه ښـه معلومـه ده، ځکه چې د ټولنې د هر فرد څاڅکي وينه تويـه شوې، نـو شـاعر پرې خپلې اوښکې څڅولي دي، نو له دې کبلـه ده تـه تـر هـر چـا د خپل ړنګ بنګ کلي، کور، ټولنې او هېواد پـه وينـو رنـګ څېـره ښه معلومه ده. بيا نورو ته وايـي چې کـه ((زمـوږ د کلي پتـه)) د چا پـه کار وي نو داسې ده:

زموږ کلی
دا د دنګو غرونو شاته
که دې زړه وي
چې ته راشې
د زړګي پردې دې خلاصې کړه
پـه خير شه
او بيا...
وګوره پـه مينه:
يوه سره د وينو ليکه
غزېدلې ده له غرونو
چې تر کلي پورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

رسي.

شاعر دې خبرې نور هم غمجن کړی چې پخوا به کلي کې ډزې وشوې، نو په کلي کې به کوم نوی ګل (ماشوم) راټوکېدلای و او ملا به يې د تبرک لپاره په ډېره خوښۍ په غوږ کې اذان کاوه، خو اوس هر وخت په کلي کې ډزې کېږي خو دا بل ډول ډزې دي او تر ډزو وروسته زموږ د کلي ملا د جنازې مونځونه کوي، (ياس شعر). شاعر په يوه شعر کې خپله سوې لوې ټولنه له يو سوي ځنګل سره تشبيه کړې ده، چې څو لارورکو د ځان د خلاصون په خاطر ټول ځنګله ته اور واچوه، خو په پای کې همدا اور له دوی څخه هم راتاو شو. شاعر په دې شعر کې د خپلې ټولنې د شل کلنې غميزې د عاملينو يو ډېر دقيق انځور باسي چې څنګه يې د ځان د هوساينې لپاره ټوله ټولنه په اور وريته او وسوځوله، خو په پای کې يې دوی ته هم لمبې ورسېدې (لار ورکي لاروي) شعر.

صديق الله بدر د شعري جولو په دو فورمونو (غزل-ازاد) کې زياته شاعري کړې ده، آزاد شعرونه يې هم ښکلي دي، خو د ازاد شعر په انډول يې غزل کې تجربې پخې دي. د ده په غزلو کې د ژوند د بېلابېلو خواوو رنګارنګ ناخوالې انځور شوي او د ژوند ډول ډول مانيزه رنګارنګي په کې ليدل کېږي. د څو غزلو دا څو بيتونه به يې د بېلګې په توګه راوړو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې يارانه يې ورانه کړې زموږ
کوم يو غماز مو په ملګرو کې شته
بدره تاو بړي لېوني چې درنه
وايه څه راز ستا په خبرو کې شته
يا:
ما د هجران خطرې وزغملې
نور ځان د وصل په خطر کې وينم
بدره اخر به شي رسوا په مينه
د مينې راز دي هر اثر کې وينم
يا:
د زړه وينه مې د هغو ګلو رنګ دی
په وږمو يې نارام زړګی قرار شي
د کابل د پېغلو زلفې شي وږمينې
چې راخور د نارنج ګل د ننګرهار شي

د صديق الله بدر شعرونه د نورو شاعرانو په شان د ډېرو برياوو ترڅنګ يو لړ خفيفې نيمګړتياوې هم لري. بدر د ننګرهار د سره رود د شاعرانه سيمې بلبل دی. کله چې د هر سره رودي شاعر شاعري تر نظره تېرېږي، نو سړي ته له ورايه د ژبنۍ ستونزې مسله راتر سترګو کېږي.

صديق الله بدر د ځينو نورو سره روديانو په شان په کور کې فارسي وايي. ځينې سره روديان په ځانګړي ډول ليکوال او

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاعران داسې دي چې کورنۍ او ګړنۍ ژبه يې فارسي وي، خو ليکنۍ، قلمي او د شاعرۍ ژبه يې بيا پښتو وي. د بدر په ليک په ځانګړي ډول په شعر کې ژبنۍ نيمګړتيا ډېره کمه ده او ان اوس بېخي رفع شوې، خو د ژبنيو ترکيبونو په برخه کې بيا سړی د ځينو نيمګړتياوو او کميو احساس کولای شي.

په ټوليز ډول صديق الله بدر يو بريمن شاعر او ليکوال دی چې په اوډلي ډول يې شاعري او ليکوالي مخ په بره روانه ده. د ځينو په اصطلاح يو ژمن شاعر او ليکوال دی. دا لاندې شعر يې هم د ده د ټينګې ژمنې څرګندونه کوي:

چې کړو ښکاره د زړګي زور ملګرو
راشئ چې ودانګو په اور ملګرو

له نيمې لارې ستنېدل به څه وي
له دې نه غير چې شي پېغور ملګرو.

زه ځوان او هڅاند شاعر صديق الله بدر ته د ده په هڅاند فرهنګي يون کې د لا زياتو برياوو او نوښتونو هيله کوم.

په شاعرانه مينه
اسمعيل يون
۱۳۷۷-۶-۹
کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېکسيار
د بې هويتۍ په درياب کې د هويت ډيوه

د بېکسيار قلمه دومره وکړه
د وخت پر تنده انسانيت وکره

په تېرو شلو کلونو کې چې زموږ پر ټولنې کوم درد وونکی ناتار تېر شو، نو د ژوند پر ټولو خواو يې خپلې اغېزې وشيندلې. د شعر نړۍ هم له دې ناتاره خوندي پاتې نه شوه. شاعران او ناظمان دواړه په يو نه يو ډول له يو فکري، سياسي او عقيده يي لوري سره وتړل شول. په پايله کې هغه کشمکش چې په سياسي برخو او تګلورو کې موجود و، تر يوه بريده يې پر ادبياتو او په تېره بيا پر شعر هم خپل سيوری خور کړ. خو په دې منځ کې بيا ځيني داسې شاعران او ليکوال هم راوټوکېدل، چې د کينې او سياسي غرض پر ځای يې عاطفه، احساس او لوړ انساني ارزښت د خپلې ايجادي ښکارندې محور وټاکه او داسې ادبي اثار يې رامنځته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړل چې د څرنګوالي له پلوه یې تر هغو نورو ارزښت او مقام لوړ دی.

عبدالمالک بېکسیار د همدغې دویمې کټګورۍ د شاعرانو له جملې څخه دی. ده خپل شعر له همغه پیله د سیاسي شعار تر بریده راټیټ نه کړ او پر خپل شاعر شخصیت یې د وخت د سیاسي غوښتنو تور پورې نه کړ.

شپېتم کلونه د هېواد په دننه کې د شعار او شعر ښه ګرم پړاو و. همدغه لسیزه د بېکسیار د شاعرۍ د ټوکېدو کلونه دي، خو ده په دې کلونو کې هېڅکله هم خپله سپېڅلې شاعري د سیاسي شعار ګردونو او بادونو ته پرې نه ښوده. له همدې کبله خو دی په دې کلونو کې د هېواد په دننه کې د یو شهرت ګټلي شاعر په توګه مطرح نه شو؛ یوازې هغه شاعران او لیکوال چې له ده سره یې فرهنګي اړیکي درلودل، د ده د شاعرۍ پر ارزښت پوهېدل. همدا یاده لسیزه لا پای ته رسېدلې نه وه، چې شاعر بېکسیار له خپلو شعرونو سره د خپل ټاټوبي په پرېښودلو محکوم شو؛ پېښور ته راغی، یو کال نیم یې لا تېر کړی نه و چې دلته یې هم د (شعاریت) بازار ولید او د ذهني ستړیا احساس یې وکړ، پېښور کې د ده د ازاد هنر وزرونه ونه غوړېدل، ځکه چې دلته هم د کابل په شان د ازاد ذوق او اند د شعر د شاهین پر پرواز بندیز لګېدلی و. بیا له دې ځایه لرې ((د رڼاګانو هېواد)) (ډنمارک) ته لاړ او داسې اټکلېده چې نور به

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه خپل سوی لوی هېواد ور په یاد وي او نه به هم د خپلې جونګړې تیلي څراغ.

د وخت په تېرېدو سره دا اټکل بېخي اوښتې ښه غوره کړه؛ هغه د رڼاګانو د ښار د سندرو په ګلبڼ کې د خپل ټاټوبي (د سنځل ګل شپې) هېرې نه کړې، تن یې هلته و خو روح او اروا یې دلته. دی په خپل هېواد کې د ذهني بلوغ دا سې یو پړاو ته رسېدلای و چې نور نو پردیو سندرو او د پردیو ګلونو رنګ یې پر ذهن هغه اغېز نه شو شیندلای چې د خپل هېواد، د سنځلو ګلانو او سوو ټپو پرې خورولای شو.

بېکسیار زموږ د ډېرو کلونو د یو ملي او فرهنګي سفر ملګری دی، کله چې دی بهر ته لاړ، نو تقریباً اته کاله ماو ده سره ونه شو کتلای، خو بیا مو لیکني اړیکي پیدا شول، ما فکر وکړ چې هلته خو ببله ټولنه ده، کېدی شي د سړي پر ژوند او شخصیت ډېره اغېزه وکړي، خو ده راته په یو لیک کې لیکلي وو: ((... زه همغه مالک یم چې تاسو په کابل کې لیدلای وم، ما هېڅ تغیر نه دی کړی...)) تر لیکنیو اړیکو وروسته مې بیا په پېښور کې ولید، همغه بېکسیار و، چې پخوا و، لا کلیوال شوی و، لا صمیمي شوی، تکلف، تصنع، ځان ښودنه او د مصنوعي تبارز او شخصیت هېڅ نښې نښانې په کې نه څرګندېدې، همغه فرهنګي مینه او ولوله یې په زړه کې وه چې پخوا یې درلودله، خو نور یې دا اور په زړه کې نه شو ساتلای،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یوې فرهنګي مجلې (هیلې) د خپرولو په تکل کې شو او دا یې هم وویل چې ((ګوره هېڅ ځوان لیکوال درنه بېنوا او خفه لاړ نه شي او د هېچا لیکنې ته د سانسور زندۍ وانه چوئ، سانسور او د ادب د زنداني کولو ترخه تجربه خو موږ او تاسې لیدلې ده. تاسې د مجلې د لګښت په اړه هېڅ تشویش مه کوئ، زه شپه ورځ کار کوم خو د مجلې لګښت برابروم...)). ده همداسې وکړل. یو وخت ماته زموږ یو بل فرهنګیال ملګری ممتاز ارمان له مسکو نه ټیلفون وکړ چې: ((تاسو به خبر یئ که نه، چې بېکسیار په څومره ستونزو د مجلې لګښت برابروي؟ هغه د خپلې رخصتۍ په ورځو کې هم کار کوي چې مجلې ته مالي لګښت برابر کړي.)) دې سره ماته دا خبره نوره هم ثابته شوه چې فرهنګي کار او خدمت د څومره قربانیو په بدل کې سرته رسېږي، خو بېکسیار په خپلې دې قربانۍ سره د فرهنګي خدمت یو بېساری ریکارډ ټینګ کړی دی. (بېساری ریکارډ) خو ورته ځکه وایم چې تر بېکسیاره نور غښتلي، متهور، ژبور او د زیاتې پانګې څښتنان شته، خو په لوید یځ کې چا هم داسې یوې قربانۍ ته ځان ور نه کړ. البته زموږ ډېرو افغان لیکوالو او فرهنګیانو په ډله ییز او هم په ځاني ډول د یاد وړ کارونه کړي دي، خو هغه د بېکسیار په شان د خپل ځاني او کورني ژوند د قربانۍ په بیه نه دي، یو څه یې ورسره د خپل ژوند خیال هم ساتلای دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېکسيار پر ۱۳۷۲کال د هيلې مجلې تر څنګه د خپلو شعرونو لومړنۍ مجموعه (سوچونه او کړلېچونه) هم چاپ کړه. دې شعري ټولګې د يوه ښه شاعر په توګه په ادبي کړيو کې د بېکسيار نوم څرګند کړ. تر دې دمخه د هغه د شعرونو د څرنګوالي په اند ول د هغه شهرت کم و.

(د سنځل ګل په شپو کې) د بېکسيار د شعرونو دويمه مجموعه ده. شاعر په خپل شعري يون کې ښه بريمن دی. خدای(ج) ورکړی شعري استعداد او خپله کسبي پوهه يې دواړه سره ډېر ښه اوډلي او د دواړو له ښکلې اوډنې نه يې خواږه شعرونه ټوکولي دي. د شعر فکري او ښکلا ييزه (لفظي) خوا يې دواړه په تول تللي دي. د شاعر زړه او ذهن دواړه له شتمنۍ ډک دي، غواړي لوستونکي او ټولنې ته خپل انساني رسالت تر سره کړي. د ده شعر د يو ټولنيز او ځاني درد زېږنده ده، د خپلو او پرديو غمونو د دواړو انعکاس ته يې اوږه ورکړې ده. د فرانسيس بېکن په وينا ((شاعران پر دريو کټګوريو وېشل کېږي، يو هغه دي چې د مېږي په شان ټول عمر له نورو څخه هر څه راټولوي او خپله هېڅ نه لري او بل هغه دي چې د غنې په شان هر څه له خپلې ګېډې باسي له نورو څخه هېڅ نه اخلي او دريم هغه دي چې د شاتو د مچيو حيثيت لري، پر لرې لرې ګلونو ګرځي، له هغو څخه شيره را اخلي او بيا يې په شاتو بدلوي.)) بېکسيار هم لکه د يو پتنګ په شان د خپلې ټولنې پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټپي ګلونو، سویو ساندو، ټولنیزو ناخوالو او نورو ذهني ټپونو ګرځېدلای او هغه ټول یې په روح او روان سره لمس کړي او بیا یې د شعر د شاتو په کنډولي کې ټولنې ته وړاندې کړي دي. د ده شعر د همدغو پېښو انځور، د بریو او نابریو او ټکلو زړونو د اهونو هنداره ده. کله چې مو ړ د ده شعرونه لولو نو په ذهن کې مو همغه پېښې او انځورونه راژوندي کېږي. د ده په شعر کې د نورو ځانګړتیاوو تر څنګ دغه لاندې ځانګړنې زیاتې څرګندې دي:

۱- صداقت او رښتینولي: د ده په شعر کې یو سپېڅلی صداقت او رښتینولي ښکاري، دی څه چې وایي رښتیا یې وایي او له خپلې مینې سره رښتینې مینه لري.

د ده شعري صداقت د ده له ځاني صداقت سره هم مستقیم اړیکي لري، په ځاني ژوند کې هم داسې یو انسان دی، چې دروغ، ټګي، بازاري کېدنه، تېر ایستنه او د نورو درغلیو چل نه ورځي. وګورئ دغه شعر د ده سپېڅلی صداقت په څه ډول انځوروي:

ما یو څلور بنده غزل لیکلی
هغه به وګورو لړ،
په تناره کې مېلمنو نه پاتې شونې وریجې
به سره یو ځای وخورو،
ماته تروری وېل دا ستا ډېرې خوښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا د ژوند نورې څه کیسې به وکړو،
شپې به له میندو پټ په بام ویده شو،
تر پېښلمې پورې به ستورې شمارو.

۲- فکري تړون: په شعر کې د شاعر د روحي سپېڅلتیا تر څنګ فکري سپېڅلتیا او له مقدس ارمان سره ټینګ تړون هم د شعر د مانیز ارزښت په لوړولو کې ستره ونډه لري. د لوړو اشخاصو او شاعرانو ارمانونه لوړ وي. بېکسیار هم یو ستر هېوادني ارمان ته ژمن دی. د هغه د زړه پردې د هر هغه ناتار په شمال رپې چې د ده په ذهن کې د ده د سترې هیلې (د هېوادنۍ سوکالۍ) د له منځه تلو سبب کېږي، نو ځکه خو یې په زړه کې وېره وي:

دا شپه ډېره اوږده نه شي ملګرو زه ډاربږم
د وخت کیسه توده نه شي ملګرو زه ډاربږم
دا مسته قافله د خر ځادرو پښې لوځو
په نیمه لار ویده نه شي ملګرو زه ډاربږم

یا هم دا شعر:

د ځول شپې سړې هوا ته اور مو مړ
غواړو چغې کړو دنیا ته شور مو مړ
په پردي نظر کره یې کړو بیا ډز
چې بیا ښه یې ورشو خوا ته ورور مو مړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳- انتقادي روح: لکه څنګه چې شعر خپله د ټولنیزو ناخوالو پر وړاندې یو غبرګون دی او شاعر د دې پېښو انځور ګر، نو د پېښو د عامل پر وړاندې فکري بغاوت او نیوکه د شاعر حق دی. د پېښو بیان که څه هم د پر تریخ وي خو شاعر یې له بیان څخه ډډه نه کوي، ځکه چې ((شاعران له قید او بنده بې پروا دي)) بېکسیار هم د یو شاعر په توګه دا رسالت تر سره کړی دی:

شروع ته اخرت وایي زمونږ د کلي خلک
مرګونو ته غیرت وایي زمونږ د کلي خلک
ښې دنګې کلاګانې کې بندي پښتنې پېغلې
بس دې ته خپل عزت وایي زمونږ د کلي خلک
برغره کې چېرته پټ دي یو ملا او بل یې زوم دی
ځانونو ته دولت وایي زمونږ د کلي خلک

یا:

د مینې نوم د دې مخلوق له ژبو مرور
مرګي دي جنازې دي ټول وطن مو هدیره
ورانې کوه، مرګي کوه چې نوم دې وي اتل
د هر څه اجازې دي ټول وطن مو هدیره.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴- لفظي ښکلا: ښکسيار د خپل شعر مانيز جوهر د ښکلو کلمو په ګلا بپانو کې تاو کړي. د ده د شعر لفظي خوا خوږه، نرمه، پسته او روانه ده. په شعر کې يې تکلفي او تصنعي ښکلا نه شته، د شعر الفاظ يې داسې سره اوډل شوي چې ظاهري ځلا يې دومره ښکاره نه ده چې سړی فکر وکړي شاعر په جبري ډول پرځان فشار راوړی چې حتمي بايد ښکلې کلمې وکاروي، بلکې په طبيعي ډول د شعر له مانيزې او لفظي ښکلا سره برابرې شوې دي.

وګورئ دا شعر:

((د پېشلمي په خوب ويدې پېغلې په ښي موټې کې،

ږدي د ديدن خوبونه)).

يا:

سږ کالې بيا فصلونه ښه راغلي

سږ کالې بيا سنځلې ډېرې ډکې

سږ کالې ډېر غريبانان نه يو لږ ډېره راځه.

بل شعر:

دا څنګه يو ناڅاپه راپه ياد شوې لکه هېر

د زړه په کور چې هغسې آباد شوې لکه هېر

دا چا کړې له نظره يه زما خوږه وطنه !

لوګی دې شم دا ولې يو هېواد شوې لکه هېر.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵- نوښت: د بېکسیار په شعر کې تر زیاته بریده نوښت لیدل کېږي. سره له دې چې په ځینو شعرونو کې به یې د پښتو شاعرۍ دودیز رنګ موجود وي او په طبیعي ډول به پکې د دودیزې شاعرۍ اغېز پروت وي، خو په ټولیز ډول د هغه شاعري له نوښته ډکه ده، زیات شعرونه یې له دودیزو شعرونو خپله لار بېلوي؛ هغه پېښې او حالات انځوروي چې تر اوسه لا ورته د ډېرو د فکر نیلي وررسېدلي نه دي. د هغه د وینا دود هم له نورو توپیر کوي. د ده په شعر کې ډېرې ((قلقلې)) نه شته، یوه ارامه وینا ده، خو دننه په کې بیا یو ((غلی شانته انقلاب دی.)) د ده له هغو شعرونو څخه چې نوی رنګ پکې زیات دی، لوستونکي په لومړي ځل ډېر خوند نه شي اخیستلای، خو چې دویم دریم ځل یې ولولي نو زیات خوند ترې اخیستلای شي. ځینې نوي شعرونه یې داسې هم دي چې په آني ډول یې انځور تر سترګو کېږي او سړی ترې ژر خوند اخیستلای شي. دی داسې کلیوالي، ځنګزنو مسایلو ته متوجه شوی، چې تر اوسه یې پښتو شاعرۍ کې بېلګې کمې وې، دا شعر یې وګورئ:

خپله
راته یې وې
((هغه پرون چې هغه زه، ته روان
د ګاونډې لور رانه وروسته کې
بیا وپوښتل چې
څه دې کېده؟
ما ورته ووې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دا ((خپل))؟ دی زما))،
خو زه قسم دی ((خپلې))؟
چې لا تراوسه پورې،
ستا بس په دې ټکي ونه پوهېدم،
چې دا دې ((وینه))
که دې ((مینه)) ښوده؟.

۲- معیاریتوب: بېکسیار یو داسې شاعر دی چې د خپل فطري استعداد تر څنګ د ادبیاتو کسبي زده کړې هم لري. هغه د پښتو ژبې او ادب په څانګه کې خپلې لوړې زده کړې ترسره کړې، د همدغو لوړو زده کړو له کبله د هغه د شعر ژبه کره او معیاري ده. که په شعر کې یې ځینې سیمه ییزې پېښې او د ځاني ژوند ځینې ذهني تاثرات څرګند کړي، نو بیا یې هم د معیاري ژبې خیال ساتلی دی. له دې پرته ځینې نورې ځانګړنې هم شته چې د هغه د شعر ښکلا او ځلا یې زیاته کړې ده.

د بېکسیار د شعر په کره والي او ښکلا کې دې ټکي هم زیاته ونډه لرلې چې شاعر زیات عمر له خپل شعر سره ملګری پاتې شوی دی، څومره مینه چې ده له شعر سره پاللې، له بل څه سره یې نه ده پاللې، د هغه زیات ذهني ځواک او د زړه زور په همدې شعر کې مصرف شوي دي.

په پښتو کې دا دود دی چې زموږ د ادبي پدیدې زېږندوی لومړی شعر لیکي، کله چې په شعر کې تر یوه ځایه د شهرت پړاو ته ورسېږي، بیا پر لیکنو پیل وکړي، بیا سیاستوال شي او بیا نور...

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو ببکسیار له پیله تر دې دمه یوازې د شعر له ښا پېرۍ سره خپله مینه لوبولې او لوبوي یې. دې کار هم د ده د شعر ښکلا زیاته کړې ده. د یو باثباته شاعر شخصیت ترڅنګ د هغه ټولنیز، ملي او ځاني شخصیت هم د زیاتې ستاینې او یادونې وړ دی. هغه په یو داسې چاپېریال کې ژوند کوي چې ډېرو په کې خپل هویتونه او شخصیتونه بایللي او د بې هویتۍ په دریاب کې داسې ډوب شوي چې بیا یې پته هم لګېدلې نه ده.

خو ببکسیار د بې هویتۍ په دې لوی دریاب کې د افغاني هویت او پښتو داسې یوه ډیوه (هیله) لګولې، چې رڼا یې نه یوازې زموږ د ستم ځپلي هېواد ګوټ ګوټ ته رسېږي، بلکې د هغو افغانانو چې په لوېدیزو هېوادو کې د هویت ورکېدنې پر یو نري رنځ اخته دي، د هغو د ویښولو لپاره هم یوه ځلانده ډیوه ده. د اوبو په منځ کې د ډیوې لګول څه اسانه کار نه دی، هغه د ببکسیار په شان اشخاصو د اندو او ژوند قرباني غواړي.

زه ورته د لوی خدای(ج) له درباره همداسې بریالیتوب غواړم.

په درناوي
د ادب په خوږه مینه
محمد اسمعیل یون
۱۳۷۷-۱۱-۱۵
پېښور- پښتونخوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ازمون په خپل فرهنګي ازمون کې ډېر بريمن دی

را ويښو مه د مړوند مازيګرې سندرې
د رباب مزو کې مې بيا د ګودر تال ګډ دی

له ډول ډول سيليو سره سره اوس زموږ فرهنګي چاپېريال له رنګارنګ ګلانو ډک دی، خو ازمون بيا په دې نويو ګلانو کې يو ګلاب ګل دی.

هغه د خپل زړه هېنداره د مينې او عاطفې په اوبو داسې ولولي دي چې د هېڅ ډول کينې ګرد يې په کې نه دی پرې ايښی. هغه سره له دې چې د دوو سترو کينه ييزو ناتارونو په توپان کې د راګير شوي پښت يو استازی دی، خو بيا هم د اور په ژبه خبرې نه کوي، هغه د توتکيو ژبه زده کړې او په همدې ژبه يې يوازې د مينې او عاطفې سندرې ليکلي دي.

((دده په ژبه يوازې د جانان د نامه توري شنه دي)) همدغه مينه وړې توري د ازمون د ژوند او اند يوه داسې خزانه ده چې نه يې ترينه څوک اخستلای شي، نه يې ترې اړولای شي او نه يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم ترې ببلولای شي. ازمون لکه د يو سندريز بلبل په شان پر مينه او سندرو مين دی، ځکه خو ده د مينې له هغو تورو نه چې د ده په ژبه او زړه کې ليک دي، سندرې جوړې کړي او د همدې مينې په مينه پايي:

پـه سـندرو يـو مـين سندرې وايو
ستا د مينې د کعبې په طواف پايو

×××

موږه د هر چا په زړه کې کور د مينې جوړ کړلو
تنګه پر موږ خير که تش همدا کره خاورينه شوه

له فطري پلوه خدای پاک د شاعر ختېه د عاطفې او احساس په اوبو لمده کړې، ځکه خو نو د هرې پېښې پر وړاندې غبرګون خپل طبيعي حق ګڼي، ازمون هم په هغو شاعرانو کې راځي چې د شـاعرۍ فطـري جـوهر پـه کـې زيـات دی، يـو وخـت هغـه ((احسـاس)) و خو کلـه چې د حـالاتو پـه بتېۍ کې د احسـاس د ازموينې شېبې پرې راغلې نو پخپلـه پـه ((ازمـون)) واوښت او بيا په دې ازموينه کې دومره بريمن شو چې د خپل عمر په اندول يې د اند او هڅو ثمره زياته ده او زياته خو بايد ځکه وي چې ده له خپل فطري او خدای(ج) ورکړي استعداد سره خپلـه کسبي پوهه او هڅې هم ملګرې کړې دي.

د ده ښـکلې او ګـلاب رنګـه شـاعري د فطـري او کسـبي استعداد د يو ځای کېدو نتيجه او ثمره ده. ځکه خو کله چې موږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ده شعرونه لولو ، نو د شعاري نظمونو پرځای له شعرونو او شعري کيفيت سره مخامخېږو ، لکه څنګه چې شاعر پخپله مينه کې د انطباق پړاو ته رسېدلی او له خپل جانان سره وصل شوی، دا سې يې شعري کيفيت هم ښکلی شوی دی.

ستا له مينې مې جانانه مينه زده کړه
ايله اوس مې له خپل ځانه مينه زده کړه

×××

سيوری مې بادوړی تصوير نه لرم
له سترګو پرېوتم تعبير نه لرم
څوک به د اوښکو کفن راکړي راته
بې وسه مړی يمه وير نه لرم.

ازمون زموږ د ټولنې يو حساس شاعر دی، زموږ ټولنه اوس له ډول ډول روحي، رواني، ټولنيزو او نورو ستونزو سره لاس او ګرېوان ده، شاعر هم د خپلې ټولنې يو انځورګر او عکاس دی، دی پخپل هنر کې د خپلې ټولنې د اوږدې غميزې د هغې برخې يو دردونکی، عيني او رواني تصوير وړاندې کوي چې زموږ د ټولنې ګڼ شمېر وګړي د هغې قرباني شوي او نورو پرې د خپلې بېوسۍ او بېکسۍ اوښکې تويې کړي او له همدې اوښکو يې د خپل زړه شهيدو ټوټو ته (کفن) ورکړی دی.

په خپلو اوښکو پټوي ستر د خپلو مړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدایه ښښنه له تا غواړي د کفن وړی

خو شاعر له دې سترو ناخوالو سره سره بیا هم دومره مایوسه نه دی، چې د غمونو پېټی پرې دومره دروند وي، چې د ده د هیلو ټولې ځانګې ماتې کړي او ژوند یې د تیارو کومې ته ګوزار شي، لکه څنګه چې یتیم په ژړا پوخ وي دغه راز شاعر له غمونو سره روږدی وي، غم او تخیل، درد او عاطفه د شاعر همېشني ملګري دي. تیارې د ژوند دښمنې او شاعر د رڼا پتنګ دی ځکه خو شاعر د رڼا پاللو لپاره د زړه له کومې هوډ او ژمنه کوي:

د رڼا فصل مې خدای(ج) شین که کړ د اوښکو په کر
ورتــه ژړا بــه تــل پــه سترګو کې عـادت ساتـمه

څومره چې شاعر پر مینې او رڼا مین دی، دغسې له خپل هېواد، ټولنې او خپل ولس سره هم مینه لري، د شاعر د زړه د رباب تارونه ډېر حساس دي، یوازې د غم او خوشالۍ په یوه عادي باد په اهتزاز راځي خو د زړه دنیا یې بیا ډېره پراخه ده هغې کې نه یوازې د خپلې ځانې مینې غمونه، بلکې د ټول ولس دردونه ځایېږي، شاعر په ټولنیزو غمونو کې ډوب وي، ژوند یې له ټولنې سره تړلی وي.

چې په شونډو یې پترې د وینو ښکارې
هـغـه زه هـغـه وطـن، هـغه مې قام دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ازمـون د شـاعرۍ مـانيز او جـوليز جوړښـت پـه طبيعـي او شعوري ډول داسې سره اوډل شوی او اوبدل شوی چې د دواړو د درنښت تله برابره ده. هغه د خپل شعر جوليز جوړښت تـه د ښکلو ګلوييونو له پاڼو دومره ښکلې جامې جوړې کړي، چې دا لفظي ښـکلا لـه ورايـه د سـړي پـه ذهـن کـې د هغـه د شـعر د لوسـتلو د راکښـون ځـواک پيـاوړی کـوي. ده د خپـل شـعر د مانـا مرغلـره د ښـکلو وييونـو د ګلپـاڼو پـه حجـاب کـې نغښـتې او د شـعر د هـر درغـل لـه روا او نـاروا نيـوکې يـې خونـدي کـړې ده، د ده د شـعر لفظي ښکلا د ده د مانيز فقر زېږنده نه ده او نه د استاد الفت په وينا داسې ده چې ((شاعر هڅه کړې خپل معنوي فقر د کلمو په ځل بل کې پټ کړي)) بلکې کوښښ کوي چې د خپل شعر ښـکلې ښاپېرۍ د تکلف په رنځ رنځوره نه کړي. شاعر په پوره طبيعي او کسبي مهارت هڅه کوي چې د شعر پر حريم باندې د شعار د بريد او يرغـل مخـه ونيسـي، ځکـه خـو يـې لـه ((پـر هرونـه دي چې خاندي)) څخه تر دې شعري يون د شعاري نظمونو د څرګندېدو مخه نيولې ده.

ازمـون هـم د هغـه شـاعرانو پـه ډلـه کـې راځـي چـې د شـعار ((ازمېښتي)) دوره يې تېره کړې نه ده، د شاعرۍ په پيـل کـې يـې کېدی شي ځينې داسې شعرونه وي چې شعري نيمګړتياوې به ولري، خو کله چې د ده شاعري په مطبوعاتو کې د خپرېدو او بيا د يـوې ځـانګړې شعري مجمـوعې د چـاپ جوګـه شـوې، نـو لـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شعاري نظمونو، سپوره پېيلو خبرو او لنډ مهاله نظمونو څخه يې په ځرګند ډول خپله لاره بېله کړې ده. د شعر د شعاري کېدو لاملونه يوازې دا نه دي چې د شعر ژبه او استر دې پيکه، سپوره، سولېدلي او بدرنګه وي، بلکې د شعر له مانيز جوهر سره هم اړه پيدا کوي، چې شاعر کومه موضوع، او پېښه او د هغو مانيز جوهر څه ډول د کلمو په شال کې تاو کړی او څه ډول يې د خپل اند د بيان لپاره بېلابېل وييونه استخدام کړي دي. ايا بېلابېل الفاظ د شاعر د فکر د لېږد ځواک لري او که نه؟ او يا هم د شاعر فکر د دې وړ دی او که نه چې ښکلې کلمې ورته وګمارل شي؟ د شاعر د شعر ځواک په همدغه تقاطع کې را ځرګندېږي، چې د شعر دا دوه جوړونکي توکي په څه ډول يو له بل سره اوبدلای، پېيلای او تړلای شي؟

لال پاچا ازمون هغه شاعر دی چې د شاعرۍ په دې اصل کې دقيق او بريمن دی. هغه د شاعرۍ دوه استعدادونه لري، يو دا چې خدای پاک پر ده د شاعرۍ فطري استعداد لوررولای او بل د ده کسبي استعداد دی، ده د يو مسلکي تحصيل کړي ليکوال په توګه د شاعرۍ ډېر رغنده تخنيکي توکي زده کړي او بيا يې د عملي تجربې ترڅنګ دا دواړه استعدادونه د خپلې شاعرۍ او ليکوالۍ لپاره کارولي دي، نو ځکه خو يې شاعري تر زياته بريده په تول تللې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له مانیز پلوه هم د ده شاعري لنډ مهالې او موسمي نه ده، د ده شاعري داسې نه ده چې په ټولنه کې د سیاسي بدلون په رامنځته کېدو سره له چلنده ولوېږي او د ((ځینو)) په شان خپله شعري مجموعه بیا له خلکو پټه کړي. د ده د شاعرۍ پر زیاتو ځانګو د ملي فکر عاطفي کوترې خپل وزرونه غوړولي دي. د ادبپوهانو په اند که ملي او عقیدیي فکر او ارزښتونه د یوې ټولنې د شاعر د شعر مانیز ملاتړ او منځپانګه شي، نو د شعر د ژوند دوام به یې تر زیاته وخته تضمین شي. د دې علت دا دی چې ملي فکر، عقیده یې او ملي ارزښتونه د نورو هغو په اند ول باثباته او تلپاتې وي، نو هر څه چې د دې تلپاتې ارزښتونو په ملاتړ رامنځته شي، نو طبیعي ده چې عمر به یې زیات وي. د ازمون د شاعرۍ د مانیز جوړښت زیاته برخه همدا ملي فکر، درد او ناخوالې دي. خو ده یو بله ښېګڼه هم ورسره یوځای کړې، هغه د خپلې ځاني مینې، درد، عاطفې او احساس وړانګې دي چې ده له خپل ملي فکر سره تړلي او په پایله کې یې د شعر په بڼه د مینې، فکر، درد، تخیل او احساس یوه رنګینه شفاهي تابلو او ګالري زموږ مخې ته ایښې ده. وګورئ ((زخمونه د کوترو)) شعر چې په ښکلي عاطفي حالت کې لیکل شوی او د زماني واټن، لوړې ژورې یې د عمر د اوږدوالي وزرونه نه شي تړلای:

(c) ketabton.com: The Digital Library

طــواف تــه د ښایســت راځــي ســیلونه د کــوترو
اســـمانه مبــارک شـــه امېلونـــه د کـــوترو
په ځمکې د دې لوی اسمان په غېږ کې څه کیسه ده
چــې اوړي ګــام پــه ګــام پــه کــې رنګونــه د کــوترو
مښـــوکو کـــې راوړي د غـــنم وږي یـــې یـــوړ
دا ولـــې نـــن اوښـــتي دي فکرونـــه د کـــوترو
په ورانو ځالو راشي بیا یې اوښکو باندې نمانځي
د دمــې پــه نیــت نــه راځــي ســوچونه د کــوترو
د عشــق د ژونــد ســندره د ربــاب لــه تــارو باســي
قفـــس مـــاتوي حســـنه چـــې وزرونـــه د کـــوترو
د مینـــې هنګامـــه د زمـــانې پـــه ټنـــده لیکـــي
پـــه تـــورو کـــې ګلونـــه ږدي زخمونـــه د کـــوترو.

دا لاندې شعر هم د ځانګړي کیفیت لرونکی دی:

زمـــا د ژونـــد د فلســـفې خـــوږلني داده وختـــه
د شـاعر بخـت یـم د قحطـۍ پـر اوږو بـار تېرېـږم
ځـان تـه لـه سویو اسوېلو کړې، د عشـق جوړوم
د مـین شـپه یـم پـه سـوچونو کـې پـه دار تېرېـږم
ورمــه پــه زړه کــې د حــالاتو د رنځونــو انځــور
د افغــان ژونــد یمــه پــه تمــه د بهــار تېرېــږم
غــزل تــه اخلــم ښــکلي تــوري او رنګونــه ترېنــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ازمونــه ســتا د پرهرونــو پــر دې ښــار تېرېــږم.

د شعر د رغنده عناصرو له جملې څخه يو هم تصوير (انځور) دی. د ازمون په شاعرۍ کې د انځور برخه هم د پام او ياد وړ ده. پـه شعر کې انځـور هم بېلابېلو ډولونـه لـري. عينـي انځورونـه، ذهنـي انځورونـه او د دواړو ترکيـب. عينـي انځـور هغـه دی چې شاعر په خپل شعر کې داسې يوه پېښه او صحنه انځور کړي چې په عيني ډول موږ په خپل ذهن کې د هغې پېښې تصوير مجسم کړای شو او يا هم که يو رسام يا انځورګر تـه د شـاعر د الفـاظو دا انځور ورکړای شي، نـو هغـه يې بيا د کاغـذ پـر مخ انځـور کړای شي. ذهني انځور هغه ته وايي چې لـه فزيکي پلوه د هغـه ترسيم ناشونی ښکاري، يوازې په ذهن کې کېدی شي د هغـه مانا جوړه او ترسـيم شـي او د لوسـتونکي او اورېـدونکي د ذهنـي خونـد جوګه شي. ترکيبي انځور دې ته وايي چې يوه برخه يې لـه عينـي او بله له ذهني انځور نه جوړه شوې وي.

د ازمون په شاعرۍ کې دا ډول انځورونه ډېر زيات دي، کله يو بيت يو انځور جوړوي، او کله هم يو ژبنی ترکيب يو انځور.

ستا د کافر نظر د تورې تېره سيورې لاندې
زما ماشومه مينه لاس په دعا خوب وړې ده

دلتـه (نظر) او (مينـه) داسې کلمې او ماناوې دي چې هغـه پـه ذهن پورې اړه لـري او عينـي تصوير نـه جوړوي، خو کله چې لـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

(نظر) سره د (تورې) او (ماشومه) کلمې یوځای کېږي خبره له ذهنیت نه عینیت ته راوځي، او سړي ته له عیني پلوه داسې یو تصویر وړاندې کوي چې یو کافر له تورې سره ولاړ دی او ماشوم په شنه جامه کې ویده دی او دی پرې د ګوزار په حالت کې دی، دغسې یو عاطفي حالت د سړي پر ذهن اثر ښندي او سترګو سترګو ته یې کېږي. اوس که دا بیت انځورګر ته ورکړو په ډېره اسانۍ یې تصویر رسمولای شي.

دا بیتونه هم وګورئ:

پاولي دې پرې چې په ټټر کې دې اتڼ واچوي
د غنم وږي په غزا کې څو شملو اخیستي
×××
د چنار څانګې له ښارو سره موسکېږي لږ ورو
سترې اروا مې شینکې ډډ ته دا ستا خوب وړې ده
×××
په مزاري تندي دې خال د کابل وځلېده
که خړ طالب په تېره غاښې د شیبر ختلی
×××
ټپو د غنم لو ته د مرغیو سیل رانغی
ټټر کې د پاولیو انقلاب کړي غځوني

د ذهني انځور په باب به دا لاندې بیت وګورو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سبا زېرى د شپو له زندى خلاص کړه
د سپېدو په ګلاب توى د رڼا جام کړه

دلته د (سبا زېرى) او (د شپو زندى) ذهني انځور جوړوي او عيني تصوير کښل يې مشکل دي، د سپېدو ګلاب او د ((رڼا جام)) د ذهني او عيني تصوير يو ترکيب دى.

د مېنې هنګامه د زمانې پر تنده ليکي
په تورو کې ګلونه د زخمونه د کوترو

لومړى نيم بيتى ذهني تصوير او دويم عيني تصوير جوړوي.

د بشپړو بيتونو ترڅنګ د ازمون په شاعرۍ کې زيات شمېر داسې ژبني ترکيبونه راغلي چې ډېر ښکلي شاعرانه مفاهيم، عيني او ذهني تصويرونه جوړوي لکه (د رڼا فصل، د اوښکو کفن، د زړه شپېلۍ، د څڅو سينګار، د وړمو وزرونه، د اور په ذهن، د عطرونو ځلى، د ګودر تال، زما په ژبه د جانان د نامه توري شنه دي، د شفق جام، د سهار پګړۍ، د کوترو فکر، سندريزه فضا ، د ديدن فصل، د سهار اوښکه، د شراب په خم کې) او داسې نور... که په ټوليز ډول د ازمون د شاعرۍ ارزونه کوو نو ويلاى شو چې د ده شاعري تر ډېره بريده د پښتو د اوسنۍ شاعرۍ پر معيارونو برابره ختلاى شي. که د ازمون د عمر په انډول د هغه د شاعرۍ ارزونه وکړو ، نو بيا خو دى ډېر پر مختللى دى. د ده شاعري د جولې او مانا له مخې ډېره پخه نه ده ، ځکه چې ازمون تر اوسه پورې ډېر ځوان دى، له ده نه د نور

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکري يا جوليز نوښت هيله کېدی شي. د ازمون د اوسنۍ شاعرۍ له مخې سړی ويلای شي چې د ده راتلونکې شاعري به په انګليز ډول تر دې اوسنۍ شاعرۍ د څرنګوالي له مخې خوږه او پخه وي.

کله چې څوک د يو شاعر د شعر په باب ګړېږي او يا يې لولي نو د هغه خپل تصوير ورته تر سترګو شي او دې سره سره د هغه ځاني شخصيت. څرنګه چې ازمون له ډېرو کلونو راپدېخوا زما د فرهنګي سفر نږدې ملګری دی او د فرهنګي ژوند ډېر رازونه يې ماته معلوم دي، نو دلته لازمه بولم چې د هغه د شخصيت او فرهنګي هڅو په باب هم يو څو څرګندونې وکړم:

لال پاچا ازمون ته خدای(ج) ښه روغتيا او ښه ځواني په برخه کړې ده او دې سره سره سرشاره ادبي استعداد هم لري.

د ده طبيعي استعداد او کسبي زده کړې د دې سبب شوي چې د ده د فرهنګي شخصيت په تبارز کې مثبت رول ولوبوي.

د نورمال اقتصاد او د يو روښنفکره پلار شتوالي په فرهنګي چارو کې د ده مټ نور هم پياوړی کړی دی.

زه چې له څوارلسو کلونو راهيسې له ازمون سره فرهنګي ملګرتيا لرم، نو دا راته ښه څرګنده شوې ده چې د ده فرهنګيال پلار ښاغلي (وطنخېل صاحب) پر خپل فرهنګيالي زوی ازمون باندې د کورنيو ستونزو، اقتصادي ربړو او د ژوند د نورو ورځنيو چارو د مشکلاتو د بار جال نه دی خور کړی، بلکې دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډول اکثرو ستونزو ته یې خپله اوږه ورکړې ده. دې کار د ازمون په فرهنګي وده کې ډېر رول لرلای دی، په حقیقت کې ازمون په هغو فرهنګي اشخاصو کې راځي چې د وجود زیات ځواک یې فرهنګي کار ته متوجه دی. دا سې هم نه ده چې دی د خپل ورځیني ژوند له چارو نه یاغي دی او په خپله د ژوند چارې پرمخ نه شي وړلای، بلکې اوس دی له رواني پلوه په دې ډاډه دی چې شاته یو مستحکم ډاډ ځای او ملاتړ لري، نو کومې بریاوې چې دی په فرهنګي ډګر کې ترلاسه کوي په حقیقت کې دا د هغه ملاتړ برکت دی چې دی یې لري.

څرنګه چې ازمون په کورني ژوند کې له سختو رواني، اقتصادي او نورو کړکېچونو سره نه دی مخامخ شوی، نو ځکه خو د اروا پوهنې له مخې هغه یو عقده یي انسان نه دی، د هغه شخصیت له صمیمیت نه جوړ شوی دی. کله چې دی له هر چا سره مخامخ شي ان که لومړی کتنه یې هم وي نو د ((ګپ شپ)) محفل پیل شي، دی په خپل صمیمیت کې کله دومره ډوب وي چې ځینې وخت خپل احساسات هم نه شي کابو کولای.

له فکري او د حافظې د ذهني ځواک له پلوه د هغه قوت زیات دی ځکه خو د پوهنځي په ټولو سمسترونو کې له پیله تر پایه اول نمره بریالی شوی دی.

د غیرت او زړورتوب له کبله هم د یاد وړ صفتونه لري. هغه په خپله ټاکلې فرهنګي او ملي لاره کې د خطرونو پروا نه لري او نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه د ځینو نورو په شان ((د مضر احتیاط)) په لومو کې ګیر دی.

هغه د خپل کلتور ډېر ورډ ارزښتونه ساتلي او پاللي دي او لا یې پالي. مېلمه پالنه، ښه چلند او له ټاکلو فرهنګي، اداري، او سیاسي اشخاصو سره ژر پېژندنه د هغه د شخصیت نورې ځانګړنې دي.

هغه تر زیاته حده د نورو پر وړاندې له کینې او لنډ فکرۍ نه پاک دی، خو د نورو د کینې او تنګنظرۍ ګوزار ته هم خپل فرهنګي برخلیک نه پرېږدي.

له دې پرته ازمون یو هڅاند او تپاند شخص هم دی او د استاد زیار په اصطلاح ((بیړندویه ژوند لوښې او ژوند دود لري)) د هغه اکثره فرهنګي کارونه په منډو او هلو ځلو کې ترسره شوي، له همدې کبله خو تر ننه پورې د ده په زیار هڅو او نوښت تر پنځوسو پورې لوېې او وړې مشاعرې او ادبي غونډې جوړې شوي دي. دغه راز ده تر اوسه پورې د ځوانو شاعرانو (تر خپل عمر کښته) همزولي او ان د عمر په اندېول تر ځان نه څه نا څه مشرانو شاعرانو او لیکوالانو په روزنه، پالنه او هڅونه کې زیاتې هلې ځلې کړي او د ده دې هلو ځلو ټاکلې نتیجې هم ورکړې دي. همدغو هلو ځلو او فرهنګي خدمتونو د ده د شخصیت په وده او تبارز کې کارنده رول ولوباوه، نو ځکه خو په ځینو ځایونو کې د ((ځینو اشخاصو)) له خوا د ده پر وړاندې یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډول ښکاره او پټو عقدو او کینو د څرګندېدو څرکونه ولیدل شول، خو ازمون بیا هم خپلو هلو ځلو ته دوام ورکړ او ورکوي یې. په نتیجه کې ده د خپل کار او هلو ځلو فرهنګي ثمره ټولنې ته وړاندې کړه چې په لاندې ډول یې یادونه کېږي:

۱- د ملنګ جان خوږې نغمې، له نویو زیاتونو سره، کابل، ۱۳۷۰ل کال چاپ

۲- د سین غاړې ګلونه، د لغمان د ولسي شاعر محمد نور شعري ټولګه، پېښور ۱۳۷۲.

۳- پګړې کې کم نه یې له کاکله ګله، د نارنج ګل په ویاړ ګډه شعري غوړچاڼ، اوډونه او سریزه ۱۳۷۴ل، ننګرهار، جلالکوټ.

۴- په ځله کې ګلابونه، د ننګرهار د یوولسو ځوانو شاعرانو شعري غوړچاڼ، اوډونه او سریزه، پېښور ۱۳۷۷ل کال چاپ.

۵- کابل د وینو او لمبو په سین کې، ګډ شعري غونډ، اوډونه، پېښور ۱۳۷۳ل کال چاپ.

۶- پر هرونه دي چې خاندي، لومړۍ شعري ټولګه، پېښور ۱۳۷۲.

۷- برګودر، د ننګرهار د ولسي شاعر توکل شعري ټولګه، راټولونه او سریزه، ۱۳۷۷ل کال پېښور.

۸- د شګې ګل، د ننګرهار د ولسي شاعر سید کمال شعري ټولګه، راټولونه اوس ریزه. ۱۳۷۷ پېښور.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۹- قلم او قیام، د لغمان د ولسي شاعر عبدالرحمن الینګاري شعري ټولګه، راټولونه او سریزه.

۱۰- نمجنۍ سترګې، د لغمان د ولسي شاعر بسم الله ګلکاریوال شعري ټولګه، راټولونه او سریزه. ۱۳۷۷ پېښور.

۱۱- سندریزې کیسې، د لغمان د ولسي شاعر شیخ احمد خان شعري ټولګه، راټولونه او سریزه. ۱۳۷۷ پېښور.

۱۲- منګولې، د لغمان د ولسي شاعر سید باووجان شعري ټولګه، راټولونه او سریزه. ۱۳۷۷پېښور.

له دې پرته یې په ولسي ادبیاتو کې نورې ګڼ شمېر علمي او ادبي پروژې هم تر لاس لاندې دي، چې په راتلونکي کې به یې د خپلې ژبې او ادب مینوالو ته وړاندې کړي.

د پښتو ولسي ادبیاتو په برخه کې د ده هڅې ځکه د زیاتې ستاینې وړ دي چې ولسي ادب زموږ د ادبیاتو یوه درنه برخه جوړوي. د حالاتو او وخت په تېرېدو سره کېدی شي د ولسي ادب یوه برخه د خلکو له ذهنونو څخه ووځي او یا د زماني تر ګردونو لاندې شي، نو دا د دغسې هڅاندو لیکوالو کار دی چې د خپل ادب غوره پانګې له احتمالي مرګ او خطرونو څخه وژغوري. زه ځوان، هڅاند او نوښتګر لیکوال او شاعر لال پاچا ازمون ته په فرهنګي چارو کې نور هم همداسې بریالیتوبونه غواړم او خپلو خبرو ته د ده په دې لاندې بیت د پای ټکی ږدم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغزي به پاخي خلاصوي به د وږمو وزرونه
د اور پـه ذهـن نـڅوي به د عـطرونو څلي

په ټوله فرهنګي مينه
اسمعيل يون
۱۳۷۷- وږی- ۲۴
جلال کوټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

یادون

((سیندونه هم مري))

د تېرو دوو لسیزو په بهیر کې د پښتو شاعرۍ د څو مطرح څېرو له جملې څخه یو هم خدای بښلی اسحق ننګیال و. ده د ځوانۍ په شېبو (پنځوسمو کلونو په بهیر) کې شاعري پیل کړې وه، خو د ژوند تر پایه پورې له هېڅ شي سره دومره خواخوږی او نږدې پاتې نه شو لکه له خپلې شاعرۍ سره. شعر په حقیقت کې د هغه د ټکلي روح او روان د ټکورولو اغېزمنه وسیله وه.

ننګیال لږ تر لږه د خپلې څلورویشت کلنې شاعرۍ په بهیر کې د شاعرۍ دومره پخې تجربې ترلاسه کړې او بیا یې د همدې تجربو له کبله دومره ښکلي شعرونه وزېږول چې په پښتو شاعرۍ کې د ښکلو غمیو حیثیت لري او کولای شي د ننګیال نوم زموږ د ولس په ذهن کې تر ډېره وخته ژوندی وساتي. شاعر هم د بل هر انسان په شان په ټولنیزو، سیاسي، فکري او نورو مسایلو او چارو کې د بریو ترڅنګ له

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو لړ ښو يېدنو ، تېروتنو ، هيلو او نهيلو سره مخامخېږي. کله چې پر ننګيال او دده پر شاعرۍ خبرې کېږي، نو ځينو ته ضرور د هغه د شاعرۍ ترځنګ، د هغه د ټولنيز، سياسي او اخلاقي شخصيت انځور هم تر سترګو کېږي. د هنرمند د پېژندنې لپاره خو تر ټولو غوره لاره داده چې د هغه خپل هنر وکتل شي. د هنرمند تخليق او زېږونه پخپله د هغه د ظاهري او تر زياتې کچې د باطني شخصيت هنداره ده. نو کله چې د ننګيال پر شخصيت خبرې کېږي، مجبور يو د هغه د شعر نړۍ وګورو او هغه کلمه يوه يوه تر سترګو او فکره تېره کړو چې د ننګيال له ضميره يې سرچينه اخيستې او بيا د شعر پرښتې په خپلو اوښکو مينځلې او د مينې د نړۍ د ابديت غېږې ته يې سپارلې ده. دا خبره د منلو وړ ده شاعر تر هغه پورې چې د فکري بلوغ پړاو ته رسېږي، د فکر ستنې به يې يو او بل فکري لور ته کږېږي. تر هغه پورې چې شاعر خپله ذهني او فکري شتمني بشپړوي تر هغه وخت پورې يې د فکري ښو يېدنو اټکل کېدی شي.

ننګيال د خپلې ځوانۍ په درشل کې پر شاعرۍ پيل وکړ او دا هغه مهال و چې نور نو ټول هېواد د ((عقيدې د بحران او د معنويت د سقوط)) پر لور روان و. ګڼو فکرونو د بېلابېلو شعارونو تر پردې لاندې د هېواد د ځوان پښت د ذهنونو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلونې هڅه کوله. شعارونه يې خواږه وو ، خو وروستي عملونه يې ترخه...

د ننګيال د ذهن يوه برخه هم د يو سياسي فکر د جال په کړۍ کې ګير شوه ، خو دې فکر لا د شاعرۍ پر بې تکلفې ښکلا خپل سيوري نه وغوړولی چې د ناورين لومړۍ پړاو پيل شو. بيا د ناورين د پاسه بل ناورين او غميزه راغلل چې نه يوازې زموږ د هېواد او ولس د هر ډول شتمنۍ ستنې يې ولړزولې ، بلکې له ګڼ شمېر متفکرو مغزونو څخه يې هم لاره ورکه کړه.

دې پړاو ډېر زيات دوام وموند او ننګيال هم په داسې يو جغرافيايي او مسلکي چاپېريال کې ژوند تېراوه چې هلته د يو داسې فکر واکمني وه چې د ننګيال د اصلي شاعرۍ له سپېڅلي روح سره يې تګلوری په ټکر کې و. ننګيال په دې کلونو کې لکه د نورو ګڼو ليکوالو او د فکر د خاوندانو په څېر په داسې يو جال کې راګير و ، چې تر دې دمه يې لا نه پوره سترګې رڼې شوې وې او نه يې د شعر د ښاپېرۍ وزرونو خپلواک پروازونه کولای شول. په دې پړاو کې د ننګيال فکري بلوغ هم د خپل پوخوالي پړاو ته رسېدلی نه و ، نو ځکه خو يې د هغه وخت په نظمونو (نه په شعرونو) کې يو لړ فکري ښوييدنې ليدل کېږي ، خو پر همدې وخت بيا هم دده په شاعرۍ کې د فکري او انساني بغاوت او د عاطفي سيند د څپو يو پټ شور پروت و او داسې اټکلېده چې يوه ورځ به دده دې فکري

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېروتنې پر ځای دده د فکر او ضمیر هغه دننني نړۍ را څرګند ه او د خپل شعر ناوې به پرې سینګار کړي.

کله چې شاعر د فکري او شعري بلوغ پر لوري بریمن ګامونه اخلي، نو تېل شوی، تصنعي او ناشعوري اندود یې هم ورو ورو له منځه ځي. کله چې لږ نوره رڼایي هم راغله او په کابل کې د یو زیات شمېر لیکوالو سترګې رڼې شوې، نو هر چا د خپل هېوادني اند اصلي جوهر میندلو ته هڅه وکړه. ننګیال چې په پټ ضمیر کې یې همدا راز پټ و، له ځینو نورو څخه په دې لار کې ځو ګامه دمخه شو. جرئت او رښتینولي یې ددې مرغلرې د ځلونې او خپلونې لپاره امېل کړل. تر ۱۳۲۲-۱۳۲۴ کلونو وروسته وختونو کې په کابل کې د مقاومت د ادبیاتو او د شعر د شعري جوهر د پیاوړتیا لپاره په څرګند ډول هڅې پیل شوې. په همدې کلونو کې په څرګند ډول د شعر او شعار ترمنځ پوله ډاګیزه شوه. د ادبي مبارزې په دې تاوده ډګر کې د هېواد د پیاوړي کره کتونکي او کیسه لیکونکي زرین انځور او بیا د تکړه کره کتونکي لطیف بهاند او نور زیار او هڅې د یادونې او ستاینې وړ دي. دوی یو زیات شمېر هغه ځوان شاعران چې په شاعرۍ کې یې د ((شعاریت)) پر ځای د ((شعریت)) جوهر پیاوړی بربښېده او یا په کې د شاعرۍ تومنه څرګندېدله، دېته راوبلل چې له شعارونو څخه خپله لاره بېله کړي. ننګیال یو له هغو ځوانو شاعرانو څخه و، چې تر ټولو لومړی له همدې پیل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوي بهير سره يوځای شو. دا د شعر د پوخوالي پر لوري د ننګيال د بريمنو هڅو د پيل کلونه دي. دې بهير تر ۱۳۷۱ل کال پورې خپل عمر ته دوام ورکړ.

په همدې واټن کې د ننګيال شاعري، دومره خوږه، سپېڅلې او عاطفي شوه، چې د هغه محبوبيت يې د هېواد د يو ستر عاطفي شاعر تر بريده ورساوه. ننګيال د همدې کلونو په بهير کې د خپلو شعرونو څلور مجموعې (ډالۍ، سپېره ډاګونه او غوړېدلي بزغلي، هغه شپې هغه کلونه او څاڅکي څاڅکي)) چاپ کړل. څرنګه چې دده شعر ورځ پر ورځ د خوږوالي او کره والي پړاوونه وهل، نو په (۷۰) کلونو کې دی د خپلو شعرونو له ځينو چاپي مجموعو په ځانګړي ډول (ډالۍ او سپېره ډاګونه او غوړېدلي بزغلي) څخه څه ناڅه پښېمان و او هغه يې ((شعرونه)) نه ګڼل. د ده شاعرۍ د پرمختګ بهير دومره ګړندی و ، چې د خپلې د مخنۍ شاعرۍ زياتو شعرونو ته به يې خندل، سره له دې چې دده په شاعرۍ کې د شعر اصلي تومنه او جوهر له پيله ښکاره کېده، خو وروسته وروسته يې د خوږو کلمو يو زرين شال ور په سر کړ. کله چې د ۱۳۷۱ل کال د غويي مياشتې پر ۸ نېټه په کابل کې د اسلامي انقلاب (!) په نوم يو ستر ستمي ناورين او غميزه پر افغانانو ور وتپل شول او د هېواد ټول نظام ګډ وډ شو ، د ننګيال ژوند او ان دده فرهنګي کارونه هم له سختو ستونزو سره مخامخ شول. د سرو ګوليو په باران کې يې ايله

(c) ketabton.com: The Digital Library

دومره وکړای شول چې خپله کورنۍ تر لغمانه پورې ورسوي، د کور شته یې ټول تیت و پرک شول او څو ځله په یوه ښار کې له یوه ځایه بل ځای ته مهاجر شو. د کور د کالیو په کیسه کې خو نه و، خو د کتابتون د چور او تالان له غمه یې له سترګو لمبې پورته کېدلې او همدا یې ویل: ((یاره پیرجانه افسوس چې دا کتابونه یې را څخه نه وای وړي)). د کتابونو غم لا نه و سوړ شوی چې د یوې درنې ګولۍ ګوزار هم ورته ور ورسېد؛ د توپ یوه ګولۍ یې څنګ ته ولګېده او څو ټوټو یې د بدن ځینې برخې غلبېل کړې. له نا روغۍ لا پوره ښه شوی نه و، چې بېرته یې د لیکوالو په ټولنه کې خپلې دندې ته ځان ورساوه. شپه او ورځ به همالته په ټولنه کې و. د لیکوالو انجمن یې هم کور و او هم د دندې ځای. څو میاشتې لا وتې نه وې چې کوم چا ورته کوم پنجشېری ولمساوه. تیاره ماښام و، ډیوه یې لا لګولې نه وه، چې د وره له ټک ټک پرته دا شخص له خپلو نورو ملګرو سره یو ځای په کوټه ور ننوت. خدای(ج) خبر هغه په کوم فکر کې ډوب و، چې یو ناڅاپه یې پر دوی سترګې ولګېدې. ده لا هغو ته د ناستې او ست هیله لرله چې یو ګوزار دده ترمخه دا سې را ورسېد، چې دده یو غوږ یې هم د څه وخت لپاره بې حسه کړ او دا یې ورته وویل چې: ((ما چرم کن استم، سبا تا یي وقت این اتاقه ایله می کنی، دیگر ده اینجا نبینم ات، ای اتاق را ما برای چرم کنی کار دارم)). څو ورځې د هغه په سترګو کې له اوښکو او په څېره کې یې له یوې سترې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهيلۍ پرته بل څه نه ليدل کېدل او دا سې يو حالت ته په هيله و چې بيا په دې هېواد کې د يو ملي فکر د حکومت وزرې خپرې شي او د يو سوله ييز ژوند وړانګې هره خوا رڼا کړي. کال دوه لا وتي نه وو چې د طالبانو اسلامي غورځنګ پر کابل سپين بيرغونه ورپول. سهار د وخته، چې لا ډېر خلک د کابل پر فتحې خبر نه وو، زمونږ د کور وريې ټک ټک کړ او په بېړني ډول يې وويل: ((پيرجانه راوځه، طالبانو کابل نيولی او سقاوي ختمه شوه)). هغه د يو سپين سبا وون په هيله و، خو شاعر لکه چې ازلي بدمرغه وي. ننګيال بيا خپلې دندې ته لاړ، خو دا ځل دا دنده بل ډول وه؛ نوي نظام د ليکوالو د ټولنې پخواني تشکيل ته بدلون ورکړ، خو ننګيال بيا هم په همدې تشکيل کې پاتې شو. دا تشکيل د دولت لوړ مقام ته د منظورۍ لپاره ولېږل شو. تر هغه وخته چې د ننګيال د مقررۍ امر راته، په دې کې يوولس مياشتې تېرې شوې، خو په دې يوولسو مياشتو کې ننګيال هره ورځ د پخوا په څېر خپله دنده پرمخ وړله، يو ځل بيا يې شپې په همغه ټولنه کې شوې چې ده ته ترې د وتلو امر شوی و. ننګيال دنده سرته رسوله خو بې معاشه او بې امتيازه. ګڼ شمېر ځوان ليکوال او شاعران به ترې راتاو وو، خو يو وخت يې اقتصادي حالت دومره ويجاړ شو چې د چا خبره د پولۍ ټک ته کېناست. څو ځله يې دا خبره زما تر غوږ تېره کړه: ((ياره پيرجانه د ماشومانو غمه مې که نه وای ما په نهره هم شپې سبا کولې، خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

له کابله نه وتلم، کابل خو زما د دردونو، غمونو، بریاوو او ماتو کور دی، زه دا کله یو ازې پرېږدم. خو افسوس چې د ماشومانو غم دی)). بیا به یې یو سوړ اسویلی وکېښ او یوه ترخه موسکا به یې پر شونډو تېره کړه. نور یې د دندې د ساتلو لپاره پیسې او مالي لګښت نه درلود، چې دی پرې خپله دنده وساتي. لغمان ته راغی او بیا یې د پېښور مخه ونیوله. په پېښور کې هم تر ډېرو انتظارونو او کړاوونو وروسته ورته د بي بي سي د روزنیزې ډرامې د لیکوال په توګه دنده وسپارل شوه. د کلدارې معاش مزه یې لا څکلې نه وه، چې د مرګ پرښتو یې روح پخپلو وزرونو کې د ابدیت پر لوري یووړ او بیا د بي بي سي راډیو له لارې داسې یو خبر خپور شو: ((په خواشینۍ سره مو خبر ترلاسه کړی چې د هېواد نامتو شاعر اسحق ننګیال نن په پېښور کې د ۴۲ کلونو په عمر د زړه د درېدو له کبله په حق ورسېد)). ددې خبر په اورېدو سره د هېواد ټولو فرهنګیانو که په داخل کې وو او که په بهر کې داسې یو دردونکی ټکان وخوړ، چې د ټولو زړونو ته یې د غم لمبې ورسولې. دا د ننګیال د سرګردانه ژوند په باب څو یادونې وې چې دلته یې لنډیز راوړل شو. سره له دې چې ننګیال د ژوند په اوږدو کې له ډول ډول کړاوونو سره مخامخ شوی، خو د تېرو شپږو کلونو کړاوونو هغه دومره ځورولی او ټکلی دی چې نور په هېڅ وخت کې هغه دومره روحي، رواني، سیاسي، اقتصادي او نور فشارونه نه دي زغملي. د یو لیکوال په اند: ((غوره ادبیات د

(c) ketabton.com: The Digital Library

اختناق په حالت کې رامنځته کېږي)) او شاعر یا لیکوال د اختناق په مقابل کې له ادبیاتو څخه د یو روحي او رواني غبرګون په توګه کار اخلي.

هر څومره چې دا فشار او اختناق پیاوړی وي، عکس العمل یې هم هماغسې وي. د ننګیال د تېرو شپږو کلونو شاعري د همدغو ډول ډول ظلمونو او اختناق زېږنده ده، نو ځکه پکې سوز او درد دده تر پخوانیو شعرونو څه زیات دی.

د غم او درد په دې تېرو څو کلونو کې د ننګیال د شعر ښاپېرۍ لا پسې سینګار شوې ده. دده د فکري تګلوري لیکې او ستنې محکمې شوې او شاعر د شعر د پوخوالي، فکري ثبات او د بشپړو انساني ارزښتونو په پېژندنه او ځلونه کې بریالی شوی دی. په حقیقت کې د ننګیال د وروستیو کلونو شعرونه د هغه د ښکلې او اوچتې شاعرۍ رنګین او مانیز ګلابونه دي. (ښکاري ته) دده یو ښکلی عاطفي او انساني شعر دی چې ده د ۱۳۲۵ل کال د غبرګولي د میاشتې پر لومړۍ نېټه لیکلی دی. دې شعر نه یوازې په هېوادنۍ کچه زیات منښت پیدا کړ او ډېر اغېز یې وشینده، بلکې د شمالي کوریا په هېواد کې د ځوانانو د یو نړیوال فیستوال په ترځ کې چې د افغاني سندرغاړو له خوا د موسیقۍ په څپو کې په سندریزه بڼه ولوستل شو، نو د ټولو اوربدونکو او مینوالو د منښت وړ وګرځېد او دې شعر هلته لومړی مقام وګټه، خو د ننګیال د شعري بهیر د پرمختګ په وجه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مړينې په نږدې وختونو کې هغه دا شعر ((پوره شعر)) نه ګڼه او ويل يې چې د ((شعاريت)) نښې په کې ليدل کېږي. ننګيال د تېرو اوو اتو کلونو په موده کې ښه ډېر شعرونه وليکل، خو د ځانګړو مجموعو او يا مجموعې د چاپ امکانات ورته برابر نه شول. له دې کبله د هغه د وروستيو کلونو شاعري د شعر د زياتو مينوالو او لوستونکو له ليده لرې پاتې شوه. ځکه نو کله چې به کوم ليکوال او يا کره کتونکي دده د شاعرۍ په باب نا سم نظر ورکاوه، نو دی به ډېر په قهرېده او ويل به يې: ((دی نو زما له اوسنۍ شاعرۍ څخه څه خبر دی هغه خو ټوله له ما سره په کتابچو کې پرته ده...)).

د ده يوه ستره هيله همدا وه چې د خپلو شعرونو ټولې مجموعې چاپ او په خپلو سترګو ووينې. د ننګيال په ژوند خو د هغه هيله پوره نه شوه، خو دا دی د هغه تر مړينې وروسته، په جرمني کې د افغان فرهنګيانو او فرهنګپالو په مالي مرسته د هغه دا ارمان پوره شو. ما چې کله د هغه د ناچاپه شعري مجموعو د چاپ پر کار پيل وکړ، نو ننګيال مې يوه شپه په خوب کې وليد، خوله يې له خندا شنه وه او همدا سې په خوشالۍ يې راته وويل: ((پيرجانه! زما مجموعې چاپېږي؟آ؟ ښه شکه والله..)) ما ورته ويل هو ستا ټول شعرونه چاپېږي. په هغه شپه له خوبه راويښ شوم، تر سهاره خوب رانغی، لاټين مې ولګاوه او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ننګیال په چورت کې لاړم- یو ځل مې د هغه ټولې خاطرې تر نظر تېرې شوې.

کله چې مې د هغه د شعرونو توري لوستل، نو په هر توري، هر شعر او د شعر په هره پاڼه کې راته د ننګیال تصویر تر سترګو سترګو کېده. زه د دې شعرونو تر پایه په دې پوه نه شوم، چې زه په کوم حالت کې یم، لکه یو څوک چې په خلا کې روان وي.

د ننګیال د وروستیو کلونو، فکري او عاطفي شخصیت کټ مټ د هغه د اوسنیو شعرونو له مانیزې او عاطفي خوا سره منطبق و. هره پاڼه کې ننګیال و، په هر توري کې ننګیال و، دا هغه ننګیال نه و چې د خپلې شاعرۍ په پیل کې او یا تر هغه وروسته د څو کلونو په شاعرۍ کې ځلېده. دلته یو بېل ننګیال و. هغه د خپلې مینې او عاطفي پر سپین آس سور او د ښاپېریو ښار ته روان و او لکه له هغه ځایه یې د خپل ستي او ټپي ولس د درملونې لپاره د ښکلاوو ټکورونه راوړل. ما هره شېبه له ننګیال سره خبرې کولې او دومره خبرې چې د هغه په ژوند به مې ورسره نه وي کړې او کېدی شي لوستونکي هم زما پر برخلیک اخته شي.

خو د دې سوچونو او فکرونو په منځ کې خوشاله په دې وم، چې د هغه د ټولو ناچاپه شعرونو غټ جونګ چاپېږي. کله چې دا مجموعه چاپ شوه، نو زه به یې د الینګار د ښکلې شاعرانه درې د بسرام په کلي کې د ننګیال پر قبر کېدم او مبارکي به ورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکړم. د هغه روح به ځومره خوشاله شي او هغه ارمان چې دده پر ژوند پوره نه شو، وروسته تر مرګه به پوره شي. په همدې هیله مې د هغه شعري مجموعې چې په کور کې وې ترلاسه کړې. هغه یوه شعري مجموعه چې کاپي یې ده سره په کور کې وه انځور صاحب ته هم لېږلې وه، هغه هم ترلاسه شوه. دا شعرونه چې ما وکتل زما په نظر کم ښکاره شول ځکه ننګیال چې به کوم شعر ولیکه نو د نورو شاعرانو په شان به یې خپلو ملګرو ته ضرور اوراوه.

حفیظ الله ګردش، صدیق الله بدر، نورمحمد لاهو او عبدالغفور لېوال ته مو د ننګیال صاحب د هغو شعرونو په باب چې په دې مجموعو کې نه وو او په ځینو اخبارونو کې په متفرقه ډول چاپ شوي وو، وویل مونږ ټولو په اخبارونو او نورو خپرونو کې د ننګیال صاحب هغه شعرونه پیدا کړل چې په تیت و پرک ډول چاپ شوي وو او په دې مجموعو کې نه وو راغلي، بیا هم ماته د خپل اټکل له مخې دا شعرونه پوره نه برېښېدل. د کتاب د تورو لوستل بشپړېدو ته نږدې شوي وو، چې یو ځل بیا په لغمان کې د ننګیال صاحب کور ته لاړم. د هغه مشر زوی (ارش) ته مې د ننګیال صاحب د یو داسې عکس یادونه وکړه، چې تراوسه په خپرونو کې چاپ شوی نه وي او هم مې ورته وویل چې د ننګیال صاحب کتابونه او پاڼې یو ځل بیا وګوري، ګوندې څه شعرونه یې ترلاسه شي. هغه ماته وویل: ((مونږ څو ځله د خپل پلار

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتابونه او یادښتونه واړول راواړول، څه چې وو هغه مو تاسو ته درکړل خو موږ به یو ځل بیا هم ټول کور وګورو)). په پېښور کې د مجموعې کار د بشپړېدو په وروستیو شېبو کې و، چې د ننګیال صاحب زوی (ارش) په ډېرې بیړې له لغمان نه ځان راورساوه او د ننګیال د شعرونو یوه بله کتابچه یې هم راوړه. ما چې د ننګیال صاحب دا شعرونه وکتل، دومره خوشاله شوم چې د ټولو ستړیاوو بار مې یو ځل له اوږو لرې شو. بیا مې دا ټولې کتابچې له اخبارونو او خپرونو او په متفرقه ډول راټول شوي شعرونه سره پرتله کړې، تکراري شعرونه مې ترې لرې کړل، دغه راز مې دده له دوو چاپ شویو شعري مجموعو (هغه شېبې هغه کلونه او څاڅکي څاڅکي) څخه یو شمېر شعرونه ورسره یو ځای کړل. اوس تر زیاته بریده پر دې باوري یم چې د ننګیال نور شعرونه به نه وي پاتې. دده له خپل ناوډلي (نامنظم) ژوند دود سره د خپلو شعرونو د ثبت انتظام ته ډېره پاملرنه کړې وه. له دې څخه دا څرګندېږي چې ننګیال تر خپل ځاني ژونده هم له شعر سره ډېره مینه درلوده، ځکه چې هغه د خپل ژوند د ښېرازۍ مېړنی نه و، خو د ښکلې شعري شتمنۍ څښتن و. ده انځور صاحب ته د یو لیک په ترځ کې لیکلي وو: ((ځو شعرونه مې له ((سپنتا)) سپین ږیري سره پاتې شول او له ما سره یې اوس کوم نقل نه شته، هغه غوښتل څه پرې ولیکي خو حالاتو وخت ورنه کړ، که چېرې مې بیا وموندل نو در وبه یې لېږم)). له ((سپین ږیري)) څخه یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مقصد (ښاغلی سلیمان لایق) دی چې ننګیال ورسره د شاعرۍ ښه ملګرتیا لرله. دا چې دا شعرونه به پیاوړي شاعر سلیمان لایق سره وي او که نه؟ زه خبر نه یم. د ننګیال صاحب د شعرونو د کتابچو او د شعرونو د نېټه لیک له تسلسل نه دا سې ښکاري چې د ننګیال صاحب نور شعرونه به نه وي پاتې. دا لیک هغه انځور صاحب ته له کابل نه د ۱۳۷۱ل کال د زمري پر ۱۲ نېټه لیکلی و. تر هغه وروسته د څو کلونو په ترځ کې هغه خپل شعرونه له سره په نویو کتابچو کې لیکلي وو او د هغو شعرونو بل نقل هم ورسره موجود و، چې انځور صاحب ته یې لېږلي وو، نو کله چې انځور صاحب ته د لېږلو شعرونو نقل وروسته ترتیب شوی نو دغه راز به ښاغلي سلیمان لایق ته ورکړل شوي شعرونه هم بیا له سره په کتابچو کې لیکل شوي وي. بیا هم که ښاغلي لایق سره دا شعرونه موجود وي او هغه د دې مجموعې له شعرونو سره پرتله کړي او کوم چې په دې مجموعه کې راغلي نه وي، ترچاپ وروسته د هغو د خوندي کولو هڅه وشي، نو دا به پښتو ادب ته یو ډېر ګټور کار وي.

د ننګیال دا مجموعه (سیندونه هم مري) د هغه د (ښېرې په مالت کې، نه جام نه څادر، دا جل دا برسات، سیندونه هم مري، ځینې متفرقه شعرونو او د چاپ شویو دوو مجموعو هغه شېبې هغه کلونه او څاڅکي څاڅکي) له څو شعرونو څخه جوړه ده. د دې مجموعې چاپ د پښتو شعر په ځانګړي ډول ازاد شعر په

(c) ketabton.com: The Digital Library

برخه کې یوه ډېره په زړه پورې، درنه او ارزښتمنه ډالۍ ده. خو له دې درنې ډالۍ سره سره به مو دا ارمان تل په زړه کې پاتې وي چې: ((کاشکې ننګیال ژوندی وای چې دا سې نورې ښکلې او ارزښتمنې ډالۍ یې خپلې ژبې ته وړاندې کړې وای)). ننګیال ته دعاګانې.

په مینه او درناوي
محمد اسمعیل یون
۱۳۷۷ل کال- لیندۍ
پېښور- پښتونخوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ((ځيرې ګرېوانه)) تر ((کوثر جامه))
د اوښکو او اسوېليو مزل

تل مې له ځانه دا پوښتنه کوم
طـواف بـه کله لـه وطنه کوم
زمـا کعبـه زما جنت وطـن دی
لـمونـځ بـه يې کله په لمنه کوم.

کله چې پر افغانستان دا تېر شلکلن ناورين خور شو او بيا يې ببل بشپړتيايي پړاوونه ووهل، نو په هر پړاو کې د هېواد زياتـه علمي پانګه تباه شوه، د ((مغزونو فرار)) پيل او د وخت په تېرېدو سره په هېواد کې يو فرهنګي تشيال (خلا) رامنځته شو. شاعران او ليکوال چې د ټولنې ذهني مخکښان دي، هېواد پرې سور تنور شو، زيات شمېر يې نورو هېوادونو ته مهاجر شول.

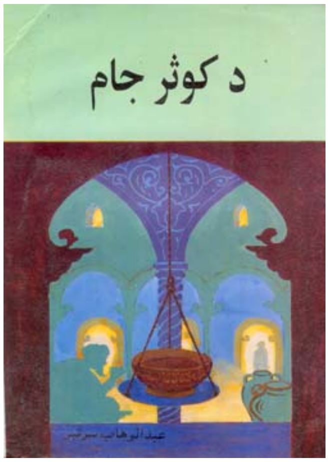

(c) ketabton.com: The Digital Library

جرمني هم يو له هغو هېوادونو څخه دی، چې ګڼ شمېر افغان ليکوالو او شاعرانو ته يې پناه ورکړې ده. داسې اټکل کېده چې دا افغان ليکوال به هم د وخت په تېرېدو سره د همغو ټولنو په ژوند لوښي کې حل شي او خپل رنګ او اند به بايلي.

خو شاعران او ليکوال د غم پر ورځ پيدا وي، خدای پاک که له يوې خوا د ژوند د سختو ازمېښتونو په بټيو کې ازمويلي وي، نو له بلې خوا يې پرې د مينې او عاطفې خوږ او نرم باران ورولی وي، زړونو کې يې د مينې خزانه او يوه بهانده چينه وي چې هېڅ وچېدا نه لري. بل ستر نعمت دا دی چې خدای(ج) شاعر د خپل ټاټوبي، ولس او هېواد له مينې سره داسې روږدی کړی وي، چې هر مهال او هر ځای کې چې اوسي، د خپلې مينې لمنه يې نيولې وي. ځکه نو افغان ليکوال او شاعران که پردي وطن ته هم لاړل، خو پردي نه شول.

دوی اوس هم د ګلو په بستر کې پر لمبو ژوند تېروي، جسم يې هلته خو اند او روح يې دلته دی. اوس پر هره مياشت د لويديځمېشتو افغان ليکوالو، شاعرانو او فرهنګپالو له خوا په بېلابېلو برخو کې دومره علمي، ادبي او تاريخي کتابونه چاپېږي، چې په هېواد کې تر حکومتي سطحې څو ځله زيات دي. يوازې همدا جرمني به د بېلګې په توګه راوړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس په جرمني کې ګڼ شمېر افغان ليکوال او فرهنګپال د افغاني فرهنګ د خدمت لپاره هلې ځلې کوي. په جرمني کې ((د پښتني فرهنګ د ودې او پراختيا)) ټولنه چې ښاغلی خليل الرحمن رسولي، جمال الرحمن او ډاکټر خوشال روهي يې مخکښان هڅندويان دي، نور ګڼ شمېر ليکوال او فرهنګيان يې سره راټول کړي، ځينې مهم آثار يې چاپ کړي او چاپوي يې. ((د افغانستان د کلتوري ودې ټولنه)) چې د هېواد تکړه ليکوال زرين انځور يې مشر دی- د شېرولي شېر، استاد محب، شېرين ګرديوال او نورو ګڼ شمېر ليکوالو هڅې يې سره يوځای کړې. مهم آثار يې چاپ کړي او چاپوي يې. د ډاکټر يحی وردګ په مشرۍ ((د افغانستان معلوماتي مرکز)) د افغانستان په اړه افغانانو او نورو ته په زړه پورې معلوماتي آثار وړاندې کوي. ښاغلی امام الدين ساپی په پېښور کې ((د پښتو څېړنو مرکز)) پرانيستی او هېواد ته د سترو فرهنګي خدمتونو جوګه دی. ښاغلی کبير ستوري د خپلو سياسي هڅو ترڅنګ يو لړ فرهنګي خدمتونه هم تر سره کړي او تر سره کوي يې. عبدالقادر ودان د کمپيوټري خدمتونو له لارې د هېواد ملي ژبه له تخنيک او علمي چارو سره غاړه غړې کړې. محمد اجان يار، مبارز ځاپي او ځينو نورو ليکوالو د خپلو او نورو شعري مجموعو د چاپ له کبله خپله فرهنګي مينه په زبات رسولې. ښاغلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

محمد اعظم عبیدي د ((اسمايي)) په شان د يوې ښکلې مجلې د چاپ له کبله خپله هېوادنۍ او فرهنګي مينه په ډاګه کړې. ښاغلي رمضان، اجمل روهي او نورو افغان ځوانانو په خپلو منډو ترړو له هېواد سره خپله مينه زبات کړې او داسې نورې ډېرې بېلګې چې دلته يې د ټولو راوړل د دې ليکنې اړتيا نه بولو.

ښاغلی عبدالوهاب سرتېر هم د دغه مهاجر فرهنګي بهير يو بلبل دی. سرتېر په دې موده کې ګڼ شمېر شعرونه ليکلي، چې زيات شمېر يې تر هېواده بهر په افغاني خپرونو کې خپاره شوي دي. ((خيرې ګرېوان)) د هغه د شعرونو لومړۍ ټولګه ده چې د همدې کال په پيل کې په پېښور کې چاپ شوه او دا دی د همدې کال په پای کې ((د کوثر جام)) په نوم د هغه د شعرونو دويمه ټولګه چاپېږي.

سرتېر يو رند، بې پروا، سرزوری او مستانه شاعر دی، هغه تل د حالاتو پر وړاندې ودرېدلی او په خپل کلام کې يې هغه څه انځور کړي چې ده ليدلي، حس کړي او درک کړي دي، د وخت واکمن ده ته ګواښېدلي او دی د شعر په وسله سمبال هغو ته. ده له هرې شپې او هرې تيارې سره ډغره وهلې او دا يې له خپلې مينې سره لوړه کړې ده:

زما ډغرې چې له شپې سره دي وجه داده
مينې زما را اچولی دی قسم غاړه کې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرتېر په رښتيا هم يو سرتېرى انسان دى، هغه د ژوند زياته موده له حالاتو سره مخالف پاتې شوى، هر وخت يې د يو مست لېوني په شان د زمانې ګرېوان نيولى او د نورو خلکو په څېر دومره هوښيار نه دى، چې پر هر وخت له وختونو سره غاړه غړې شي. هغه څوک چې سرتېر له نږدې نه پېژني، هغه ته څرګنده ده، چې دى يو سرغندوى انسان دى؛ د تنګو او سختو شرايطو پر وړاندې د بغاوت جذبه يې ډېره پياوړې ده. له همدې کبله خو بېلابېلو رنګونو بدل نه کړ او د هر زورواک او بې باک پر وړاندې د خپل مسوولیت تر بريده ودرېد. ده په هېوادنۍ کچه د وخت هر ګوډاګي د خپل قلم په تېره ژبه وغنده او د هغه د منفي شخصيت څرنګوالى يې خلکو ته څرګند کړ؛ له تېرو ګوډاګيو رانيولې تر دې دمه پورې:

يو د اخوند بل د چودري ګوډاګى
که داسې ونه کړي خو مري ګوډاګى
رب په پناه ورکړه ملت ته زموږ
مرض نيولى دى ساري ګوډاګى
قانون او سوله په توپونو ولي
غواړي له زړه نا کراري ګوډاګى
خالقه خدايه ته خو وينې دا ټول

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمـــور خـــو ســـترګې نـــه لـــري ګـــوډاګی
د ځـــان او خپـــل بـــادار پـــه ګټـــه بـــولي
دا ګـــــډوډي او خود ســــــري ګـــوډاګی...

عبدالوهاب سرتېر د جګړې زياته موده په خپل هېواد کې پاتې شوی، د کرکې، کينې، اور، وينو او ټولو ناخوالو ټپونه يې هم ليدلي او هم حس کړي، نو ځکه خو د جګړې د اورنيو شېبو د پـای تـه رسـېدو هيلـه مـن دی. هغـه مينـه او عاطفـه د انسان د ذهني ستړيا د له منځه وړو يوه اساسي وسيله او دمه ځای ګڼي. د مينې غېږه داسې يو لامل ګڼي، چې په هغـه سره د بشر د ژوند دوا تضمينېږي، ډېرې رواني غوټې پرې اوارېږي او بيا په دې مينه کې ژوند کول او پر هغې کړېدل يو خوند او لذت ګڼي:

ســـاقي جـــام را جـــام د مينـــې
کـــړه نظـــر او پـــام د مينـــې
چـــې ترلـــی پـــورې ژونـــد دی
دی لازم دوام د مينــــــــــــې
ســـاقي بيـــا ســـرتېر اخيســـتی
نـــن لـــه تـــا الهـــام د مينـــې...

×××

(c) ketabton.com: The Digital Library

یمه لېوال مصیرانه د مینې
زړه چې زما دی خزانه د مینې
له محتسبه ګیله نه ده پکار
چې شوه د ښمنه زمانه د مینې
کړاو په مینه کې په خپله کیف دی
په اور چې سوزي پروانه د مینې
په چا به ښه په چا به بده لګي
خو ما سُر کړې ترانه د مینې
له ما سرتېر سره یو زړه دی منم
چې له پخوا دی نذارنه د مینې.

سرتېر پر ۱۹۹۳م کال د هېواد له غېږې لرې؛ جرمني ته مسا پر شو، دغه پردیس ژوند له هېواد او خپلو خلکو سره د هغه د مینې سوز او ولوله لا پسې زیات کړل. ده په همدې څو کلونو کې زیات شمېر شعرونه او نظمونه ولیکل، چې زیاته برخه یې د هېواد او ولس مینې او درد نیولې ده. په دې ټولګه (د کوثر جام) کې دا سې شعرونه او نظمونه راغلي چې له خپل ولس او هېواد سره د شاعر رښتیني، بې تکلفه سپېڅلې او رښه مینه په ډاګه څرګندوي. هغه هېڅ شي هم، دومره ځورولی نه دی لکه له خپل هېواد څخه لرېوالي. کله کله ځینو ته دا سې فکر پیدا کېږي ((چې څه دوی خو ښه دي، ځانونه یې د اور او

(c) ketabton.com: The Digital Library

وینو له څپو څخه ایستلي او د ګلونو دیار ته یې پناه ور وړې ده))، خو په حقیقت کې ډېر کم خلک پوهېږي، چې شاعر او لیکوال دننه پر زړه داغلی وي؛ که په ظاهره هر څومره روغ رمټ ښکاري، خو زړه او روح یې ټکلی وي. سرتېر هم له همدغو پر زړه داغلو شاعرانو څخه دی، چې یوه شېبه یې هم خپل هېواد له یاده وتلی نه دی. هغه وایي: ما چې په المان کې څه ګټلي هغه یوازې همدا یو څو شعرونه دي او بس:

دا یو څو ساده شعرونه یې حاصل دي
ما سرتېر چې په المان کې ګټه کړې

هغه پر اروپا مین نه دی، خو مجبوریت او قسمت پسې اخیستی، دی د خپل وطن اغزي د نورو په ګلانو نه بدلوي:

سرتېر مین په اروپا نه یمه
څو ورځې ژوند مې په قسمت دلته دی

×××

خلکو زما یې له المان سره څه
سرتېر وطن لرم افغان یم ځمه

×××

زما د خپل وطن اغزي ښکلي دي
د جرمني او د فرنګ له ګلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

×××

وطنه ډېر هره خوا وګرځېدم
بله خوږه نه وه له تا نه غېږه

له دې درد سره کله کله بیا یو بل دا سې درد هم مل شي، چې په زوره دې یو څوک مجبوروي، چې ولولې دې راوپارېږي او غبرګون وښيي، دا درد د ملي ژبې او هېواد ګډ درد دی:

مخاطب چې په پښتو ژبه غلیم کړم
اوربدو د خپلې ژبې مې حلیم کړم
خپل وطن زما د مینې مدرسه ده
زه سرتېر پکې سبق وایم تعلیم کړم.

((د کوثر جام)) شعري ټولګه کې دا سې نور ښکلي غزلونه او نظمونه شته چې لوستونکي به یې په خوند ولولي. شاعر د خپل اند مرغلره د تخیل په وزرونو وړې، ((د کوثر په جام)) کې یې غوټه کړې، پرېوللې یې ده او بیا یې د الفاظو جامه ور اغوستې، ده هغه څه په دې جام کې میندلي، لیدلي او نور یې لا هم په لټه کې دی، چې ده ته د یوې ښکلې محبوبې حیثیت لري او نور څوک پرې نه پوهېږي.

خلک په دې حقیقت پوه نه دي لا
کوم چې لټه د دلبر په جام کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لـــوړو څـــوکو او اســـمان پـــه لـــوري
کــومـــه الـــوزم ســـفر پـــه جـــام کـــې

نـــړۍ او ژونـــد چـــې دواړه ښـــکلي ګـــوري
ســـرتېر لمبلـــي د کـــوثر پـــه جـــام کـــې.

لکه څنګه چې دمخه مو وویل، سرتېر داسې یو انسان دی چې د حالاتو او واکمنو هېڅ ډول پروا یې نه ده کړې، د بغاوت او بې پروایۍ یو ځانګړی ژوند لوښی او ژوند دود لري او د اوډلي (منظم) ژوند ډېر جوګه نه دی، همداسې یې په شاعرۍ کې هم د ځینو کره کتونکو د شعري حدودو او پولو پروا ساتلې نه ده. هغه له **۳۲** کلونو راهیسې شعرونه لیکي او د دې مودې په شاعرۍ کې هم د خپل زړه پر لاره تللی دی. زه چې دا لیکنه کوم، نو ټول عمر مې **۳۱** کلونو ته رسېږي، یانې د سرتېر شاعري زما له عمر څخه **۵** کاله مشره ده. زه نه غواړم د هغه د شاعرۍ د جولیز اړخ څه شننه وکړم او یا هم پرې نیوکه! خو دومره وایم کېدی شي لکه څنګه چې په سیاسي او ټولنیزه برخه کې د سرتېر، حالاتو او د وخت د واکمنو ترمنځ د نظر اختلاف و، دغسې دده د شعرونو پر جولیز اړخ د ځینو کره کتونکو له خوا نیوکې وشي. خو څنګه چې سرتېر په خپله یو بې تکلفه انسان دی او له هر ډول تصنع

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ځان ښودنې ځخه لرې دی، همداسې یې شعرونه او نظمونه هم بې تکلفه دي.

د ده کلام ساده، روان او ټولو ته د پوهېدو وړ دی، هر څوک یې په لومړي ځل لوستلو او اورېدلو پر مانا پوهېږي، په ځانګړي ډول هغه وخت چې سرتېر صاحب یې په خپله اوروي. د ده د کلام مانا په آسانۍ ډول د لوستونکي ذهن ته پرېوزي او ژر ترې خوند اخیستلای شي.

ځینې شعر پوهان فکر کوي، هغه شعرونه چې مانیز بار یې درونداو یا ځرګند وي، هغې ونې ته ورته دي چې ژر رسېږي، ژر مېوه کوي، خو ژر بېرته له منځه ځي. مانا دا چې ونه دومره مېوه نیسي، چې یا د هغې شاخونه ماتوي او یا یې ژر زړوي، خو هغه شعرونه چې د مانا له وزن سره یې د لباس یانې الفاظو ظرفیت، ښکلا او قوت برابر وي هغه ونې ته ورته دي چې د خپل ځواک په اندازه مېوه نیسي او ډېر عمر کوي. هر کله چې پر الفاظو باندې مانیز بار زیات شي، نو د مانا هغه برخه چې باید پټه او په پرده کې وساتل شي، د الفاظو د لباس له یوې څنډې ځخه ځان ځرګندوي، همدغه ځای کې تر ((شعریته)) د ((شعاریت)) تله درنېږي.

د سرتېر صاحب په یو شمېر غزلونو کې د شعر شعریت ته ښه پاملرنه شوې، د شعر د هنري اړخ او مانا تول یې برابر دی لکه دا غزل:

تورې مې لړې د خپګان ګرځي په غرونو د زړه
لکه باران مې را اورېږي په داغونو د زړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مایوسۍ د ماتو اوښکو له کاروانه سره
اوړي مې خاورې په ناکامو ارمانونو د زړه
یو څو بې وسه اسوېلي به مې خواخوږي کړي خپل
که مې خبر چېرته یاران شول په رازونو د زړه...

خو په ځینو نورو نظمونو کې بیا د مانا بار یو څه درونند شوی دی، خبره نېغ په نېغه او ډانګ پېیلي ډول بیان شوې ده. زه خپلې خبرې نور نه اوږدوم او د سرتېر صاحب د ((وړانګې)) په نوم د یو غزل په څو بیتونو خپلې خبرې پای ته رسوم.

د لمر له سترګو راورېږي وړانګې
د شپې رګو کې چې بهېږي وړانګې
لکه چې پای د انتظار وي زموږ
لمر غزونې کړي ویښېږي وړانګې
په موږ کې ګوري تلوسه د مینې
چې مو خبرو ته هوسېږي وړانګې
زما سرتېر تورتم لوټلو خلکو
په تاسو ټولو مې لورېږي وړانګې...

دا هم درانه لوستونکي او دا هم د کوثر جام.
په مینه او درناوي
محمد اسمعیل یون
۱۳۷۷-۱۱-۲۰
پېښور - پښتونخوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واقعیتونو یوه هنداره

دا خبره رښتیا ده چې تر جګړې وروسته له جنایاتو نه پرده پورته کېږي، په افغانستان کې د شوروي د ټولو ځواکونو د لوی پوځي سلاکار ستر جنرال الکساندر مایوروف دا اثر (په افغانستان کې رښتیا څه تېرېدل؟) هم د افغان او روس د جګړې د واقعیتونو، رښتیاوو، دردوونکو او زړه بوږنوونکو پېښو یوه هنداره ده.

په دې اثر کې دا خبره څرګندېږي، چې څنګه یوه لوی لښکر په ډېر غرور، تکبر او ښکېلاکګر اند سره زموږ پر هېواد یرغل وکړ او بیا دومره نتلی، کمزوری او ذلیل شو، چې د خپل ځان د راټولولو وس یې هم پیدا نه کړ. مایوروف د ځینو نورو روسي لیکوالو خلاف په دې اثر کې پر افغانستان، د شوروي یرغل له بنسټیزو موخو پرده پورته کوي او هم د هغو روس پلوه افغان چارواکو او سیاسي شخصیتونو څېرې بربنډوي چې له شورویانو سره یو ځای یې د خپل هېواد په ورانۍ، ویجاړۍ او عامه وژنه کې برخه اخیستې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوروي ځواکونو څه غوښتل؟ د څه لپاره راغلل؟ څه يې وکړل؟ او څه پرې وشول؟ دې ټولو پوښتنو ته په دې کتاب کې ځواب ويل شوي دي. ليکوال اعتراف کوي، چې د شوروي يرغل موخه دا وه چې افغانستان د شوروي اتحاد شپاړلسم جمهوريت کړي او روسان د هند سمندر گرمو اوبو ته ځان ورورسوي، خو د افغانانو سپېڅلي جهاد او ملي مبارزې دا هر څه په سيند لاهو کړل. ليکوال د جگړې پايله داسې ارزوي: ((د افغانستان جگړه د شوروي اتحاد له خوا ترسره شوې وروستۍ جگړه ده. دا له هغو وروستيو ځانوژونکو ماينو څخه يوه را وختله چې يو لوی دولت پرې والوت او دړې وړې شو...))

په ټوليز ډول دا کتاب د شوروي يرغل او دهغه پر وړاندې د افغانانو د مبارزې د څرنگوالي او څومره والي په باب د لومړي لاس اسنادو يوه غوره سرچينه گڼل کېدی شي.

ژباړن ته يې د نورو زياتو بريو هيله کوو.

په فرهنگي مينه

محمد اسمعيل يون

۱۳۷۸ل کال پېښور، پښتونخوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لویدیځمېشتي فرهنګي بهیر یو ((یار))

د هېواد احصایې د مرکزي ادارې د یوې شمېرنې له مخې په تېرو دوو لسیزو کې د افغانستان په دولتي ادارو کې تر (۵۰)

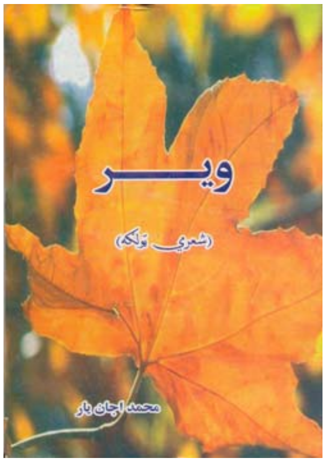

زرو تنو شخه زیاتو هغو کسانو کار کړی چې تر ثوارلسم ټولګي شخه یې لوړې زده کړې ترسره کړې وې. خو د همدې دوو لسیزو په بهیر کې د ډول ډول سیاسي سیلابونو او رنګارنګ غمیزو له امله تر هېواد دننه کدریزه اډانه درې ورې او وپاشل شوه.

د بېلابېلو فني، پوهنیزو او فرهنګي څانګو کدرونه، کارپوهان او متخصصین هېواد پرېښودلو ته اړ او په بېلابېلو هېوادونو کې مېشته شول. داسې انګېرل کېدله او اټکېدله چې دا ټول کدرونه او د هغوی بل پښت به د همغو استوګنو ټولنو په اندود او ژوندود کې رنګ شي، خپله ملي او هېوادنۍ ځانګړنه به وبایلي، د بې هویتۍ په دریاب کې به ډوب شي او بیا به خپل هېواد ته مخ هم راونه ګرځوي. د دې ډول بهر مېشتو

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانانو دويم او پـه تېره بيا درېيم پښت پـه باب دا پـورتنۍ اند ښننه او انګېرنه کېدی شي، عملي شي، خو د اوسني پښت پـه باب دا اټکل او انګېرنـه درست ونـه ختل. اکثره افغانان پـه تېره بيـا ليکـوال، فرهنګيـان، فرهنګپـال او پـه يـوه نومونـه د پوهې او قلم خاوندان له يوې لړې دمې او ساه ايستو وروستـه يو ځل بيـا د خپـل هېـواد پـه مينـه رامـات شـول. سره لـه دې چې دوی له فزيکي پلوه لـه خپـل هېـواده لـرې دي، خو لـه اروايـي او ذهني پلوه يې ځان له خپل هېواد او خلکو څخه لرې کړی نه دی. تـر يـوې تـاکلې وقفې (ځنډ) وروستـه دوی يـو ځـل بيـا مينـه، تخيل، ولوله او ملي اند سره يوځای کړل او د فرهنګي مبارزې ډګر يې تود کړ. اوس به هېڅ داسې اوونـۍ او ان ورځ نـه وي چې د هېـواد پـه ملي ژبـه يـوه خپرونـه يـا کتـاب چـاپ نـه شي. نننی فرهنګي بهير پـه تېره بيـا خپرنـۍ برخـه چې پـه کـوم ګړندي ډول روان دي، دا زموږ پـه تېر فرهنګي او خپرنيز تاريخ کې سارى نـه لري.

ښاغلى محمداجان ((يار)) هم د همدغه بهر مېشتي فرهنګي او خپرنيز بهير يو هڅاند غړی او يار دی چې تراوسه يې پـه خپـل مټ د خپـل انـد و انـد (فکـر او خيـال) درې ثمـرې (کوکـارې) شعري ټولګه، (سره ډولۍ) د لنډو کيسو مجموعـه او (د کونړ تاترې) څېړنيز اثر زموږ رنځېدلې افغـاني ټولنې تـه ډالـۍ کړې او دا دی (ويـر) يـې د شـعرونو دويمـه ټولګـه ده چې د ادب

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینوالـو تـه یـې وړانـدې کـوي. دا چـې د (یـار) برخلیـک لـه (کوکارو) او (ویر) سره تړلی دا څه ناڅاپي خبره نه ده، بلکې دا د هغې شلکلنې غمیزې زېږنده او پایله ده چې زموږ ټولـه ټولنه کـړوي، پـر اور یـې اړوي را اړوي او دادی اوس یـې لا عمـر دربېمې لسیزې ته هم اوږد ېږي.

شاعر د ټولنې د یو ذهني ساتندوی او پالندوی پـه توګـه کلـه چې د خپلې ټولنې جنازه پـه خپلو سترګو ویني او مـړی یې دده پر وړاندې پروت وي، نو پرته لـه چغـو، کوکـارو او ویرونو نـور څه کولای شي؟ خپله خو شاعر لـه ویر، فریاد او چغو پـرتـه څه نـه شي کولای، خو دده چغې، فریادونه او کوکارې بیا کـرار کـرار مـړو اروااوو او ویـدو ذهنونـو تـه سـاه ورکـوي او لـه خوبـه یـې راویښوي.

د همـدغې تـودوخې پـه پایلـه کـې د ټـولنې غـړي خوځـون تـه چمتو کېږي بیا ټولنـه حرکت کـوي او خپـل ژونـد خونـدي کـوي. یار صاحب هم د خپلې ټولنې د هغه سوي لـوي بلبـل پـه شـان دی چې بڼ او چمن یې چا ترې تروړلای، مرورلای او سـېزلای دی او دی یې ترې فراري کړی دی. سره له دې چې دی د ډېرو ښو چمنونو او بڼونو ته تللی، خو پردیو ګلونو ته یې ټېې نه راځي، ځکه چې د ده د روحي او جسمي ژونـد تـرمنځ واټـن رامنځتـه شـوی دی. د هغه پـه روح کې خپـل طبیعت او طبیعي منظرو داسې غزونې کړي چې د چا مصنوعي ښکلا او لاس جوړي چمنونه یې ذهن نـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي خړوبولای. څوک چې د یار صاحب دا شعري ټولګه ولولي نو له یو داسې کونړي پښتون افغان سره به مخامخ شي، چې اوس هم د کونړ په (وته پور) کې مېشته دی او د کونړ په غرو رغونو کې ګرځي راګرځي.

ده په خپل کلام کې له هېڅ ډول تکلف او تصنع څخه کار نه دی اخیستی، بلکې څه یې چې زړه غوښتي هغه یې په ساده او صمیمي ډول مطرح کړي دي. صمیمیت او ساده ګي د کلام د ښکلا یوه برخه ده، که په ظرافت سره وپېیل شي نو کلام به ډېر ښکلی کړي.

یار صاحب د یو رښتیني انسان په توګه ځان د تکلف او تصنع په زولنو نه دی تړلی، بلکې خپله خبره او موخه یې نېغه بیان کړې ده. ساده بیان سره له دې چې د یو شمېر کره کتونکو نه خوښېږي، هغوی یې د کلام هنري جوهر ته زیان رسوونکی بولي او وایي چې د هنري کلام عمر را لنډوي، خو د ساده کلام ګټه دا ده چې د عام و خاص د پوهې وړ وي، په سملاسي ډول د لوستونکي او اورېدونکي مانیزه او ښکلاییزه تنده خړوبوي او هغوی یې د مانیزې مرغلرې د پیدا کولو لپاره فکري هڅې او پلټنې ته نه اړ وزي، د یار صاحب کلام په ساده رنګ کې یو ښکلی ارمان رانغښتی، د ده د کلام مرکزي ټکی هېواد پالنه، ملت پالنه او له هغو سره مینه ده. که ده ژړلي نو هم د همدغه ارمان لپاره یې ژړلي او که کله خندېدلی هم دی، نو هم د

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدغې هیلې ځلا خندولی دی. هغه څوک چې د یار صاحب له دې ملې او هېوادني ارمان سره ګډ درد ولري، نو هغه دده له کلام څخه ډېر خوند اخیستلای شي.

سندرې په ژړا شوې چې سازونه لېوني شول
مطرب شو لاس تر زنې چې تارونه لېوني شول
دا ډېره موده چوپ دي په دې کلي کې سازونه
ټپې شولې سرسامې مجلسونه لېوني شول
کړېږې ورېږې ځواني، تر خاورو لاندې شولې غلې
خالونه ځوانیمرګ شول وربلونه لېوني شول...

یار صاحب د هغې اوږدې غمیزې انځور باسي، چې زموږ ټول ولس یې نهیلی کړی، خو چاته یې لا تراوسه د خلاصون څرک نه لګي.

د زلفو توري شپې اخیستی یم سبا نه راځي
توره تیاره ده پر وطن باندې رڼا نه راځي
لارې سرې شوې دي چلېږي پرې تل سرې جنازې
ساندو وچ کړي ستوني، هېچاته خندا نه راځي
وینو کې وزبېږېده لوی شو او تباه شو نسل
رحم پر دې غریب ولس باندې د چا نه راځي
وطن تالا شو خیر کړې (یاره) نور به کېږي لا څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پـر سـیند لاهـو شـولو عـزت چاتـه حیـا نـه راځـي.

کله چې پر شاعر د ژوند د ارمانونو د پوره کولو ټولې لارې بندې شي، نو یوازینۍ لاره چې پاتې کېږي، هغه الهي ځواک ته پناه وروړل دي. شاعر هم خپل وروستۍ دمه ځای او تمځای همدغه الهي دربار ګڼلی او د خپل هېواد د ښېرازۍ، ښکلا او سوکالۍ هیله ورڅخه لري:

ای د ټولـو ربـه دا وطـن راتـه بیـا ښـکلی کـړه
لمـر د نـوي ژونـد زمـوږ اسمان کې راختلـی کـړه
لـږه شـان مو سـکا خـو هـم زمـوږ پـر شـونډو راولـه
هغـه د پښـتون شـان او شـوکت راتـه ښـاغلی کـړه
یـو ځـل خـو زمـوږه دغـه سـتر ارمـان ترسـره کـړه
دا کنډوالـه ملـک راتـه ناڅاپـه غوړېـدلی کـړه
تللــې غرڅنــۍ درسـره غرونــو تـه بیـا راولــه
هـر غـدار زمـوږه پـه نـړۍ کـې شـرمېدلی کـړه
ټـول پـه خنـدا راولـه چـې مینـه محبـت وکـړي
بس دی هر غماز د (یار) له کلي نه نور غلی کړه.

یار صاحب سره له دې چې د پښتو ادب د اوسني پېر د نورو شاعرانو پـه شـان حالاتو سخت ځپلی او اسکیرلی دی او دې دردونې او ځپنې له (کوکارو) نه تر (ویره) رارسولی، خو د دې ویر له څپاندو څپو سره سره بیا هم د زړه په تل کې یوه پټه شان

(c) ketabton.com: The Digital Library

مثبته هیله لري او په دې امید دی چې تیارې به لاړې شي او زمونږ پر مالت به بیا سحر وځلیږي، د شاعر دغه لوړ او پټ ارمان د سړي په ذهن او زړه کې د راتلونکي سوکالۍ هیلې راټوکوي او پر ژوند مو باوري کوي.

زمونږ پر مالت به بیا سحر راوخیږي
سپوږمۍ به پر کندو لوړ مازیگر راوخیږي
منگیه دا زما تنده خو ستا په زړه کې لامبي
کتار به هم د پیغلو په گودر راوخیږي
دا تللې قافلې به بیا وطن ته راستنې شي
د دې وربځو تورتم کې به لمر راوخیږي
خندا به د هر چا پر وچو شونډو راخوره شي
گلونه به په دښتو سمه او غر راوخیږي
په شوخو شانو سترگو کې به ماتې تلوسې شي
د (یار) زخمي سینې نه به خنجر راوخیږي.

زه د یار صاحب په پورتني هیله من شعر پورې خپلې هیلې ترم، په داسې حال کې چې دده په (ویر) کې ځان شریک گڼم، کلام ته یې له مثبت لید لوري گورم او د هر ډول کره کتنې غشي پرې نه را وروم، دا هم د یار صاحب نوې شعري ټولگه او دا هم تاسې درانه لوستونکي.

په ډېره زیاته فرهنگي مینه
محمد اسمعیل یون
پېښور-پښتونخوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اروا پوهنې ښوونځي

د پوهنیزو اثارو خپرول، د یوې ژبې او ملت د ودې او پرمختګ لپاره ډېر مهم دي. هغه وخت چې پر کابل پوهنتون د جګړې ناتار نه و خور شوی، نو ګڼ شمېر درسي او مرستندوی درسي کتابونه، مجلې او نور پوهنیز کتابونه یې خپرول. دغو اثارو پر خپل وخت د پوهنتون د محصلینو درسي ستونزې خړوبولې او د استادانو د پوهنیزو تجربو او معلوماتو په زیاتون کې یې کارنده رول درلود. د جګړې له کبله د کتابونو او پوهنیزو اثارو خپرول پر ټپه ودرېدل. د پوهاند صاحب ګل رحمن حکیم دا علمي اثر هم لږ تر لږه د اتو کلونو په بهیر کې د چاپ جوګه نه شو.

دا اثر چې د اروا پوهنې بېلابېل ښوونځي را پېژني او پر یو شمېر نورو، اروايي مسايلو بحث کوي، د کابل پوهنتون په ښوونې او روزنې پوهنځي کې د یو درسي کتاب په بڼه تدریسېده، چاپ یې د نوموړي پوهنځي محصلینو ته خورا

(c) ketabton.com: The Digital Library

مهم و. د دغې اړتيا له کبله ما له پوهاند صاحب ګل رحمن حکيم سره د دغه اثر د چاپ په باب خبرې وکړې. استاد د دې کتاب يوه لاسکښلې نسخه ماته راکړه. ما د هېواد ځوان ليکوال او شاعر ښاغلي صديق الله بدر ته د خطاطۍ لپاره ورکړه. بدر صاحب په ډېره مينه په وړيا ډول دا کتاب خطاطي کړ. د چاپ لپاره مې د هېواد له ډېر تکړه ليکوال او روغتيا پال ښاغلي ډاکټر محمد فريد بزګر څخه چې د علمي کتابونو له خپرولو سره ډېره زياته مينه لري او تراوسه يې پخپله هم ګڼ شمېر طبي، ادبي او نور پوهنيز کتابونه چاپ کړي دي، هيله وکړه، ښاغلي ډاکټر فريد بزګر زموږ هيله پوره کړه او دا پوهنيز کتاب يې پخپل لګښت چاپ کړ.

زه د کابل پوهنتون د ښوونې او روزنې پوهنځي محصلينو او پوهاند صاحب ګل رحمن حکيم ته د دغه کتاب د چاپ له امله مبارکي وايم او له ښاغلي صديق الله بدر او ګران ډاکټر فريد بزګر څخه ډېره مننه کوم چې دا کتاب يې د چاپ جوګه کړ.

په مينه او درناوي

د پوهنيزو او ادبي کتابونو د خپراوي او د هېواد د فرهنګي بډاينې لېوال

پوهنيار محمد اسمعيل يون

۱۳۷۸- لړم- ۱۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګام پر ګام له خوشال سره

لوی څښتن تعالی (ج) دوه لوی ستر نعمتونه پر پښتو ژبه او ادب لورولي دي؛ یو پښتو لنډۍ دي، چې د هر ډول انـد او انځور د وړاندې کولو او جوړولو ځواک لري او د نړۍ هېڅ شعر ورسره د پرتلنې او مقابلې وړتیا نه لري؛ که دنړۍ د هرې ژبې شعري جوله له پښتو لنډۍ سره وتلل شي، د لنډۍ د جذابیت ځواک، د افادې قوت او د انځورونې رنګینې به ترې درنه شي.

دویم نعمت خوشال بابا دی چې لوی څښتن پښتو ژبې او پښتو ادب ته په نصیب کړی دی. لوی خان د پوهې او هنر داسې یو کان دی، چې د اند او هنر له غمیو ډک دی. په نړۍ کې ګڼ شمېر لیکوال او شاعران تېر شوي، چې سیمه ییزې او ژبنۍ پولې یې ړنګې کړې، نړیوال شهرت او د انسانیت ستر مقام ته رسېدلي دي، خو د خوشال لوړتیا یوازې د شاعر او لیکوال تر بریده نه ده. لوی خان د ذهني ځواک یوه برخه شاعرۍ ته ځانګړې شوې ده او نوره یې د ژوند نورو برخو ته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویکتور هوگو او بلزاک د فرانسې لوی لیکوال وو، خو یوازې لیکوال وو، نه قومي مشران وو، نه سیاستوال او نه جرنیلان. شکسپیر د نړۍ نامتو لیکوال و، خو یوازې لیکوال او بس، پوشکین د روسیې او نړۍ نامتو شاعر تېر شوی، شخصیت یې یوازې د همدې شاعرۍ په شا او خوا کې مطرح کېږي، خو زموږ د پښتنو خان بابا داسې نه دی، خان نه یوازې شاعر او لیکوال و، بلکې ټولنپوه و، ژبپوه و، رنځپوه و، ارواپوه و، جګړن و، صوفي و، فلسفي و، ښکاري و، نقاد و، ګرځندوی و، سیاستپوه او سیاستوال و، روزنپوه و، ملتپال او ملت رغاند و، تاریخپوه و، خو ((څه نه وو، چې نه و)) د خان ذهني ځواک هم پر همدغو خوا و ښل شوی و، کله چې سړی د بابا هر اثر لولي نو فکر کوي، چې ده به په بله برخه کې څه نه وي لیکلي. د ساري په توګه کله چې سړی (دستارنامه) لولي، نو فکر کوي چې خان یو سیاستپوه دی، کله چې (طب نامه) لولي یو رنځپوه او طبیب خوشال مو تر سترګو کېږي او کله چې (بازنامه) لولي نو فکر کوي چې خوشال له ښکار پرته بل هېڅ کار نه دی کړی، لکه چې خپله وایي: ((که د ښکار په چارو اخته نه وای، نو د دنیا هومره علمونه به زما وو)) کله چې د یو شخص ذهني ځواک تر شلو نه پر زیاتو بېلابېلو ډګرونو وېشل شي او بیا په هره برخه کې د یوه غوره نظر او مقام خاوند وي، سړي ته پته لګي چې د دې شخص ټولیز ذهني ځواک څومره

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی. نو که موږ هم د لوی خان په باب قضاوت کوو او یا یې له چا سره پرتله کوو ، نو د خان ټوله ذهني قوه باید په پام کې ونیسو. یو ایرانی لیکوال او کره کتونکی دې ټکي ته متوجه شوی او ددې حقیقت جام یې پر سر را اړولای دی. دا لیکوال وایي: ((فردوسي چې په حماسي، سعدي چې په عرفاني او حافظ چې په غنايي برخه کې سره یو ځای شي، نو یو خوشال خټک ځنې جوړېږي.))

راورټي انګرېز د خوشال بابا د اثارو شمېر ۲۵۰ ټوکه (عنوانه) ښودلی دی. کله چې څوک د خوشال بابا ذهني شتمنۍ ته ګوري، نو ددې آثارو پر شمېر پوره باور کېږي. له نن څخه اټکل درې نیم سوه کاله او ان تر هغه را وروسته به د نړۍ په یوه هېواد کې هم داسې کومه بېلګه پیدا نه شي، چې د ورځني ژوند له سختو بوختیاوو سره سره یې د ژوند په بېلابېلو ډګرونو کې د څومره والي او څرنګوالي له پلوه دومره اثار لیکلي وي.

د خان نبوغ او د ذهني شتمنۍ رنګارنګي له دې څخه هم څرګندېږي، چې د ده د اند و ژوند په باب تر اوسه پورې افغاني او بهرنیو لیکوالو تر یو زر عنوانه پورې بېلابېلې لیکنې کړي، خو بیا هم د خان د هنر په دریاب کې داسې مرغلرې پاتې چې د ډېرو نظر لا ورته نه دی رسېدلای، نو ځکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو لا د خان اند وژوند او هنري نړۍ نوري ځېړنې او پلټنې ته اړتيا لري.

استاد محمد اصف صميم هغه افغان ليکوال دی، چې هم خوشالپوه دی، هم خوشال مين ، ډېر کلونه کېږي، چې د بابا داثارو پر ځېړنه او شننه بوخت دی. اوسنی اثر هم دده د ډېرو کلونو د ژورو ځېړنو او پلټنو پايله او ثمره ده. استاد صميم په دې اثر کې هغه څه راټول کړي، چې تر دې دمه لا د خوشالپوهانو لاس ورته نه و رسېدلای. (ګام پر ګام له خوشال سره) ددې اثر لومړۍ برخه ده، چې په خورا زيار او هڅه ترتيب شوې او داسې تاريخي اوډون يې ورکړی چې د بابا د ژوند سترو پېښو يوه رڼه هنداره ګڼل کېږي. ددې برخې اهميت په دې کې هم دی چې په خپله د لوی خان له اثارو څخه په کې زياته ګټه اخيستل شوې او خان هم د زمانې د يو ستر انديال (مفکر) په توګه د خپل ژوند پېښې لکه د يو تاريخپوه په توګه ثبت کړي دي.

استاد صميم د بابا د فکر او هنر همغه لارې څارلي او د هغه د ژوند هره پېښه يې ورڅخه رابهر کړې ده. (خوشال او قران) د دې اثر بله غوره برخه ده چې په خوشالپوهنه کې يو بل ځپرکی ګڼل کېږي. د بابا له قران لوستنې او ګروهمنتيا څخه ځرګندېږي، چې نه يوازې د قران د مطالعې خاوند و، بلکې پر قران باندې د يو ګروهمن شخص په توګه د عملي ژوند په ډګر کې هم د الهي

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاربنوونو پر پلي کولو بريالى شوى و. (د خوشال د ژبې ټوپک) د اثـر بلـه پـه زړه پـورې برخـه ده، چـې د خوشـال سـتروالى او زړورتوب ورڅخه ښه ترا څرګند ېږي. خوشال د خپلې ژبې د ټوپک خوله لومړى ځانته برابره کړې ده، نو هغه څوک چې د دومره اخلاقي او فکري جرئت خاوند وي، چې تر هر چا دمخه پر خپل ځان نيوکه او ګوزار وکړي، پر ستروالي يې بايد څه شک ونه شي.

(خوشال کتابونه او شاعران) هم د دې اثر په زړه پوري برخې دي او څېړنه يې په کار وه. په دې برخه کې د بابا د خپل وخت فرهنګـي چاپېريـال، د ليکـوال او کتـابونو څـومره والـى او څرنګوالى په ښه توګه څرګند ېږي، د بابا د لوستنې ساحه هم ورڅخه ښکارېږي، پر هغو فکري واکمنـي هم او لـه هغـو څخه د جذب ځواک هم، که په ټوليز ډول د استاد صميم دا زيار وارزول شي نو پـه خوشـالپوهنه کې يو ډېر ګټور او ځيرمن کار ګڼل کېږي، نه يوازې په خوشالپوهنه کې يوه نوې زياتونه ده او د بابا د مينوالو او لېوالو لپاره د لوستنې يوه نوې لاره ده، بلکې د مسـلکي لوسـتونکو يـانې د ژبـو او ادبيـاتو پوهنځيـو د محصـلينو لپـاره هـم يـو ګټـور اثـر دى او کېـدى شـي د خوشالپېژندنې مضمون د يو مرستندوى کتاب په توګه ورڅخه ګټه واخلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ استاد محمد اصف صميم ته د دې ګټور کتاب د ليکلو او چاپ له امله مبارکي وايو، مننه ورڅخه کوو، ستاينه يې کوو او د لوی خدای(ج) له درباره ورته نورې فرهنګي برياوې غواړو.

په فرهنګي مينه
اسمعيل يون
۱۳۷۸لمريز کال
پېښور، پښتونخوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

((لاهو)) شاعر

له نن نه پنځه ویشت کاله د مخه لوی څښتن(ج) د کابل د للندر په سیمه کې د رڼا یو ستایونکی او پالونکی ګل (نورمحمد) وټوکوه، ورو ورو یې په رنګونو او ښکلاوو کې داسې رنګ کړ چې یو وخت یې ځانته

پام کېده، نو بیا د مینې، عاطفې، ښایست او رنګونو په سیند کې ((لاهو)) شوی و. دی د مینې او بو دومره وړی و چې بیا ترې نه ده خپله ځان را ایستلای شو او نه هم چا لاس ورکولای شو. ((نورمحمد)) د مینې او رڼاګانو، اهونو، اوسېلو، غمونو او دردونو په یو ځای شوي سیند کې دومره غوټې ووهلې چې د دې سیند له تله یې د ښکلو ګړنیو مرغلرو (شعرونو) ټولګه راجوړه کړه.

اوس چې د نور په سیند کې د لاهو شوي ((لاهو)) شعرونه لولو، نو د همدې رڼا، ښکلا، اهـ، درد، فریاد او د خپل سوي لوي چاپېریال انځورونه مو په سترګو او ذهن کې راټوکېږي. خدای(ج) پر لاهو ډېر مهربانه شوی، چې له نازک احساس او

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوږمن زړه سره یې ورته د شعر ښاپېرۍ هم په نصیب کړې ده. که د یو بشپړ عاطفي انسان (شاعر) د احساس غمونه د شعر الهه په خپلو وزرونو کم نه کړي، نو خدای خبر چې د هغه زړه به څومره حرکت وکړای شي؟ ((لاهو)) د یوه عاطفي موجود په توګه د ټولنې هر درد او غم دومره ځورولی چې له نا چارۍ یې شعر ته پناه وروړې ده. د ټولنې هر دردوونکی او خوشالوونکی انځور چې د ده په شعرونو کې ګورو، نو هغه یو ځل د ده ذهن او زړه ته لاره کړې، هغه یې د خپل ذهن او زړه په پردو کې تاو کړی، د احساس په اوښکو یې وینځلی او بیا یې موږ ته په انځوریز ډول وړاندې کړی دی.

((بلال په وینو کې)) د ده د انځوریزې شاعرۍ لومړۍ ټولګه ده. دوه نورې شعري ټولګې یې هم د چاپ انتظار باسي. زه د لوی خدای(ج) له دربار نه هیله لرم، چې ((نورمحمد)) دې نور هم د شعر او ښکلاوو په سمندر کې ((لاهو)) وي او د ښکلو مرغلرو د را ایستلو او ځلولو جوګه دې وي، خو داسې نه چې یو وخت د ژوند د مستۍ په سیند کې دومره ډوب شي، چې د ټولنې غمونه هېر کړي او د خوښۍ په څپو کې یې هر څه له یاده ووځي.

د شاعر لاهو د لابري په هیله

اسمعیل یون

(c) ketabton.com: The Digital Library

پردېس ژوند او ((پردېسې نغمې))

په تېره لسیزه (۱۳۶۰-۱۳۷۰ کلونو) کې په کابل کې د شعر او شاعرۍ بهیر ښه په ځپو و. ښاغلی ملکي خزان هم د دې بهیر یو فعال غړی و. دې سره له دې چې یو پوځي سړی و، خو ادبي ذوق او ولوله پرې دومره غالب وو، چې له سختو عسکري دندو سره سره یې هرې ادبي غونډې او مشاعرې ته ځان رسوه.

همدغې مینې او لېوالتیا د ده ذهن له اغزن پوځي چاپېریال څخه رابهر کړ او د شعر په وربښمین تال یې وزنګوه. ملکي خزان په تېره لسیزه کې ښایسته ډېر شعرونه او نظمونه ولیکل، چې ګڼ شمېر یې د هېواد د هغه مهال په خپرونو کې خپاره شوي، خو د ځانګړې شعري ټولګې د چاپ مجال ورته ور نه کړ شو. د روانې لسیزې (۱۳۷۰-۱۳۷۹کلونو) په بهیر کې چې د کابل ښار او د هېواد د سیاسي او پوځي نظام ښه وا ړول شوه، نو ملکي خزان هم لکه د ځینو نورو په شان لومړی پېښور، بیا د پاکستان نورو ښارونو او بیا ایران ته مهاجر شو. ملکي خزان د تېرې لسیزې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند معکوس دا ځل د قلم او مسلک د روزۍ پر ځای، د لاس مزدورۍ ته کېناست. سره له دې چې د هغه پر ژوند خزان راغلی و او د هیلو ډېر ګلونه یې ورته مروړولي وو، خو د ده پر اند او همت د دې خزان زور ونه رسېده؛ هغه په هجرت کې هم قلم له ګوتو ونه غورځاوه او ښایسته ډېر شعرونه او نظمونه یې ولیکل. ((پردېسې نغمې)) د ده د همدغې نړدې یوې لسیزې پردېس ژوند شعرونه دي، چې د ده د مهاجر ژوند د ناخوالو انځورنه په کې شوې ده. که چا ملکي خزان له نږدې نه لیدلی وي، نو ډېره ښه به ورته څرګنده وي، چې هغه د سپېڅلو ولولو یوه ځپه ده. سپېڅلي خلک خپله ولوله او جذبه ښغ په ښغه بیانوي، نه د وېرې پروا لري او نه د خطر.

ملکي خزان هم په خپل دې کلام کې خپل احساسات ښغ په ښغه بیان کړي او خپل زړه یې ښه تش کړی دی. د شعر کره کتونکو د ګواښونو او اخطارونو پروا یې هم نه ده کړې، خو د خپل زړه غوټه یې ښه اواره کړې ده. د یو شاعر روحي بار د کمولو او رواني سترېا د له منځه وړلو لپاره ښه لاره داده، چې شاعر خپل زړه کې غوټه نه پرېږدي او وایي چې د خپل اند ناوې باید د ګلوییونو په پاڼو کې تاوه کړي او د تخیل رنګین شال ور په سر کړي، په ټولیزه توګه د استاد الفت په وینا ((شاعران له قید و بنده بې پروا دي.)) ملکي خزان هم داسې یو شاعر دی، چې د خپل اند په ازادۍ کې له قیده و بنده بې پروا دی. زه دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

شعري ټولګه د هجرت په ستونزمن او اغزن چاپېريال کې د ملکي خزان د همت او بريا غته نښه ګڼم. دانش خپرندويې ټولنې ته چې تل يې د چاپ په برخه کې د کمو سو او بېوسو ليکوالو او شاعرانو لاسنيوی کړی، د دې شعري ټولګې د چاپ له امله شاباسي ورکوم او خپله شاعر ته يې زياته زياته مبارکي وايم. خدای دې وکړي، چې هېڅکله هم د خزان صاحب پر شعرونو خزان رانه شي او پر شعري يون يې تل پسرلی وي پسرلی.

په فرهنګي مينه
اسمعيل يون
پېښور ۱۳۷۹ل کال د غبرګولي ۳۰مه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې اثر لیکوال او خپرندوی په باب څو خبرې

ښاغلی قدرت الله حداد په اوسنيو څو لسيزو کې د افغانستان د ملي مبارزې د فرهنګي او ليکني ډګر يوه نوميالۍ څېره ده. حداد صاحب د ځوانۍ له شېبو نه بيا تر دې دمه قلم له ګوتو نه دی لرې کړی او د ګڼو ليکنو او ځانګړو اثارو په خپرولو سره يې خپله ملي، هېوادنۍ او فرهنګي مينه په زبات رسولې ده. د ده په هره ليکنه د ملي

اند و ارمان دښمنانو خپل تندی تریو کړی او دوستانو ورين کړی دی. د هېواد او خاورې شعوري دښمنانو او د هغو پلويانو وخت پر وخت د حداد صاحب پر ليکنو نيوکې کړي او هڅه يې کړې چې هغه په افغاني ټولنه کې په ((فاشيستي)) هڅو تورن کړي. د ملتپالو افغانانو د مخالفينو يو مهارت په دې کې دی چې دوی تل هڅه کوي په تبليغاتي فعاليتونو کې له تعرضي چلند نه کار واخلي. هر کله چې يو افغان د خپلې ملي ژبې، ملي حقوقو او د خاورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بشپړتیا او د ملت د سرلوړۍ خبره پورته کړې ده، نو دوی ژر تر ژره پرې د نشنلیست او فاشیست، ژبپال او ملتپال تور پورې کړی دی. ملتپالنه او ژبپالنه یې زموږ په ټولنه کې په ځانګړي ډول د پښتنو لپاره یو جرم ګڼلی او انګېرلی دی. په داسې حال کې چې دوی په خپله د بل چا د ژبې په غوځولو او زبېښلو د فاشیزم د وروستي پړاو پلي کوونکي دي. دې ډول کسانو په خپل تعرضي تبلیغ سره یو زیات شمېر پښتانه روڼ اندي له دې کبله چې څوک ورته نشنلیست او یا فاشیست ونه وایي له خپلې ملي لارې او تګلارې اړولي او د زیات احتیاط سیوري ته یې خوبولي دي. خو داسې روڼ اندي پښتانه هم شته چې زموږ د ملي ژبې او ملي ارمان د دښمنانو د یرغلیزو هڅو د دفاع ځواک هم لري او د متقابل ګوزار قوت هم. ښاغلی حداد صاحب د همدغه ډول روڼ اندو پښتنو لیکوالو له جملې څخه دی.

ده په تېرو دریو لسیزو کې د نورو د ژبني او کینه بیز یرغل پر وړاندې هم دفاع کړې او هم یې د خپل قلم څوکه ښه تېره کړې ده. ځکه خو حداد صاحب لکه د یو شمېر نورو پښتنو لیکوالو په څېر افغان ضد ډلو ټپلو او اشخاصو ته د سترګو اغزی دی.

(د مېړانې او مېړنو خبرې) د حداد صاحب یو بل مېړنی جرئت دی چې د خپل ملي ارمان لپاره یې ترسره کړ. په دې کتاب کې داسې مسایل راغلي چې مړاوو اروا وو ته ځواک

(c) ketabton.com: The Digital Library

وربښي او د سړي ملي ولوله او جذبه پياوړې کوي. له تاريخي پلوه هم داسې نوي مسايل په کې راسپړل شوي چې تر اوسه پورې يې لا ډېرو ليکوالو او مورخينو ته څرک نه و لګېدلای. په ځانګړې ډول د ازاد خان سلېمانخېل او سر خاني خان الکوزي په باب معلومات او د هغو د مبارزو په باب څرګندونې ډېرې زياتې په زړه پورې دي. کله چې سړی دا ليکنې لولي خپل ملت سره د سړي مينه زياتېږي او پر خپلو نيکونو او د هغو پر کړنو يې د باور روحيه پياوړې کېږي. دا فکر سړي ته پيدا کېږي چې زموږ څومره نور اتلان به د تاريخ د پېښو په ګردونو کې پټ وي، کاشکې زموږ د تورې او قلم، د واک او ځواک اندول برابر وای، بيا به نو زمانې زموږ د اتلانو پر څېرو د هېرېدا ګردونه نه وو خپاره شوي.

د حداد صاحب دې کور ودان وي، د تاريخ تياره ګوټونو ته ننوت او په خپل ژورليد او لرليد يې په لعلونو سترګې ولګېدلې او هغه يې له ايرو نه ځلا ته راوايستل. (د مېړانې او مېړنو خبرې) کې د مېړنتوب او سړيتوب نورې ډېرې خبرې هم شته، چې د هر مېړني او نيم مېړني لپاره يې لوستل ډېر ګټور دي. د کتاب پاڼې په بيا بيا لوستلو ارزي.

کله چې د مېړنو خبرې کېږي نو طبعاً مېړني د سړي ذهن کې انځورېږي، هو همداسې يو بل مېړنی هم د ستاينې او يادونې وړ دی. ښاغلی اقبال پښتونيار يادوم چې مينې، ولولې او

(c) ketabton.com: The Digital Library

جذبې يې دی لـه خپـل هېـواد ، ولـس او ملي ژبې سره د مينې د سرتېرۍ او سرغندويۍ پوړۍ ته رسولی دی.

ښاغلی پښتونيار د هغو افغانانو له جملې څخه دی چې دا ډېر کلونـه کېـږي غـرب تـه تللی خو غربـي شـوی نه دی. همغـه پښتون دی او همغه پښتونيار. ده نه يوازې له روحي او فکري پلوه له خپل هېواد او خلکو سره خپله مينه پاللې، بلکې پـه عملي ډول يې هم د خپـل ولـس د ټپونو پـه درملونـه کې ونـډه اخيستې ده. د شوروي-افغان د جګړې په کلونو کې پښتونيار ډېرې هلې ځلې کړي چې د افغانانو غـږ د نړيوالو غوږونو تـه ورسوي. په دې ترڅ کې ده د ملګرو ملتونو د بشر د حقوقو له ځانګړي استازي ارمکورا سره ډېر منډې ترړې کړي او هغـه تـه يې د افغانستان د خلکو د ژوند ربښتينی انځور وړاندې کړی دی. پښتونيار نه يوازې د افغانانو د سياسي غمونو په درملونه کې تر خپله وسه ونډه اخيستې، بلکې د خپلو هېوادوالو د فزيکي ټپونو د درملونې لپاره يې هم د خپلو خولو محصول رالېږلی دی. ښاغلی پښتونيار لـه ۱۹۸۹م کـال راهيسې پـه کندهار، ننګرهار، ميدان وردګو، غزني ولايتونو، کوټې، پېښور او د پېښور اسلام اباد د لارې پـه اوږدو کې د افغـان مهاجرو په کمپونو کې يو زيات شمېر مهاجرو تـه دارو درمـل رسولي او لـه يو شمېر بېوزلو افغانانو سره يې مالي مرستې کړي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دغو ملي، اسلامي او انساني هڅو ترڅنګ پښتونيار له څو کلونو راهيسې په يو لړ فرهنګي هڅو هم لاس پورې کړې دی، له يو شمېر فرهنګيانو سره يې مالي مرستې کړي او د ځينو فرهنګي اثارو خپراوي ته يې په يوازې ځان ملا تړلې ده. د دې اثر خپراوی هم د دهٔ د فرهنګي هڅو يوه بېلګه ده. په نږدې وختونو کې به يې نورې بېلګې هم ووينو. لنډه دا چې پښتونيار د يو ملي هېوادني ارمان او د پښتونولۍ يو سر غندوی او سوی لوی پتنګ دی او په دې لاره کې يې د عملي او نظري قربانۍ ثبوت وړاندې کړی دی.

په ټوليز ډول د حداد صاحب او پښتونيار صاحب په باب دا ويلای شو چې دوی دواړه د يوه ملي ارمان او فکر خاوندان، لارويان او هڅوندويان دي. د همدغې مينې مزي يو بل سره داسې تړلي چې يو په امريکا کې او بل په جرمني کې اوسي، خو د زړونو مينې او ولولې يې دا واټن له منځه وړی دی او دا دی د يوه فکر او د بل ملي ولوله په دې کتاب کې سره راټول شوي او لوستونکو ته وړاندې کېږي. زه د همدې ملي لارې يو درېيم لاروی او لېوال په داسې حال کې چې د دې کتاب په ليکلو او خپرولو کې د دواړو هڅې ستايم، د نورو ملي او فرهنګي خدمتونو په لار کې ورته لا زيات بريالیتوب غواړم.

په ټوله افغاني او فرهنګي مينه

اسمعيل يون

۱۳۷۹ل کال

پېښور-پښتونخوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرين انځور او دده د لنډو کيسو دا انځوريزه ټولګه

اته کاله کېږي چې د هېواد پياوړی ليکوال محمد زرين انځور له هجرت نه د يو بل مهاجرت لمن نيولې (له پېښور نه اروپا ته تللی دی.) اصلاً خو هغه پر ۱۳۶۹ل کال مهاجرت ته اړ شوی او تر پېښوره يې ځان رارسولی و، خو پېښور له فرهنګي پلوه دومره افغاني ځانګړنې لري، چې سړی په کې نه پردی کېږي. نو ځکه انځور صاحب د کابل په شان په پېښور

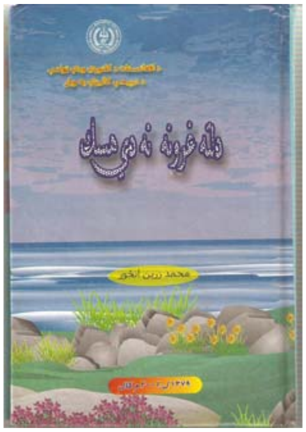

کې هم خپلو فرهنګي هڅو ته دوام ورکړ او پر لنډ تنګ وخت يې ځلور عنوانه اثار خپاره کړل. کله چې يې د اوږده سفر لمن ونيوه، د قاف تر غرونو واوښت او جرمني ته ورسېد، نو ښايسته ډېره موده؛ کابو پنځه کاله دده په فرهنګي کار کې خنډ او ځنډ پېښ شو. په دې موده کې دده زياتې تخليقي او کره کتنيزې ليکنې خپرې نه شوې، نو ځکه خو زموږ له هېواد مېشتې فرهنګي چاپېريال سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې اندېښنې او فکرونه پيدا شول، چې خدای(ج) مه کړه ګنې لويديز کلتور د جاذبې دومره ځواک لري، چې د انځور غوندې يوه پخه ادبي ستنه يې هم په ځان کې دل او حل کړه(!)

په دې موده کې دده ذهني او فزيکي واک و ځواک، فرهنګي مينې او ولولې د لويديز فرهنګ له خوږو تودو سره يوه ستړې او نا انډوله مبارزه وکړه، خو په پای کې ثرګنده شوه چې انځور د خپل فکري، فرهنګي بلوغ او ملي ولولې له کبله د نورو تر فرهنګي يرغل او اغېز لاندې رانغی، بلکې هلته لا زيات خپلې ټولنې ته د فرهنګي خدمت جوګه شو. تر ټولو غوره فرهنګي خدمت يې په جرمني کې د يو شمېر نورو افغان ليکوالو، فرهنګيانو او فرهنګپالو په مرسته د افغانستان د کلتوري ودې ټولنې جوړول و، دا کتاب د همدې فرهنګي ټولنې (۲۵)مه مېوه ده، چې خپلې ټولنې ته يې ډالۍ کوي. ((زمونږ د کلي پانې)) تر داستاني ټولګې څخه وروسته دا د انځور صاحب د کيسو بله ټولګه ده چې درنو لوستونکو ته وړاندې کېږي. ددې ټولګې په خپرېدو سره ليکوال له خپلې ټولنې سره نور هم خپل ذهني او رواني پيوستون ثرګند کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه که له جسمي پلوه له خپلې ټولنې څخه ډېر لرې دی، خو ذهن او روان یې د خپلې ټولنې غمونه او دردونه شمېري.

په دې لنډو کیسو کې که لیکوال له یوې خوا په زیاته کچه د خپلې ټولنې انځورونه باسي، له بل پلوه د لیکوال ذهني، فزیکي او کیسه ییز چاپېریال او نړۍ لید هم په کې پراخ شوی دی.

د اکثرو کیسو لپاره داسې پېښې ټاکل شوي او یا پر داسې پېښو کیسې لیکل شوي، چې هغه زموږ په ټولنه کې ډېر ځله پېښې شوې دي. ددې کیسو پېښې په حقیقت کې د هغو ګڼو او بېلابېلو پېښو نچوړ او بېلګې دي، چې زموږ ټولنه یې ځپلې او اسکېرلې ده. که چېرې زموږ کوم هېوادوال ددې ټولګې کومه کیسه ولولي، نو هغې ته ورته ډېرې نورې پېښې به یې په ذهن کې تداعي شي او ان په خپله به هم ځان په هغه پېښه کې د یوه پوره او نیمه ښکېل، ځپل شوي او استعمال شوي کرکټر په توګه احساس کړي، د یو لیکوال مهارت هم، په همدې کې دی چې د هغه د اثر په هنداره کې د ټولنې هر وګړی په یوه نه یو ډول خپل ځان وويني. که یو بهرنی شخص دا کیسې لولي نو بیا هم زموږ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولنې له څو لسيزو ستونزمن او ترخه ژوند څخه يو عيني او ټوليز تصور اخيستلای شي.

په لويديزه ټولنه کې د ليکوال مېشتېدنې هغه دد ې ور کړی چې د دوو سره لرې، متفاوتو او ان متضادو کلتوري ټولنو کلتوري قضاوتونو او پر انساني ژوند د هغو اغېزو ته متوجه شي.

هغه د ((ګلونه ګودرونه)) په کيسه کې د يوې پېښې په باب د دوو متضادو کلتورونو د چلند تصوير او تصور وړاندې کوي، چې څنګه د يوې ټولنې خلک په يوه کلتوري چاپېريال يوې پېښې ته د کرکې په سترګه ګوري خو په بل کلتوري چاپېريال کې بيا تر هغې څخه څو ځله سخته پېښه د خوشالۍ په جشن نمانځي.

((ګلونه ګودرونه کيسه)) کې احمد خان د حيات خان د يوې جزيي تېروتنې له کبله خپله توره د هغه په وينو سره کړه، خو په دې يې هم د احساساتو لمبې غلې نه شوې او بيا يې همدا په وينو سره توره د خپلې مېرمنې (مينو) په وينو هم سره کړه او خپل زوی ((منور)) يې بې موره کړ. يو وخت منور لوی شو، ډاکټر شو، لويديزه ټولنه کې د کار او برخې خاوند شو، ډاکټر منور احمدي يوه ورځ يوې داسې خوښۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غونډې ته بلل شوی و چې ((د کاترین)) د واده په ویاړ جوړه شوې وه، کاترین د ډاکټر احمدي همکاره وه او په یوه طبي موسسه کې یې سره کار کاوه، دا د کاترین دریېم واده و، دا ځلې یې له یو شتمن سره واده کړی و.

د واده د محفل په منځ کې یو څوک جام په لاس دربدلی و، چې ددې واده له امله کاترین او د هغې نوي مېړه ته مبارکي ووایي. دا د کاترین لومړنی مېړه و. دی د کاترین د دریېم مېړه دوست هم و او دواړو په ګډه دې واده ته رابللی و.

ډاکټر منور احمدي هم همدې واده ته رابلل شوی و، خو لکه ډاکټر منور احمدي ته چې د واده په ځوږ، شرنګ او وږمو کې هغه د خپل کور پخوانۍ پېښنه وریاده شوه، د خپل پلار د تورې ګوزارونه او د خپلې بې ګناه مور چغې او فریادونه، نو د خوښۍ له غونډې څخه ووت. دا تقریباً د سره ورته پېښنو په باب د دوو متضادو ټولنو کلتوري چلند څرګندوي، چې لیکوال په ډېر مهارت سره د هغو ژور او روڼ تصویر وړاندې کړی دی.

((دلته غرونه نه دي هسک)) کې هم همداسې د دوو ټولنو د ارزښتونو پرتلنه شوې او لیکوال په کې د یوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته پاتې ساتل شوې او يوې پرمختللې ټولنې د انساني او کلتوري ارزښتونو ارزونه او تلنه کړې ده. که څوک له لويديز ژوندانه سره هېڅ اشنا هم نه وي او يوازې دا لنډه کيسه ولولي او په هغې کې د ((ښاغلي فيشر)) د ژوند وروستي برخليک ته نظر وکړي، نو ټوله غربي ټولنه او د هغې انساني ارزښتونه د همدې يوې کيسې له مخې ارزولای شي. ((دلته غرونه نه دي هسک)) کيسه په ټوليز ډول په ښکلې بڼه د يوې لويې ټولنې د ژوندانه د ژورې انځورنې له کبله يو ادبي شهکار ګڼل کېدی شي.

((هډوکي)) لنډه کيسه د جګړه ييز مهال او تر هغه وروسته پېر د يوه جنګيالي انځورنه کوي، چې حالاتو پرې په پای کې د خپل پلار هډوکي هم وپلورل او په دې ډول د يوې ټولنې ماضي او حال د جګړې تر ستوني تېر شول.

((عريضه)) لنډه کيسه هم زمونږ د شل کلنې غميزې د يوې اساسي برخې داسې يو دردوونکی، خو روښانه تصوير باسي چې څوک په کې په رښتينې مينه د ګروهمنې جګړې په نامه د خاورو تل ته ورسېدل، لکه د (صابرې ترور زامن) او ځينې نور بيا پاريس او نورو ځايونو ته ورسېدل، لکه (يما جان).

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ((ډول د کلي سندربول او غلا)) لنډو کيسو کې هم د ګروهې په نامه د نغمو او سندرو پر ستوني د يو تېر شوي کينه ييز ناتار او يرغل انځور ايستل شوی او د يو يرغمل شوي او تالا شوي کلتور انځور نه ګڼل کېږي.

د دې ټولګې زياتره لنډې کيسې د دې وړ دي چې ډېرې خبرې پرې وشي، خو دا چې خپله دا ټولګه د درنو لوستونکو مخې ته پرته ده، نو زه نه غواړم چې خپلې خبرې تر دې اوږدې کړم، باور لرم چې د دې مجموعې زياتره لنډې کيسې به د لوستونکو په ذهن کې تر ډېره وخته پاتې شي او هغه به ښکلې او ښې وارزوي.

قدرمن ليکوال ته يې د لا زياتو برياوو او نورو فرهنګي هڅو هيله کوو.

په مينه او درناوي

محمد اسمعيل يون

۱۳۷۹لمريز کال-سلواغه

پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

((د حقوقو بنسټونه)):
د استاد ستانيکزي يوه کتوره
پوهنيزه هڅه

لکه څنګه چې څرګنده ده د اوږدې جګړې له امله کابل پوهنتون او د هېواد نورو پوهنيزو مرکزونو ته ډېر زيات زيان اړول شوی، زيات شمېر پوهنيز کتابونه يا سيزل شوي او يا لوټ شوي دي. ددغه پوهنيز تشيال (خلا) د ډکولو لپاره د نورو زياتو پوهنيزو کتابونو چاپ او خپراوي ته ډېره اړتيا ده.

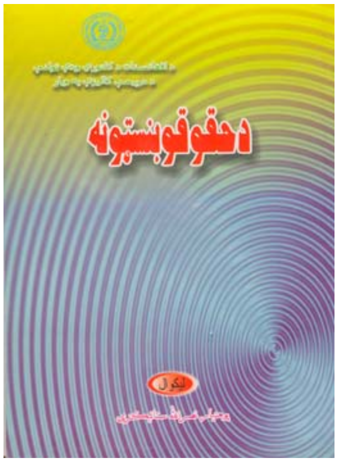

له نېکه مرغه يو شمېر افغانان په تېره بيا فرهنګيان او فرهنګپال که تر هېواد دننه دي که بهر، ددغه پوهنيز تشيال د ډکولو لپاره هاند و هڅه کوي.

د افغانستان د کلتوري ودې ټولنه چې په جرمني کې د يو شمېر افغان ليکوالو او فرهنګيانو له خوا جوړه شوې او يو شمېر غړي يې د همدغه کابل پوهنتون فارغان او استادان دي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ټینګه پټبېلې چې هېواد ته ور فرهنګي او پوهنيز خدمتونه وکړي. دې ټولنې تراوسه پورې په لسګونو، پوهنيز، تاريخي او ادبي آثار خپاره کړي دي او دا لړۍ لا دوام لري. کابل پوهنتون سره ددې فرهنګي ټولنې د يادونې وړ مرسته دا وه چې د کابل پوهنتون علمي مجلې د لومړۍ ګڼې تر خپراوي وروسته يې تر دې دمه ددې مجلې چاپ لګښت ته اوږه ورکړې ده. ددې کتاب (د حقوقو بنسټونه) خپراوی ددې ټولنې بله ډالۍ ده چې د کابل او د هېواد د نورو پوهنتونو محصلينو ته يې وړاندې کوي.

څو مياشتې وړاندې د کابل پوهنتون د حقوقو پوهنځي رئيس ښاغلي ملا محمد فاروق جلالزي صاحب او استاد نصرالله ستانيکزي د حقوقو پوهنځي د محصلينو د يوې مهمې اړتيا په توګه ددې کتاب د چاپ هيله څرګنده کړه. ما د دوی هيله په جرمني کې د افغانستان د کلتوري ودې ټولنې ته د ليک له لارې ولېږله او دا دی تر څو مياشتني ځنډ وروسته دا اثر چاپ شو.

موږ هيله من يو، ټول افغانان د خپل هېواد د فرهنګي رغونې او بډاينې لپاره همدا شان يو بل ته لاسونه سره ورکړي. يو ځل بيا د خپل هېواد تالا شوې فرهنګي شتمنۍ راټولې او د خپل هېواد فرهنګ د بډاينې لپاره ګټور ګامونه پورته کړي. زه د کابل پوهنتون د کدرونو په استازولۍ د افغانستان کلتوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

ودې ټولنې ښخه مننه کوم، کور ودانی ورته وایم او قدرمن استاد پوهنیار نصر الله ستانیکزي ته د کتاب د چاپ له امله مبارکي ورکوم.

په فرهنګي مینه

پوهنیار محمد اسمعیل یون

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جنګي جنایتکارانو محاکمه یوه ملي اړتیا ده

کله چې په افغانستان کې د ۱۳۵۷ل کال د ثور پر اوومه نېټه سیاسي بې ثباتي پیل شوه، نو ورسره ((عقیده یي بحران او د معنویت سقوط)) هم رامنځته شول، د ټولنې ټولې خواوې په لړزېدو شوې. د ۱۳۵۸ل کال د مرغومي پر شپږمه نېټه د بهرني یرغل په پیل سره، د هېواد کورني کړکېچ نړیواله بڼه ونیوه او نور پراخ اړخونه یې پیدا کړل. لنډه دا چې ټول هېواد پر داسې یور سور تنور او اورنۍ بټۍ بدل شو، چې افغانان په کې لکه د نیني وریتېدل او نورو یې ننداره کوله.

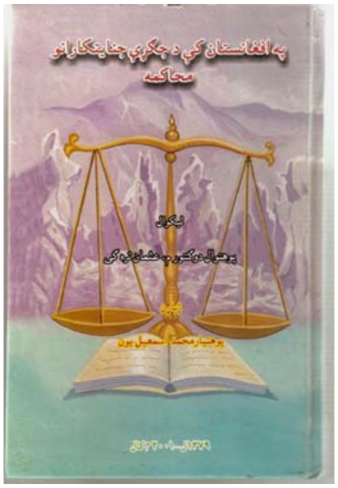

تراوسه پورې چې بشر او په ځانګړي ډول د بشري ټولنې هر ځانګړي ملت څومره جګړې او زیانونه زغملي، د څومره والي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېچلتيا او څرنګوالي له پلوه د افغانانو له درنې غميزې سره د پرتلې وړ نه دي. ددې غميزې او ستر ناورين له امله زموږ اولس خپله زياته مادي او مانيزه شتمني بايلوده، ان دا چې پر هغو ارزښتونو يې هم ډول ډول سيوري خواره شول چې دوی يې د دومره قربانيو په بيه ګټلو ته حاضر شوي وو. دا زيانونه کولای شو په لنډيز سره دلته ياد کړو:

▪ اقتصادي: د ۲۲ کلنې جګړې په ترځ کې په هېواد کې تر (۲۰۰۰) څخه زياتې لويې او وړې فابريکې، کارځايونه، کارخونې، لاسي صنعتي دستګاوې او نور توليدي وسايل له منځه وړل شوي دي.

▪ ښوونيز: دټول هېواد په کچه (۳۵۰۰) بېلابېل ښوونځي تباه شوي او د لس مليونه افغانانو د لوستو البدو مخه نيول شوې ده.

▪ پوهنيز: د لوړو زده کړو څوارلس موسسې، پوهنتونونه، پوهنځي او د ښوونکو د روزنې موسسې يا په نسبي او يا بشپړ ډول زيانمن شوي دي. دټول هېواد په کچه تر (۵۰) زرو زيات لوړ زده کړي افغانان د هېواد او مسلک پرېښودلو ته اړ شوي دي.

▪ وګړنيز: يو نيم مليون افغانان شهيدان شوي، يو نيم مليون معيوب او معلول شوي او شپږ مليونه مهاجرت ته اړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوي، ياني تر(۱۵)مليونه اټکلي نفوس څخه (۹)مليونه په ښکاره ډول له خپلې ټولنې بېل شوي دي. هغه پاتې هم تر هېواد دننه نتل شوي او ځپل شوي دي.

▪**ټولنيز:** د همدغو ناتارونو له کبله د ټولنې اډانه ښورول شوې، هڅه شوې چې د افغاني ټولنې د ټولنيز نظام د ګډوډۍ له لارې د واک د طبيعي او اصلي سرچينو پر ځای نوې او مصنوعي سرچينې د ټولنې لارښوونه وکړي او په دې ډول سياسي-ټولنيز بحران لاپسې سخت کړي، ځکه نو د اقليت او اکثريت پر بنسټ په هېواد کې د سياسي واک وېشلو شعارونه زيات شوي دي.

▪**خپرنيز:** په خپرنۍ برخه کې د (۱۵) لويو چاپخونو په ګډون د هېواد ټول چاپي امکانات له منځه وړل شوي. تر (۲۰) مليونه زيات کتابونه، لوټ او سېزل شوي دي.

▪**تاريخي:** د هېواد ملي موزيم ، د اردو موزيم، د هډې موزيم او نور سيمه ييز موزيمونه لوټ شوي او سيزل شوي دي. د ملي موزيم ديولک تاريخي اثارو له جملې څخه په سلو کې اويا قيمتي اثار غلا شوي دي.

▪**کلتوري:** د هېواد اصيل افغاني فرهنګ د مسخه کولو لپاره ((سره ، شنه او سپين)) شعارونه راولېږل شول، ټوله افغاني ټولنه پرې مسمومه شوه، او سنی هېواد مېشتی او

(c) ketabton.com: The Digital Library

بهر مېشتي ځوان پښت په ډېره مشکله پر دې پوهېږي، چې: ((زه څوک يم او دکوم توک يم)) د يو هېواد او قوم رغنده فکري توکي؛ هېواد پالنه، ژبپالنه او دينپالنه د اقتصادي ټيکاو د نشتوالي او نورو ستونزو له کبله ډېره ځلا او غوړېدا نه لري.

▪ **پوځي:** دتېرو دوو سوو کلونو به بهير کې په هېواد کې له خپلو ګڼو تجربو سره يوه مسلکې اردو رامنځته شوې وه، ددې اردو جوړښت او اډانه هم له خپلو ټولو وسايطو سره له منځه ولاړه او نور داسې زيانونه رامنځته شول، چې ديوې واحدې ټولنې د روغې ستې لپاره ناسور ټپ ګڼل کېږي.

خو راځو دېته چې دا ټول کارونه په خپله وشول او که چا وکړل او يا چا دچا په واسطه تر سره کړل؟ پر ته له دې چې ددې يا هغې ډلې او يا ددغه او يا هغه شخص نوم واخيستل شي، هرڅوک چې په دې پورتنيو زيانونو کې په يو نه يو ډول شريک وي، خپلو خلکو، هېواد او انساني وجدان ته ملامت دي او بايد محاکمه شي.

لکه څرنګه چې څرګنده ده، په هره ټولنه کې ددې ډول اشخاصو د سزا او محاکمې لپاره ځانګړي اصول وي، زموږ ټولنه هم غواړي د ټولې انساني ټولنې ديوه غړي په توګه له دغو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اصولو څخه ګټه پورته کړي او جنايتکاران محاکمه کړي، خو په خوا شينۍ سره بايد ووايو، چې زموږ ولس د يو داسې ستر ايډيالوژيک جنګ قرباني شو، چې زحمت يې موږ وليد او راحت يې نورو...

زموږ په هېواد کې ددې ۲۳کلنې غميزې په پيل کې داسې هيله کېده چې د هېواد دا جنايتکاران به هېڅکله هم له محاکمې نه خلاص نه شي، خو کله چې جګړه پراخېده او بهرنی يرغلګر پر شا تمبول کېدل، د سياسي لوبو ليدلوري هم ورسره بدلېده، بيا داسې وخت راغی، چې نويو ارزښتونو د پخوانيو ارزښتونو ځای وينو او په پای کې په وجدان او ژوند ګټلې هيله د سياست د بازار ښکار شوه.

د روس پلوي او روسپالي ببرک کارمل په واکمنۍ کې ديو زنداني د خولې خبره ده، چې موږ زندانيانو ته يې (۹۳) ډوله سزاګانې راکولې او موږ يې پرې کړولو، موږ ته يې ((د امپراليزم ګوډاګيان)) ويل، خو يو وخت بيا داسې راغی، چې همغو ((امپرياليزم دښمنو)) د امپراليزم غېږې ته پناه يوړه.

زموږ ولس ته د خواشينۍ خبره دا ده چې روس پلوو کمونيستو ډلو لويديځ ته پناه يوړه او يو شمېر جهادي ډلو بيا د روس غېږې ته ځان ګوزار کړ.

ښاغلی سلطان علي کشتمند چې لس کاله د کارمل د روس پلوي کمونيستي حکومت صدراعظم و، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

امپرالیزم(انگلستان) غېږې ته پناه یوړه اوښاغلي رباني او ښاغلي احمد شاه مسعود چې دځینو د ادعا او گومانونو له مخې یې لس کاله د روسانو پر ضد جگړه کړې وه، د کمونېزم مور(روسیې) له گرېوانه سر راوکښه. دا بېلگې ډېرې زیاتې دي، له دې دوو بېلگو څخه ښکاري، چې د افغانستان د شل کلنې غمیزې اکثرو سیاسي ډلو اودهغوی مشرانو هېڅ ډول سیاسي اخلاق او سپېڅلی بشري وجدان نه درلود او که درلودلای یې نو داسې نه کېدل.

دهېواد ملي مبارز استاد پوهنوال محمدعثمان روستار تره -کي د هغو ملیونو افغانانو یوه بېلگه او استازی دی، چې د سیاسي جنایت قرباني شوی او زیات کلونه یې د سره ښکېلاک سور زندان گاللی دی. هغه د یو ژور او ځېرمن لیکوال او سیاستپوه په توگه داسې وخت او حالاتو کې خپل گټور اثر (په افغانستان کې د جگړې جنایتکارانو محاکمه) ولیکه، چې نړدې ده د افغانستان جگړې او بدمرغیو د جنایتکارانو موضوع دنړۍ له ذهنه او زموږ د اوسني پښت له یاده ووځي. استاد تره کي د خپل دې اثر په لیکلو سره خپل ملي،هېوادنی او انساني رسالت ترسره کړ او دا ستره موضوع یې له هېرېدو څخه وژغورله. استاد خپل اثر د پوهنیزو اصولو له مخې په دومره سره سینه لیکلی، چې هېڅاته په کې د کینې له مخې گوته نه ده نیول شوې، بلکې ده د جنایت څرنگوالی تشریح

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې دي. هغه څوک چې د جنايتونو د تشريح په دې هنداره کې خپل ځان او څېره ديو عامل په توګه ويني، طبعاً به جنايتكار وي او د خپل ولس پر وړاندې مسئول. په دې کتاب کې د ناپېيلتوب اصول په ټينګه مراعت شوي، د ملي او نړيوالو اصولو او معيارونو له مخې جنايتونه ډلبندي شوي او د جګړې حقوق او د بشر حقوق تشريح شوي دي. هر چا چې دا حقوق تر پښو لاندې کړي وي، هغه جنايتكار ګڼل کېږي.

ددې کتاب بله ښېګڼه داده، چې د جنايتكارانو د نيونې اويوې ملي او يا نړيوالې محكمې ته د هغوی د سپارنې په باب هم لارې چارې په کې په ګوته شوي دي.

که چېرې ددې کتاب پر محتوياتو عمل وشي، پوره باور دی چې جنايتكاران به د خپل عمل سزا وويني، که چېرې دا جنايتكاران محاكمه نه شي، نو ددې مانا به دا وي چې زموږ په ټولنه کې د نورو جنايتونو لپاره هم لاره خلاصه ده، ځکه چې راتلونكي جنايتكاران به د خپل ژوند برخليک له تېرو هغو سره يو شان وګڼي او که چېرې محاكمه شي، نو ګټه به يې دا وي چې د راتلونكو جنايتونو مخه به ونيول شي او هغه غصه او عقده چې د ملت په زړه کې ددې جنايتكارانو له لاسه پيدا شوې، هغه به هم اوراه شي، ټولنه به د نظم او سالم ژوند خواته روانه شي او د سوكاله ژوند هيله او ډاډينه به يې پياوړې شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د هېواد تکړه ملي مبارز، ځېرمن لیکوال او سیاستپوه ښاغلي استاد پوهنوال محمد عثمان روستار تره کي ته د دې ارزښتمن کتاب د چاپ له امله مبارکي وايم او د نورو بریالیتوبونو هیله یې کوم.

ښاغلي محمد حیدر اقبال پښتونیار هم د زیاتې منندې او ستاینې وړ بولم، چې د دې کتاب د پښتو او دري دواړو متنونو چاپ لګښت ته یې اوږه ورکړه او خپل ملي او فرهنګي رسالت یې یو ځل بیا په زبات ورساوه.

په فرهنګي مینه او درناوي
پوهنیار محمد اسمعیل یون

(c) ketabton.com: The Digital Library

لغمان او اوسنی فرهنګي بهير

کله چې موږ د پښتو ولسي شاعرۍ او په تېره بيا معاصرې شاعرۍ ته ګورو ، نو د لغمان ونډه مو په کې ډېره زياته سترګو سترګو ته کېږي، په ولسي شاعرۍ کې له شيخ احمد خان ، ملا عبدالحنان، محمدنور، حياخان، الينګاري، پټان، حيران، عاشق الله فرياد ، عسکرچالاک، مختار، بسم الله ګلکاريوال، عارف ګاډيوان، غمخور، بسم الله چلمټيوال او نورو په سلګونو ولسي شاعرانو له ادبي

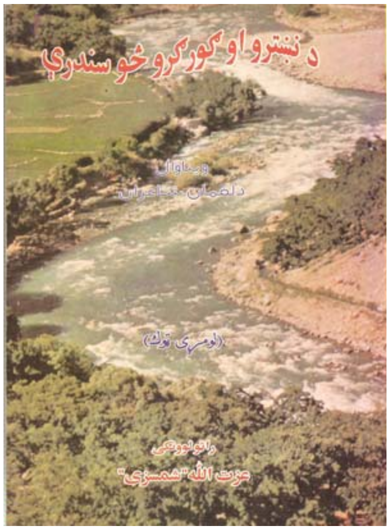

مرغلرو رانيولی، بيا د ښايسته ګل تر لوڅو نظمي ټوټو پورې ټول هغه څه دي، چې د کلونو په اوږدو کې يې د لغمان د خلکو زړونه او ذهنونه خړوب کړي او کله چې بيا له دې خوندورې اوبې تکلفه شاعرۍ سره د لغمان د ولسي سندرغاړو ، ګلکي استاد ، ملاګي استاد ، پاينده محمد ، شا ګل، روژه ګل، عزيزالله، نصرالله، اشرف او نورو د سندرو شور هم ملګری

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوی، نو نه یوازې یې د لغمان ولسي شاعري ځلولې، بلکې د ټول لغمان نوم یې هم ښه ځلولی او روښانه کړی دی. د لغمان د طبیعي ښکلا شاعرانه او ښکلا ییز چاپیریال تر څنګ ښایي دلغمان د ولسي شاعرۍ او موسیقۍ پاخه بنسټ اوګډ امتزاج علت به وي، چې د لغمان په زیاترو او یاکه وو ایو د ټولو او سېدونکو په ذهن او خیال کې د شاعرۍ تومنه پرته ده.

په ټول لغمان کښې به داسې ډېر کم څوک پیدا شي، چې د هغه دې د شاعرانو څوبیتونه له یاده نه وي زده او داسې خلک خو په لسګونو زره دي چې یو ځل یې د شعر لمن نیولې، تر یوه ځایه یې ورسره مزل کړی دی. که دا تېر درې ویشت کلنه غمیزه نه وای راغلې او دلغمان ولسي شاعرۍ او ولسي موسیقۍ همداسې غاړه غړۍ تر دې دمه رارسېدلې وای، نو پوره باور دی، چې نن به د لغمان شاعري نوره هم ښه شوې وه.

که له ولسي شاعرۍ راتېر شو، نو د پښتو په معاصره شاعرۍ کې هم لغمان ونډه ډېره پخه او درنه ده، د پښتو د معاصرې شاعرۍ له پنځو ستورو یو ستوری (استاد الفت) د لغمان پر اسمان ځلېدلی، له غلام حسن خان ساپي، استاد ګل پاچا الفت، سعید افغاني، منان ملګري رانیولې بیا داوسنی پړاو تر کاوون تو پاني، اسحق ننګیال، شهسوار سنګروال، عزیز تحریک او په سلګونو نورو ټولو د پښتو لمن ډکه کړې او ښه په مینه او اخلاص یې ورته خدمت کړی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ځېړنې او پلټنې په ډګر کې که موږ یوازې د سرمحقق زلمي هېوادمل خدمتونه یاد کړو، نو خوله مو پرې ډکېږي او د ویاړ وزرونه مو پرې غوړېږي او کله چې بیا د چاپ او خپرونې خبره کوو، نو هلته خو بیا هم لغمان یو زمری خپرندوی (اسد ساپی) لري، چې تر اوسه یې په لسګونو، نه په سلګونو عنوانه کتابونه خپاره کړي او که خدای کول یو وخت به یې شمېر زرګونو ته کوو ته هم ورسېږي.

د تمثیل په هنر کې بیا (ممنون مقصودي) یو بل نوښت وکړ او د کونډې زوی په سریال کې د مرکزي رول په لوبولو سره یې په تمثیلي ډګر کې هم د لغمان تله درنه کړه. که په هنري ډګر کې د لغمانیانو د ونډې په باب هر څومره وغږېږو او ډېر څه هم ولیکو بیا به هم کم وي. اوس زما د قلم څوکه دې خبرې ډېره نیولې، چې زه خپله لغمانی یم او موږ بیا دهغو سپاهیانو په شان نه یو چې خپل ځان خپله ستایي، خو که زه د ګران هېواد د بلې سیمې وای نو بیا خو به مې زموږ د پېښوریانو ورونو په اصطلاح د لغمان خلکو د هنري خدمت حق ادا کړی وای، خو اوس یوازې غواړم په لغمان کې د تاند ادبي بهیر او ددې تذکرې په اړه څو لنډې څرګندونې وکړم:

څلور کاله د مخه له ډېر اغزن سیاسي او ذهني چاپېریال سره سره د لغمان یو شمېر ځوانو لیکوالو او شاعرانو وپتېیله چې په لغمان کې یو ازاد او خوځنده ادبي غورځنګ پیل کړي، دوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

که هر څو مره هڅه وکړه، چې د ټول لغمان په کچه د یو ادبي خوځون هسته جوړه کړي، خو د هغه وخت د لغمان او په تېره بیا د کابل فرهنګي چارواکو د دې کار مخه ونیوله او ډېر سخت مخالفت یې وښود، وروسته بیا همدا لیکوال اړ شول چې د یوې ولسوالۍ له کچې خپل ادبي تحریک راپیل کړي، په دې کار کې دوی بریالي شول، هماغه و چې د ((النیګار فرهنګي یون)) په نامه یې یوه فرهنګي ټولنه جوړه کړه، په پیل کې واکمنو هم په دوی پسې دومره سر ونه ګراوه او د فعالیت اجازه یې ورکړه، النیګار فرهنګي یون په ډېره لږه موده کې وکړای شول د خپلو غړو شمېر یو سلو شلو تنو ته ورسوي. د یوه کال په بهیر کې یې تر لسو زیاتې فرهنګي، ادبي غونډې، مشاعرې او څو سپورتي لوبې جوړې کړې، د النیګار ولسوالۍ په کچه یو مناسب کتابتون جوړ شو، چې له پېښور او نورو ښارونو څخه ورسره یو زیات شمېر لیکوالو د کتابونو مرسته وکړه، په سیمه کې د کتاب لوستلو یو نوی پړاو پیل شو، دې ادبي تحریک ولسي او اصلاحي بڼه ونیوه او ډېر خلک یې لېوال او مینه وال شول، خو بل کال لا د بره شوی نه و، چې د واکمنو د صبر کاسه نسکوره شوه او پر النیګار فرهنګي یون یې یرغل وکړ، کتابتون یې لوټ کړ او د النیګار فرهنګي یون د مشرتابه پر نیولو یې پیل وکړ، د مشرتابه جرګې دوه غړي ښاغلی سید حبیب شاه ملتمل(پاچا صیب) او عمر وفا یې لاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

تړلي بو تلل، لومړی یې ننګرهار، بیا یې کابل ته انتقال او د استخباراتو په اووم ریاست کې یې بندیان کړل، د مشرتابه بل فعال غړی (روښان) پېښور ته پر اوښتو بریالی شو او نورو غړو یې درې میاشتې جېل وګاله او بیا خوشې شول، تر هغه وروسته په لغمان کې فرهنګي کار یو څه ټکنی شو، خو بیا هم شخصي هڅې روانې وې، خو کله چې لغمان کې ملا خیرالدین حقپال (یاد دې یې په خیر وي) د لغمان د اطلاعاتو او کلتور د رئیس په توګه وټاکل شو، نو سره له دې چې د واکمنو ذهنونه بیا هم د پخوا په شان وو، خو ده په شخصي او خصوصي توګه د لیکوالو هڅولو او فرهنګي خدمت ته ملا وتړله، دا ځل د لغمان په کچه یو داسې ادبي انجمن جوړ شو، چې د واکمن نظام تر پالیسۍ دننه یې کار کاوه. خو بیا هم د ځوانو استعدادونو د غوړېدو لپاره یوه ګټوره هڅه وه، دوی غوښتل چې د لغمان لپاره (دلغمان) په نوم یوه مجله چاپ کړي، خو تر پایه بریالي نه شول.

ښاغلي عزت الله شمسزي د لغمان د همدغه ادبي بهیر یوه مېوه ده، سره له دې چې ده لا د عمر ډېر پسرلي نه دي تېر کړي، خو د فرهنګي زیار او کار تجربه یې ډېره پخه ده، ده درې څلورکاله د مخه هوډ کړی و، چې د لغمان د هغو ځوانو شاعرانو یوه تذکره چاپ کړي، چې تر اوسه یې د ځانګړې مجموعې په توګه شعرونه نه وي خپاره شوي، ځکه نو په دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تذکره کې له یو دوو استثنایي بېلګو(ارشاد صیب او هاشمي صیب) پرته ټول هغه شاعران راټول شوي ، چې تر اوسه یې د شعرونو ځانګړې مجموعه نه ده چاپ شوې.

هسې خو په لغمان کې شاعران تر شمېره وتي او د ټولو د شعرونو چاپ هم په یوه تذکره کې ناشونې خبره ده، نو ځکه خو شمسزي صیب ددې شاعرانو لپاره یو برید وټاکه، مانا دا چې ولسي شاعر نه وي، عمر یې ډېر لوړ نه وي او ځانګړې شعري مجموعه یې نه وي چاپ شوې. د لغمان د پخوانیو او ځوانو ولسي شاعرانو لپاره بنایي نورې تذکرې په پام کې نیول شوي وي، خو د شاغلي شمسزي ددې برید دننه بیا هم ډېر شاعران پاتې شوي دي، چې دیوې بلې ځانګړې تذکرې د خپراوي غوښتنه کوي، زه هیله من یم چې دی د بلې تذکرې لپاره هم ملا وتړي او هغه شاعران چې له دې تذکرې پاتې وي، هغه په بله کې خوندي کړي.

کله چې شمسزي صیب ددې تذکرې په ترتیب او لیکلو پیل کړی و ، نو هماغه وخت موږ ددې تذکرې د چاپ لګښت د راټولولو په فکر کې وو ، په پای کې موږ په دې بریالي شو ، له دغو ښاغلو سره چې ددې تذکرې د چاپ لګښت یې برابر کړی خپلې اړیکې ټینګ کړو ، دوی ته مو ددې تذکرې د چاپ د لګښت یادونه وکړه او دوی په ورین تندي ومنله، نو ځکه زه لومړی د ځان او بیا ددې تذکرې د شاعرانو په استازولۍ له دغو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاغلو څخه د زړه له کومې مننه کوم، چې د دې ګڼې شعري ټولګې د چاپ لګښت يې برابر کړ.

لکه څنګه چې مو د دې تذکرې د بريد په اړه څرګنده کړه، نو د شعرونو په اړه يې هم دا ټکي د يادونې وړ دي: د دې تذکرې ټول شعرونه دومره لوړ هم نه دي، چې سړی ورته د (خو) ګوته ونه نيسي او دومره کمزوري هم نه دي چې هېڅ په چاپ نه ارزي.

د ځينو شاعرانو داسې شعرونه هم په کې راغلي چې د پښتو د اوسنۍ شاعرۍ ښې پخې بېلګې او په اصطلاح لوړ معياري شعرونه دي، خو ځينو شعرونو کې بيا ځينې کمزوري ټکي او نيمګړتياوې تر سترګو کېږي او دا طبيعي خبره ده، ځکه چې د دې شاعرانو ته لا ډېر مزل پاتې دی او دا يې لومړنۍ تجربې دي، د بېلګو له راوړلو څخه ځکه ډډه کوم چې تذکره خپله ستاسو په لاس کې ده.

په ټوليز ډول د دې تذکره کې د منځنۍ کچې او معيار شعرونه ډېر زيات دي.

ښاغلي شمسزي صيب پر داسې وخت د دې تذکرې چاپ او خپراوي ته ملا وتړله چې نورګڼ شمېر فرهنګي بوختياوې هم ورترغاړې شوې دي، خو له دې سره سره بيا هم پر دې بريالی شو، چې د هر شاعر پر ژوند ليک سربېره د هغه د شعرونو پر څرنګوالي هم يو څه رڼا واچوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه ښاغلي شمسزي اوپه دې تذکره کې ټولو راغليو شاعرانو ته ددې تذکرې د چاپ له امله مبارکي وايم ، پښتو ادب او تذکره ليکنه کې يې يوه گټوره زياتونه بولم.

په فرهنگي مينه
اسمعيل يون
۱۳۸۰ل کال، پېښور-پښتونخوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتو غږ پوهنه او ویيپوهنه

استاد پوهنوال محمدصابر خویشکی د کابل پوهنتون دژبو او ادبیاتو پوهنځي د پښتو څانګې یو پخوانی او تجربه کار استاد او له ۲۵ کلونو راهیسې په پښتو څانګه کې پر تدریس بوخت دی. استاد خویشکي د خپل تدریس په بهیر کې زیات وخت پښتو فونولوژي-مورفولوژي (غږ پوهنه او ویپوهنه) او (صرف) او (نحو) تدریس کړي دي. ده نه یوازې په پښتو څانګه، بلکې د کابل پوهنتون د نورو پوهنځیو په ځینو څانګو کې چې پښتو په کې د یو مضمون په توګه تدریسېږي، اوږده موده تدریس کړی او د پښتو تدریس ښه پخه تجربه ورسره مل ده. دا کتاب یې هم د پوهنوالۍ علمي رتبې ته تیسس او هم د همدغه ۲۵ کلن تدریس او ګڼو تجربو نچوړ دی، چې پښتانه او نا پښتانه محصلین ترې ښه ګټه اخیستلای شي.

په دې کتاب کې پښتو غږونه، د هغو شکلونه، ویيونه، ویيکي، تاړي، د نوم ګردان اړخونه، د نومونو وېش، ضمیرونه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

قیدونه، فعلونه، د جنس او زماني له مخې د فعل حالتونه، لنډه دا چې د (غږ) او (کلمې) ټولې خواوې په ښه مفصله توګه څېړل شوې دي.

د ا اثر د پښتو (صرف) په برخه کې یو بل منظم، سستماتیک او ګټور کتاب دی، چې په ډېروه روانه او پسته ژبه لیکل شوی او هر چاته تـرې ګټـه اخیسـتنه شـونې ده. هیلـه ده اسـتاد پوهنـوال محمدصابرخویشکی د پښتو ګرامر دا لړۍ د جمله پوهنې(نحو) تر برخې پورې ورسوي او د پښتو ګرامرونو پـه لړۍ کې یوه بله غوره زیاتونه وکړي.

په فرهنګي مینه
پوهنیار محمد اسمعیل یون
۱۳۸۰ل کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ((زړه کلا)) کې یو عالم خبرې

په اوسني پښتو ادبي بهیر کې ښاغلی وکیل شینواری د هغو لیکوالو له جملې څخه دی چې قلم یې ځواکمن او فکر یې پوخ خو شهرت یې کم دی، د دې کار یو لامل شاید دا وي چې د ده ذهني دایره له ځاني کچې څخه یوې ملي او انساني کچې ته پراخه شوې ده.

د همدغه ملي، هېوادني او فرهنګي ارمان د پالنې او ځلونې لپاره یې له فرهنګي بلهارۍ نه نیولې تر مالي قربانۍ پورې ټولو ته اوږه ورکړې، پېښور مېشتو او هېواد مېشتو لیکوالو د ستونزو کمولو او د هغو د اثارو د خپرولو لپاره یې مالي مرستې کړې، د هیلې مجلې د پرله پسې (۲۳) مې ګڼې چاپ لګښت یې ورکړی، په بهر کې یې افغاني فرهنګي ټولنو د خوځون، پیوستون او د کار د اغېزې لپاره هلې ځلې کړې او د یو شمېر نورو خپرنیزو فرهنګي کارونو په هڅونه کې یې ونډه اخیستې ده. خو تر ټولو ستر او غوره فرهنګي خدمت چې شینواری صاحب د هغه پر تر سره کولو بریالی شوی، هغه د کال غوره ادبي، سیاسي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاریخي او ټولنیزو دریو عنوانو غوره پښتو کتابونو ته د جایزو ورکول دي، دا کالنۍ جایزې (د استاد الفت، استاد حبیبي او استاد شېرزاد یعقوبي) په نومونو دي، چې د افغانستان د کلتوري ودې ټولنې له خوا هر کال ورکول کېږي. د دې مانیزو جایزو مادي ملاتړ د همده له خوا برابرېږي، هرې جایزې سره به (۱۲) ملیونه افغانۍ یا (لس زره کلداري) ملې وي. د استاد الفت په اند په یوه ټولنه کې د یو اندیال (مفکر) په اندوول د فکر پالونکي او روزونکي مرتبه ځکه لوړه ده چې فکر پالونکی د ټولنې نور وګړي هم روزي او ټولنې ته یې وړاندې کوي.

د وکیل شینواري دا روزنیز او هڅندوی کار له دې کبله هم د زیاتې ستاینې وړ دی چې هغه نه کوم لوی پانګوال دی، نه هم کوم سوداګر، یو عادي بهرمېشتی افغان دی چې د خپل تندي د خولو په محصول، خپل ملي فرهنګ پالي او غوړوي یې. په داسې یو اقتصادي دریځ کې د داسې یوه غوره فرهنګي خدمت ترسره کول خپله پر اقتصادي لېوالتیا باندې د لیکوال د فرهنګي مینې او جذبې غلبه او واکمني ښکاره کوي. دلته یو شمېر لیکوالو سره دا وېره وي، چې لیکوال یو ځل له خپل چاپېریال ځخه لرې او پردی شو، بیا نو بېخي پردی شو او راخپلول یې ډېر ګران دي، خو زموږ یو زیات شمېر لیکوالو لکه عبدالمالک بېکسیار، زرین انځور، لطیف جان بابي او په

(c) ketabton.com: The Digital Library

لسګونو نورو دا ثابته کړه، هغه څوک چې د ملتپالنې او ژبپالنې په خم کې رنګېدلي وي که هغه د دنیا هر ګوټ او هرې ټولنې ته لاړ شي، د بلې ټولنې رنګ او خوند یې د زړه او ذهن چاپېریال، مینه او ولوله نه شي بدلولای.

وکیل شینواری هم د خپل ذهني بلوغ په داسې یو پړاو کې بهر مېشتی شو، چې پردي کلتور او د هغو مصنوعي ښکلا او ځلا یې پر هېوادنۍ مینې او ولولې د بدلون اغېز شیندلای نه شو. ځکه نو همغه هنرمن او همغه وکیل شینواری چې و همغه پاتې شو.

(زړه کلا) د ده د لنډو کیسو لومړنۍ ټولګه ده چې زموږ د ټولنې د بېلابېلو اړخونو په تېره بیا د شلکلنې جګړې او د هغې د بدمرغیو ژوره انځورنه په کې شوې ده.

دا چې د دې لنډو کیسو یو شمېر کرکټرونه رواني ناروغان دي دا هم څه ناڅاپي خبره نه ده، دا هم په ژور او رواني ډول د هغې رنځورې ټولنې تصویر دی، چې په څه کم دونیم لسیز ژوند کې له هر ډول ناروغیو سره مخ شوې، وګړي یې د مختلفو ګروهو په ځېل کې راټاله شوي او یو د بل مرګ ته روزل شوي دي.

لیکوال په ډېر مهارت سره په دې بریالی شوی، چې په (زړه کلا) کې د خپلې ټولنې او خپل هېواد او پر هغو د تېر شوي ناتار تصویر وړاندې کړي. په دې لیکنه کې لیکوال څرګندوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې کله په ټولنه کې د هغې وګړي پر بېلا بېلو متضادو افکارو وویشل شي، لومړی ذهني او بیا فزیکي ټکر رامنځته کېږي او ټولنه له ګډوډۍ سره مخامخېږي او د هغې د ارزښتونو د لـه منځه تلو سبب کېږي. په (زړه کلا) کې هم د کلي د خلکو او ان د یوې کورنۍ د غړو ذهني اختلاف د دې سبب شو چې ټوله کلا ونړوي او بیا د یو بل پر ضد مورچلونه جوړ کړي، پلار د زوی او زوی د پلار پر ضد ودرېږي. په (بډې) لنډه کیسه کې لیکوال د (احساس) او (مجبوریت) ترمنځ د مقابلې انځور وړاندې کړی او دا ښیي چې که په ټولنه کې د مجبوریت عامل ختم شي، نو د ټولنیزې ناروغۍ او فساد مخه نیول کېدی شي. دی په دې کیسه کې د کیسې د مرکزي کرکټر د احساس وروستی مقاومت څرګندوي چې له خپل مجبوریت سره سره یې د بډو په مقابل کې څرګندوي، خو هغه ته هم په ګران قیمت پرېوزي.

په (زړه کلا) کې د راغلو لنډو کیسو یوه ښېګڼه دا هم ده چې اکثره لنډې کیسې یې مثبت پیغامونه لري، لیکوال د پېښو کټ مټ بیان پسې نه دی تللای، بلکې پېښې یې داسې غځولي چې لوستونکی ترې د ژوند لپاره یو مثبت پیغام ترلاسه کړي. د لیکوال اساسي رسالت او د یوه ادبي اثر ښېګڼه هم په دغه ځای کې ده چې لیکوال په دې بریالی شي چې هم د پېښې انځور وکاږي او هم داسې یوه پایله د لوستونکو مخې ته کېږدي چې هغو ته د خلاصون او ژغور لاره وروښیي.

وکیل شینواري په (باران او بنیادمان) لنډه کیسه کې لوستونکي ته دا څرګندوي، چې د یوې ټولنې خلک که په ډله

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیز ډول پر ټولنې باندې د یوه راخور شوي غم او ناتار درملنې ته ورودانګي، نو د خلاصون لاره یې شته او که نه یو د یو هیلې او بل د بلې هیلې ته ناست وي، د عمل پر ځای پر خبرو بوخت وي نو د ټولو مخ به د ژوند او کور پر ځای د هدیرې پر لوري شي. په (ماران او بنیادمان) کیسه کې همدا مفهوم وړاندې شوی، هلته مارانو د کلي باغ کې ځای نیولی او هر کلیوال چې باغ ته ورځي بېرته ترې ژوندی نه شي راوتلای، نو ځکه خو په پای کې د ټولو کلیوالو هدیرې ته مخه شوه.

په (کلي او موټر) کې هم همدا شان یو ستر ټولنیز او هېوادنی ارمان نغښتل شوی او د ټولنې د پرمختیا او هوساینې لپاره یې لاره په ګوته کړې ده، په دې لنډه کیسه کې موټر د یو هېواد، موټروان د یو لارښود یا مشر او سورلي د خلکو لپاره سمبول ټاکل شوي. د لارې او سړکونو ویجاړې د هېواد ناوړه سیاسي حالات ګڼل کېږي، چې که چېرې موټر زوړ وي، لارې هم خرابې وي او موټروان هم نوی او تنبل وي او بیا لا دا چې د یوه زاړه موټر لپاره ځوان نوي او بې تجربې موټر چلوونکي راټول شوي وي او هر یو د موټروانۍ دعوه کوي نو خدای خبر که سورلۍ تر خپله ځایه ورسوي. له دې کیسې نه داسې پیغام ترلاسه کېږي چې که پر یو هېواد جګړه تېره شوې وي او هېواد ځپل شوی وي، نو د هغه لپاره یو اندیال (مفکر) او مدبر لارښود ته اړتیا ده چې خپل هېواد له اغزن سیاسي چاپېریال او ناخوالو څخه راوباسي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(ترلـي غوټـه) او د (ډولـۍ) د جګـړه ييـز مهـال د پيښـو دردوونکي انځورونه وړاندې کوي.

په دې لنډو کيسو کې ځينې داسې لنډې کيسې هم شته چې هغـه د انسـانانو (وګړو) روانـي حالـت ځرګـندوي لکـه (خـوب، پښېمان، خبرې او اند ښـنې). پـه دې کيسـو کـې لوسـتونکي د کيسو د کرکټر د رواني حالت تل ته ورننوزي او له هغه ځخه يـوه ټوليزه نتيجه او پيغـام ترلاسه کوي. په پښـتو ادب کې داسې لنـډې کيسـې چـې د انسـان روحـي حالـت انځـورنې تـه زيـاتې ځانګړې شوې وي، ډېرې نه دي. د دې ټـولګې يـوه ښـېګڼه دا هـم ده چې دا برخه هم په کې رانغښتل شوې ده.

د دې ټولګې پر هره لنډه کيسه ډېرې خبرې کېدی شـي، د ګڼو ښکلاوو ترڅنګ به ځينې نيمګړتياوې هم ولري، خو پـر هـر اړخ به يې درانه لوستونکي او کره کتونکي تر چاپ وروسته خپلـه قضـاوت وکـړي او وبـه يـې ارزوي، خـو زه د دې کيسـو د يـو لوستونکي او د ادب د يوه مينوال په توګه د ژبني بيـان، د فکـر د پوخوالي او دمثبتو پيغامونو له پلوه دا ټولګه يوه بريمنـه او شتمنه مجموعـه بولم، ليکوال تـه يې مبارکي وايم او د نـورو بريو هيله يې کوم.

په ټوله فرهنګي مينه
پوهنيار محمد اسمعيل يون
۱۳۸۰ل کال
پېښور- پښتونخوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

((افغانان په استرالیا کې)):

زموږ د تاریخ یوه بله پاڼه

افغانانو د تاریخ په اوږدو کې له ویاړه ډکه ډېرې کارنامې کړې، خو دا کارنامې لکه څنګه چې دي هغسې د لیک په دایره کې نه دي راغلي او له خپل شان او کیف سره سمې نه دي څلول شوي. نه یوازې تر هېواده بهر د افغانانو د اتلولیو د تاریخ ډېر ګوټونه ناڅرګند پاتې، بلکې په کور دننه کې هم داسې ستري تاریخي پېښې او تاریخي شخصیتونه شته چې پوره او کره څرګند تیا او ځلا یې لا اوس هم ډېر کار او زیار غواړي.

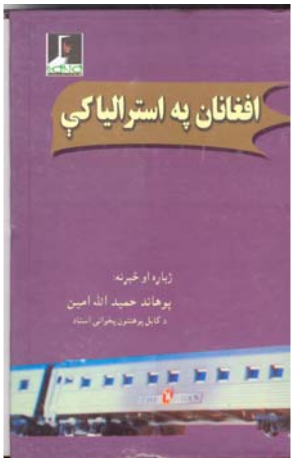

له نېکه مرغه په دې تېرې یوې نیمې لسیزې کې د افغانانو د تاریخ په تېره بیا معاصر تاریخ په باب ګڼ شمېر اثار چاپ شوي، دې اثارو کې د بهرنیو افغانپوهانو او خپله د افغان لیکوالو دواړو اثار شامل دي، چې د افغانستان د تاریخ ډېر تیاره ګوټونه یې روښانه کړي دي. دا دی ((افغانان په استرالیا کې)) تاریخي اثر د دې لړۍ یوه بله مهمه کړۍ ده، چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هېواد پياوړي ليکوال استاد پوهاند حميد الله امين ليکلی دی.

دا تاريخي اثر لکه څنګه چې له نامه څخه يې ښکاري په استراليا کې د افغانانو ژوند، مهاجرتونو، کار، فعاليت او تجارت ته مختص شوی دی. په دې کتاب کې استراليا ته د افغانانو د لومړي مهاجرت، د لارې د ستونزو، هلته د مېشته کېدنې، په استراليا کې د دوی پر وړاندې د تبعيضي چلند، د افغانــانو د کــار، فعاليــت، تجــارت او پــه مجمــوعي ډول د افغانانو د کارنامو په باب هر اړخيز معلومات وړاندې شوي.

ليکوال په ډېر دقت سره د هغو بهرنيو ليکوالو اثار چې په استراليا کې د افغانانو په باب ليکل شوي، له نظره تېر کړي او خپله يې هم د معلوماتو د راټولولو لپاره استراليا مېشتو پخوانيو او وسنيو افغانانو ته د لومړي لاس اخځ په توګه مراجعه کړې او کره معلومات يې ترې راټول کړي دي. د استراليا بېلابېلو سيمو ته چې کوم ځای کې د افغانانو د ژوند څرک لګېدلی يا ترې د کورونو او مسجدونو په څېر ژوند نښې پاتې، ورغلی او په تصويري او نقشه ييز ډول يې دا اسناد په کتاب کې خوندي کړي دي. د دې کتاب له لوستو څخه سړی دا نتيجه اخيستلای شي، لکه څنګه چې افغانان په جنګ، توره او مېړنتوب کې مشهور دي، تر هغه زيات په زغم، تحمل، فرهنګ جوړونه او تمدن جوړونه کې ښه استعداد لري، خو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانانو د استعداد دې اړخ ته ليکوالو خصوصاً بهرنيو ليکوالو ډېره پاملرنه، نه ده کړې. له نېکه مرغه چې په دې اثر کې پر دې اړخ باندې هم زيات ه رڼا اچول شوې. ليکوال په استراليا کې د افغانانو په باب ليکي: ((دوی د پينځو کلونو لپاره د استراليا په لويې وچې کې د ترانسپورتي نظام بشپړ کنترول په لاس درلود، ځکه نو د نولسمې پېړۍ په دويمه نيمايي او د شلمې پېړۍ په لومړيو شلو کلونو کې په استراليا کې د تجارت او اقتصاد وده او همدا شان د استراليا په مرکزي برخو کې د علمي څېړنو پرمختګ ټول د دوی د زيار او هاند نتيجه ده.))

ليکوال زياتوي:

((اوس د استراليا حکومت هغه جوماتونه چې دوی (افغانانو) جوړ کړي وو، د دوی يو شمېر کلي او حتی هديرې د هېواد د تاريخي اثارو په توګه پېژني او د هغو ساتنه کوي، ځينې پارکونه، سړکونه او حتی د غرونو څوکې د دوی په نومونو يادېږي او هغو اورګاډو چې په جنوبي استراليا کې د دايلايد له ښار څخه په شمالي استراليا کې د Alice Springs ښار ته په پخوا وختونو کې تګ راتګ کاوه او د افغانانو په نوم يادېده، يو ځل بيا يې (Ghan Express) په نامه چې هماغه تاريخي نوم دی په فعاليت پيل کړی دی.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

((افغانان په استراليا کې)) اثر پر يوې پيليزې او سريزې سربېره يوولس څپرکي لري، چې ((اوښان په استراليا کې)) پر موضوع پيل او د ((افغانانو کلتوري انحلال)) پر موضوع پای ته رسېږي. ليکوال د هرې موضوع په باب مستند شواهد، تصويرونه او اسناد وړاندې کوي او لوستونکو ته د افغانانو د ژوند انه په هکله يو روښانه تصوير وړاندې کوي.

د کتاب او چتې معياري ژبې او کسه ييز بيان د اثر خوږلني نوره هم زياته کړې ده او لوستونکی تر پايه له ځانه سره ساتي.

زه قدرمن استاد پوهاند حميدالله امين ته د دغه خورا مهم کتاب د ليکلو او چاپ له امله مبارکي وايم او رښا علمي مرکز ته کورودانی وايم، چې دا قيمتي اثر يې چاپ کړ او درنو لوستونکيو ته همددې مهم کتاب د چاپ مبارکي وايم او د لوستو بلنه ورکوم.

په مينه او درنښت

اسمعيل يون

جلال اباد

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فریاد سوي فریادونه

کله چې څوک د افغانستان په تېره بیا ختیزې سیمې او په هغې کې بیا د لغمان ولسي شاعرۍ ته نظر کوي، نو فریاد ورته د یوې نامتو او یادې څېرې په توګه په نظر ورځي.

د فریاد شعر له نږدې درې نیمو لسیزو راهیسې د محلي او وطني سندرغاړو له خولې زمزمه کېږي او خپله سندریزه فضا پرې ګرموي. په ختیزو سیمو، د افغانستان په نورو ډېرو برخو، ان په لرې پښتونخوا کې به داسې خلک کم وي، چې هغه دې موسیقي په تېره بیا ولسي موسیقي اوري او د فریاد له نامه سره دې اشنا نه وي. دا خبرې ددې ښکارندويي کوي، چې دفریاد شعرونه د موسیقۍ په تول پوره او کره دي او د ولس ذهن یې منلو او هضمولو ته تیار دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ولسي شاعرۍ يوه غټه ښېګڼه همدا ده، چې د ولس له ذهني کچې سره سم حرکت کوي، د هغوی شوق، ذوق، انګېرنې او خوښونې په کې منعکس کېږي او د مانا بار يې دومره درونډ نه وي، چې د چا پر ذهن بار شي.
ولسي شعر ته ځکه ولسي وايي، چې د ولس په ژبه ويل کېږي او ليکل کېږي، د هر لغت له لغوي او اصطلاحي مانا سره د ولس ذهن روږدی وي، د وزن او اهنګ له پلوه هم ولسي شعر هماغه اهنګ تعقيبوي چې د ولسي ژبې له اصلي سکښت او رغښت څخه راټوکېدلی وي. ولسي شعر ځکه د ولس خوښ وي، چې د تصنع او تکلف بار يې نه وي زغملی لکه څنګه چې په خپله بې تکلفه او بې ريا ژوند کوي، دغسې يې هنري پنځونې هم بې ريا او بې تکلفه وي.
کله چې موږ د فرياد صيب شاعري مطالعه کوو، نو دده شاعرۍ کې هم د ربښتينولۍ او ناتکلفۍ دا عنصر له ورايه معلومېږي، فرياد په خپله شاعرۍ کې هېڅ وخت داسې نه دي کړي چې کلمې وا ړوي راوا ړوي، مفهوم په کې ورک را ورک کړي، تصنعي وزن او اهنګ جوړ کړي او د خلکو په اصطلاح ځان داسې وښيي چې وګورئ زما شعر دومره ژور او دقيق دی، چې له ډېرې مانا يې څوک پر مانا نه پوهېږي، زموږ په اوسني روان شعري بهير کې يو شمېر شاعران د مانا دفقر پر رنځ اخته دي، بيا نو کوښښ کوي پر کلمو باندې د فشاري او تحميلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اهنګ له تپلو او دکلمو د نامناسب ادلون بدلون له لارې خپل معنوي فقر پټ کړي او بيا داسې تظاهر کوي، چې ګنې زما شعر خو دومره ژور دی چې هر څوک يې پر مانا نه پوهېږي، حقيقت دا وي چې په دا ډول تکلفي او تصنعي شعرونو کې چې اصلاً د احساس جوهر نه وي، نو څوک به يې پر مانا څنګه پوه شي.

له نيکه مرغه چې د فرياد شعرونو ته د تکلف او تصنع ناروغۍ لاره نه ده پيدا کړې، دده شعر چې سړی لولي نو په يو ځايي ډول يې يوه پوره مانا ذهن ته ورانتقالېږي او چې يې د (بخت زمينې) په شان نامتو سندرغاړې، په سندرو کې وايي نو سړی ترې لا پوره مانا او خوند اخيستلای شي.

زه د فرياد ددې ټولګې د شعرونو په سريزه کې له هماغه پيله په ولسي ادب او له هغه سره په تړاو کې دده پر شعرونو وغږېدم او هغه خوند چې تل ماترې اخيستی دی مجبور يې کړم دا پورته کرښې ولیکم، دا خبره مې له ياده ووتله چې وو ايم اوس زما مخې ته دده د غزلونو يوه ټولګه پرته ده، څرنګه چې دده غزلې هم ډېرې د سندرغاړو له خوا له موسيقۍ سره ګډې ويل شويدي، نو کوم رنګ او خوند چې دده په شعرونو کې شته او ما ورڅخه يادونه وکړه، غزل يې هم له هماغو صفاتو يا تر هغه زيات خوندور دی، نو ځکه مې دا يادونه ضروري وبلله چې که ما يې دغه ټولګه لوستلې هم نه وای د نورو ټولګو له

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخې مې ليکنه پرې کولای شوه، ځکه دلته زما موخه دده ټوله شاعري ده.

فريـاد چې څـه شـعرونه ليکلي کـه هغـه عشـقي بڼـه لـري يا حماسي او يا يې هم هېوادني مسايل بيان کړي، نو په ټولو کې دی په خپله د يوه کرکتر په توګه صادق او رښتينی دی، ځينې ادبپوهان په دې نظر دي، چې هر هنري اثر پـه تېره بيا ادبي اثـر خپلـه د ليکـوال د ذهنـي او عينـي ژونـد يـوه تـابلوه ده. بريـالي ليکـوال همغـه دي، چې خپـل ټـاکلي روح، درد او احسـاس اود ژوند واقعي حالت د الفاظو د اعجاز په زور خپل هنري اثر تـه ورانتقال کړي، دا چې فرياد ترکومه حده په دې کې بريـالی دی چې د الفـاظو ډېرې ښکلې تابلوګـانې لوسـتونکو تـه وړانـدې کړي، په دې برخه کې به په خپله لوستونکي قضاوت وکړي، خود اخبره ډېره څرګنده ده،چې فرياد هر څه ليکلي د صداقت او درد له مخې يې ليکلي دي، وګورئ د (لور) په نامه يوه غـزل يې، دده د فردي ژوند يو رښتينی انځور وړاندې کوي:

راتـــه يـــاد ېږي ډېـــره ډېـــره نـــازولې لـــورې
تـــا نـــه مـــې زار کـــړې پـــه زړ واره زماښـــکلې لـــورې
دا ســتا پــه يــاد زه پــه پــردي وطــن کــې شــپې تېــروم
د پســـرلي ښـــکلې وږمـــه يـــې زمـــا ښـــکلې لـــورې
دلتــه پــه دې وطــن کــې هــر څــه هرڅــه ډېــر دي مګــر
چوپــه چوپتيــا ده تــه بــه شــوخه ګرځېــدلې لــورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر څه به هېر کړم خوستا اوښکې مې شوې داغ د
زړګــــــــــــــــــــــــي
چې د راتلو په وخت کې تا راته ژړلې لورې.

همدارنګه دده هغه بل شعر چې (مور) یانې د ژوند تر ټولو مقدس موجود ته یې لیکلی دی، هم له ډېر زیات سوز او درد نه ډک دی:

چــــې ظالمــــانو ځــــورولې مــــورې
پــــه دې حــــال مانــــه وای لیــــدلې مــــورې
مقــــام دې لــــوړ دی تــــر اســــمانه رســــي
ای درد ېــــدلې ځورېــــدلې مــــورې
ســــتا لــــه زخمــــي زخمــــي ټټــــره لــــوګی
پــــه کــــړاوو کــــې لوبېــــدلې مــــورې
څــوک بــه دې وپوښــتي چــې څــه تېــر شــوي
لــــه خپــــل تقــــدیره ژړېــــدلې مــــورې.

د فریاد غزلونه نه یوازې د موسیقۍ د اهنګونو په تول پوره او کره دي او سندرغاړو ته تیار دیوکمپوز شوي شعر ښه لري، لکه څنګه چې مو یادونه وکړه له ځانګړي فردي او اجتماعي سوز او درده هم ډک دي، وګورئ دا غزل یې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما د ځان په ویر کې دواړه سترګې سرې کړې
په ژړا ژړا مې دا سوې ناړې کړې
مومنانو که په داد مې ورسېږئ
ظالمانو مې له تنه غوښې پرې کړې
نه مې خپل شته، نه مې دوست چې مې پکار شي
رقیبانو ځکه ټوکې مسخرې کړې
په زړګي مې د هجران تورې تیارې شوې
تا چې زلفې پر سپین مخ خورورې کړې
د ګلونو په دیدار مشغول او مست وم
هره خوا مې د ګلونو ننداره کړې
تور بانه لکه خنجر په زړه راښخ شو
زړه زخمي شو تورو وینو فوارې کړې
خاص د مینې تقدس او احترام و
چې ما ځان باندې قبولې غرغرې کړې
مفلسي او بېکسي دې دواړه ورک شي
ګنې یار به په ما کله دا نخرې کړې
اې فریاد عاشق الله سزا دې همدا ده
چې بې رحمه بې وفا ته دې اسرې کړې.

بله بېلګه یې هم وړاندې کوو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د یــار پــه درد و غــم کــې لېــونی شــوم
کــور او کلــی رانــه پــاتې ســارانی شــوم
محبــت دې پــه ماهســې چــارې وکــړې
د مجنــون غونــدې د خلکــو خنــدنی شــوم
رابنــکاره شــه پــه مکېــز او پــه نخــرو کــې
د بېلتــون لــه لاســه ســوی ســپېلنی شــوم...
همداسې تر پایه...

په دې شعري ټولګه کې د فریاد د شاعرۍ د برش کلن بهیر متفرقه شعرونه راغلي دي، البته تر دې دمخه هم د فریاد د شعرونو دوه ټولګې چاپ شوي دي. خو دده د ټولې شاعرۍ پرمختیايي بهیر ته چې موږ وګورو، شعري پرمختیايي بهیر یې لکه د سمندرګیو د اوبو د بهیر په شان ارام ارام روان دی، داسې نه دی لکه د سیلاب د اوبو په څېر چې یو ناڅاپه راپیدا شي، چټک سرعت سره بېرته ختم شي. دده په شاعرۍ کې دده فطري ذکاوت او شاعرانه طبیعت ډېر موثر ښکاري، هغه شاعري چې ورو خو متداوم پرمختګ کوي، عمر یې هم زیات وي نظر هغې شاعرۍ ته چې یو دم وده وکړي.

فریاد نه یوازې یو شاعر دی، بلکې یو ټولنیز، سیاسي او فرهنګیالی شخصیت هم دی، لیکوال دی او ادیب، د رزم او بزم د دواړو مجلسونو لېوال او ګډونوال دی. سندریز محفلونه یې تر هرڅه زیات خوښېږي، لکه څنګه چې د شعر پر صور او

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیال پوهېږي، دغسې د موسیقۍ په سُر او تال هم ډېر ښه پوهېږي، روزنیزه خوا یې هم ډېره غښتلې ده او تر اوسه یې په سلګونو ځوان شاعران او لیکوال روزلي او تشویق کړي دي، ملتپالنه یې تر هرڅه زیاته خوښېږي او پښتو پالنه کې خو دومره زړور دی چې ډېر امتیازونه یې د پښتنو له سره قربان کړي دي.

پرځان متکي او باوري شخص دی، د ژوند هرې ناخوالې ته یې اوږه ورکړې او ورکوي یې او د ژوندانه مایوسۍ ته یې ځان نه دې تسلیم کړی، زه نور د درنو لوستونکو وخت نه نیسم، د هوډمن ژوند او پرځان باوري شاعر فریاد صیب ته دده د دریمې شعري ټولګې د چاپ له امله د زړه له کومي مبارکي او د نورو هنري پنځونو په هیله یې یم.

په مینه

اسمعیل یون

کابل

۲۲\۱۱\۱۳۸۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانستان د مکیاویلي په سیاسي فورمولونو کې

سیاسي او ټولنیزې چارې د سیاسي هغو په شان نه دي، چې د ریاضي او کیمیاوي فورمولونو په واسطه حل او اوارې شي، د سیاسي او اجتماعي پېښو په ډلبندۍ او پایلو کې

وخت او شېبې، ځای او ځایګی، احساسات او عواطف، ضوابط او روابط، استثنات او واقعات او نور ډېر مسایل خپل خپل اغېز لري، خو ساینسي مضامین او مسایل بیا د خپلو ټاکلو علمي فورمولونو تابع دي، چې پورتني یاد شوي مسایل په کې اساسي نقش نه لري، خو هغه ټولنیزې پېښې چې په متواتر ډول د تجربو له لابراتوار راوتلې وي، د یو لړ اجتماعي فورمولونو تابع ګرځي، متلونه او ځینې ولسي اصطلاحګانې، چې د ولسي او ټولنیز ژوند لپاره د پرله پسې تجربو نچوړ دی، د اجتماعي ستونزو ، لانجو او مسایلو د حل او ثبات لپاره غوره اجتماعي فورمولونه دي. سیاسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسایل ، پېښې او کړکېچونه ، چې د ټولنیز ژوند یوه اساسي برخه ده، هم د پرله پسې تکرار او ورته والي له مخې مشخصو فورمولونو ته ورداخلېږي. سیاستوال د سیاسي پېښو له ورته والي څخه د خپلو سیاسي موخو د ترلاسه کولو لپاره د یوې تجربې په توګه په آنې ډول ګټه پورته کوي؛ د پېښو تحلیل، شنني، شالید او مخ لید ته دومره زیات فکر نه کوي، خو سیاستپوهان بیا د پېښو تل ته ورننوزي، ژور فکر کوي او په پای کې د ګڼو سیاسي پېښو له ورته والي څخه د راتلونکو پېښو او لانجو د حل لپاره یو سیاسي فورمول جوړوي. ددې سیاسي پېښو د فورمول ځانګړتیا دا وي چې نه یوازې په یوه واحده ټولنه کې د تطبیق وړ وي، بلکې د نورو ټولنو سیاستوال هم ترې ګټه پورته کولای شي. سیاستپوهان د مقدوني سکندر د بریالیتوب راز په دې کې ګڼي، چې د ارستو په شان د یو ژور فکري سیاستپوه افکار یې تر شا پراته وو، سکندر د ارستو له سیاسي فورمولونه څخه په ګټې اخیستنې، د نړۍ پر فتحې بریالی شوی و، د هر هېواد د نیولو او ایلولو لپاره د لویې بریتانیې د سیاستپوهانو سیاسي فورمول همغه و، چې: ((تفرقه واچوه، حکومت وکړه او یا هم ((بېل یې کړه ایل یې کړه)) د نړۍ هر بریالی سیاستوال چې ګورئ، د بریالیتوب راز یې په همدې کې دی چې د سترو سیاستپوهانو سیاسي تیوري یې عملي کړې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیکولو مکیاویلي د نړۍ د ډېرو سترو سیاستپوهانو په جمله کې هغه سیاستپوه دی، چې نوم یې تر هر چا زیات ځلېدلی او د نړۍ پر سیاسي چاپېریال خور دی.
مکیاویلي د ۱۴۶۹م کال د مې میاشتې پر درېیمه نېټه په فلورینس کې زېږېدلی او د ۱۵۲۷م کال د جون پر ۲۲مې یې د ۵۸ کلونو په عمر له نړۍ څخه سترګې پټې کړې دي، د عمر ډېر کلونه یې په دربار کې په سیاسي چارو، سیاسي مطالعې او درباري لانجو کې تېر کړي دي، همدې عواملو دی په سیاسي چارو کې د پوره تجربې او ذکاوت خاوند کړ. کله چې یې د درباري غوړه مالانو په وجه خپله دنده له لاسه ورکړه، نو لازیات سیاسي تفکر او ژورتیا ته متوجه شو او په نتیجه کې یې مهم اثر ((ټولواک)) رامنځته کړ، چې نژدې د ۴۸۰ کلونو په بهیر کې یې د نړۍ پر سیاسي فضا فکري واکمني وکړه او کوي یې. دا کتاب د مکیاویلي د پرله پسې مطالعې او تجربې یو داسې نچوړ او غورچاڼ دی، چې د متن هر پراګراف، هره جمله، هره کلمه او هر توری یې په ډېر دقت لیکل شوی دی. کله چې سړی دا کتاب لولي، نو هېڅ جمله او هېڅ ترکیب ورته زیات نه ښکاري، چې سړی فکر وکړي دا یو زیاتي ترکیب دی او باید نه وای په کې راغلی، داسې لکه د ریاضي د عددنو او فورمولونو په شان چې هر عدد ځانته خپل خپل ځای ډکوي او له حذف سره یې مطلوبه نتیجه له منځه ځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې کتاب د ليکلو يو هدف دا و ، چې د ايټاليا د هغه وخت واکمن له سياسي تېروتنو وژغوري او په ايټاليا کې د يوه مضبوط نظام د جوړولو لارې- چارې په ګوته کړي، خو په دې کتاب کې شنل شوي او افاده شوي سياسي مسايل دومره ژور، دقيق او پراخ وو ، چې نه يوازې د يوې واحدې ټولنې د واکمنو لپاره ښې لارښوونې وې، بلکې په ټوله نړۍ کې يې د سياسي ستونزو ، کړکېچونو او ناروغيو د اوارۍ او درملنې لپاره د ښو کاري نسخو کار هم ورکړ، په همدې وجه دا اثر د نړۍ په يو زيات شمېر سياسي کړيو کې مشهور شو ، ان تر دې چې يو زيات شمېر سياستوالو او سياستپوهانو په سياسي چارو کې يو شمېر ناعاطفي او جابرانه مسايلو ته د جواز پلمه ناسم او د ولسواکۍ خلاف بللي دي، خو بيا هم هغه سياستوال چې سياست ، اخلاق او عواطف سره بېلوي او سياست يوازې د ګټو د تر لاسه کولو وسيله ګڼي او د اخلاقي ايډيالونو تابع يې نه ګڼي، دا کتاب يو مهم تيوريک اثر ګڼي، ددې اثر يوه لويه ځانګړنه دا ده چې تيوري او نظريات يې د زمان او مکان تابع نه دي؛ دا اثر چې د هرې ټولنې يو سياسي وګړی په ځير سره لولي، نو د خپلې ټولنې د ګڼو پېښو او ګڼو سياسي کرکټرونو انځورونه به په کې وګوري، سړی فکر کوي چې دا پېښې او دا کرکټرونه د دوی په ټولنه کې تېر شوي او ده په خپلو سترګو ليدلي دي. موږ چې کله د خپلې ټولنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیاسي پېښې ګورو او بیا په هغو کې بېلا بېل کرکټرونه مطالعه کوو او بیا دا کتاب ګورو، نو فکر کوو لکه مکیاویلي چې دا کتاب د افغاني ټولنې لپاره لیکلی وي، مکیاویلي چې د مختلفو واکمنو کوم مختلف خصوصیتونه په ګوته کړي او له هغو څخه راټوکېدلو پایلو ته یې اشاره کړې، د هغو هره بېلګه موږ په خپله ټولنه کې موندلای شو، مکیاویلي وایي:((ناورین به د ډېر لږ وخت لپاره د خلکو په ذهنونو کې پاتې شي او ډېر کوچنی بلل کېږي، خو که ممکن ژر تر ژره ځپلو شویو خلکو ته مرستې ور ورسوي، دا مرستې به تر ډېره د خلکو په ذهن کې پاتې شي او له امله به یې د واکمن نوم په ډېر درښښت یادېږي)).

د پورتنۍ جملې د عملي تطبیق بېلګه موږ په خپله ټولنه کې ګورو، په کابل کې مختلفو تنظیمونو ډېره مرګ ژوبله وکړه او پر خلکو یې یو ستر ناورین خور کړ، د همدې ناورین په نتیجه کې دوی د زیاتې شتمنۍ څښتنان شول، کله چې ناورین پای ته ورسېد، همدا ناورینوال اوس پر هغو خلکو د خپلې شتمنۍ په زور حکومت کوي او په پارلماني ټاکنو کې یې هم د همغې نامشروع شتمنۍ په زور تر ټولو زیاتې رایې راخپلې کړي دي. مکیاویلي وایي:((سخاوت او زړه سوی واکمن د حقارت او کرکې خواته راکاږي)) دلته له ((سخاوت)) څخه د مکیاویلي مقصد هغه سخاوت دی، چې واکمن یې یا له خپله

(c) ketabton.com: The Digital Library

جېبه او یا هم د بیت المال له کڅوړې کوي، چې دا ډول سخاوت په پای کې واکمن له فقر سره مخامخوي او کله چې یو واکمن د فقر مرحلې ته ورسېد ، په سخاوت بلد ولس بیا له فقیر واکمن څخه ملاتړ نه کوي. مکیاویلي د یو واکمن لپاره تر حده زیات زړه سوی هم مضر بولي او وایي له هغه واکمن څخه چې خلک دوېرې احساس ونه کړي، د هغه ملاتړ نه کوي. همدا نظر خوشال بابا هم ورکړی او وایي:((حاکم چې قهر او مار چې زهر ونه لري)) مانا دا چې خپل جوهر او خصوصیت نه لري.

مکیاویلي هغه واکمن بریالي ګڼي، چې په بېلابېلو لارو له خلکو پانګه راټوله او بېرته یې خلکو ته خېرات کړي. دا ډول سخاوت دوراني حرکت لري، چې تمامی یې نه شته، ځکه نو واکمن ټول عمر د خلکو په زړونو کې محبوب پاتې کېږي، موږ په خپله ټولنه کې دا ډول ډېرې بېلګې لرو، چې د خلکو د شتمنۍ لوټوونکي او بېرته پر خلکو د هغې د یوې برخې مصرفوونکي ته خلک (ځوانمرد) او (ډوډۍ مار) وایي او له ځانګړي درناوي څخه برخمن وي.

مکیاویلي د دې پوښتنې په ځواب کې چې خلک باید له واکمن څخه وېره ولري او که له هغه سره مینه؟ وایي چې وېره تر مینې غوره ده. دده په نظر له واکمن څخه وېره په ټولنه کې د سولې او ثبات سبب ګرځي، عامه شتمني په کې خوندي کېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او لـه واكمـن سره مينـه يـو اختيـاري كـار دى، چـې ورو ورو انارشۍ او ګډوډۍ ته لار اواروي، له واكمن څخه د وېرې او له هغـه سره د مينـې بېلګـې مـوږ پـه خپلـه ټولنـه كې لـرو، د امير عبدالرحمن خـان او سردار محمد داوود خان شخصيتونه او حكومتونه هغه بېلګې دي، چې خلكو تـرې وېره احساسوله، ځكه نو پر دې وخت عامه نظم ټينګ و، داسې حكومتونه او واكمن چې خپل پرستيژ يې له لاسه وركړى و او خلكو تـرې ويـره نـه احساسـوله، ورو ورو پـه انارشـۍ بـدل شـوي دي، مكياويلي وايي: ((څوک چې د نويو قوانينو او اصلاحاتو د پلي كولو مشري پر غاړه اخلي، په حقيقت كې د هغو خلكو دښمني پر غاړه اخلي، چې په تېرو قوانينو كې سوكاله وو)).

كله چې په افغانستان كې د هر نوي متمدن قانون د تطبيق لپاره هڅه شوې ده، نو دوديزوالو يې د ځاني ګټو لـه امله مخالفت كړى دى، او غوره بېلګه يې د غازي امان الله خان اصلاحات وو، چې ارتجاعي ځواكونو يې مخالفت وكړ.

مكياويلي وايي: ((د بخت پـه زور حكومت تـه رسېدل اسان دي خو د واكمنۍ ټينګول يې سخت كار دى)).

د استاد كانديد اكاډيميسـن محمـد صـديق روهـي پـه وينا((افغانستان د استثناتو هېواد دى، دلته د سياسي پېښو وړانـدوينې نـه كېـږي، يـانې ځينـې سياسـي پېښـې او

(c) ketabton.com: The Digital Library

شخصیتونه په کې په استثنایي ډول رامنځته کېږي، چې د خلکو سیاسي برخلیک ټاکي)).

که موږ خپله ټولنه د مکیاویلي او استاد روهي په پورتنیو فورمولونو کې واچوو، نو له پوره واقیعت سره به مخ شو، په افغانستان کې د سقاو زوی واک ته رسېدل، ځکه یوه استثنایي پېښه ګڼل کېدی شي، چې دا سې خلک هېڅ ډول تګلاره او فکر نه لري، نو څنګه واک ته رسېدلای شي؟ دغه راز که په امریکې کې د سپټمبر د یوولسمې نېټې پېښه نه وای رامنځته شوې، کېدی شي په افغانستان کې د لنډه مهالي، منځمهالي او انتخابي حکومت په نامه او سني سیاسي اصلاحات اصلاً هېڅ رامنځته شوي نه وای. د بخت په زور واک ته رسېدلي خلک په رښتیا هم تر هغه پورې په واک کې وي، چې بخت ورسره ملګری وي، ځکه دا ډول خلک تر واک د مخه او وروسته دواک د نیولو او ساتلو لپاره کوم دقیق پلان او ستراتیژي نه لري. مکیاویلي د وینو څښونکو او هغو واکمنو په باب، چې د برچې پر زور حکومت کوي وایي: ((څوک چې تل وینې تویوي، تل دي ځان لپاره توره ولري، ځکه ولس پر ده او دی پر ولس باور نه کوي)).

موږ په افغانستان کې د داسې واکمنو بېلګې هم لیدلي، چې ټول عمر یې د خپلې واکمنۍ لپاره تر ځان د تورو دېوالونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاو کړي او هر کله چې دا دېوالونه له منځه تللي، نو واکمني او واکمنان هم له منځه تللي دي.

مکياويلي سياستوالو ته وړانديز کوي او وايي چې بايد د خپل حکومت بنسټ ټينګ جوړ کړي، دی د يو مستحکم حکومت لپاره ښه قانون او ښې لښکرې اساسي عناصر بولي، دی اجيرې او مرستندويې لښکرې د يوه حکومت او واکمن لپاره بې ګټې ګڼي، د مکياويلي په نظر ((اجيرې او مرستندويې لښکرې د دښمن پر وړاندې بې زړه وي، بې نظمه وي، د جنګ پر وخت ميدان پرېږدي او د سولې پر مهال خزانه لوټوي))، موږ په خپل هېواد کې مرستندويې (رابلل شوې او راغلې لښکرې) اجيرې ملېشې او نورې ډول ډول لښکرې وليدې، چې نه هېواد او نه هم هغه واکمن ته په ګټه تمامې شوې چې رابللې يې وې، ببرک کارمل پر شوروي لښکرو ډډه ولګوله، خو يو وخت داسې راغی چې همدې شوروي لښکرو په پای کې له واکه شنډې ته کړ، ډاکټر نجيب الله د شمال پر بېلابېلو ملېشو ډډه ولګوله، خو په پای کې پر هغه برخليک اخته شو.

مکياويلي واکمنو ته توصيه کوي چې: ((د ولس شتمنۍ ته لاس ونه غځوي، ځکه خلک د پلار مړينه هېروي خو له پلاره ورپاتې شتمني يې له زړونو نه وزي)).

د پورتنۍ خبرې عملي بېلګې هم موږ په خپل هېواد کې وليدې، په افغانستان کې ډېر مرګونه او ظلمونه وشول، زياتره

(c) ketabton.com: The Digital Library

عامه زيانونه او ظلمونه د خلکو له ياده ووتل، خو د نور محمد ترکي د (۷) او (۸) ګڼه فرمانونه، چې د خلکو د شخصي ځمکو د وېش او ولور په باب صادر شوي وو او دواړه د خلکو په شخصي ملکيت او ژوندانه کې د مداخلې ستر عاملونه ګڼل کېدل، تر اوسه پورې د خلکو له ياده نه دي وتلي او آن يو شمېر سياستپوهان يې په افغانستان کې د بحران د اوږدېدو ستر لاملونه ګڼي.

د مکياويلي دا کتاب (ټولواک) د سياسي او ټولنيزو پېښو د شننې او تحليل په باب ډېرې ژورې او پخې خبرې لري، چې هره يوه يې د کانې کرښه ګڼل کېږي، د کتاب د ټولو خبرو تحليل او بحث پر ځای به ښه دا وي چې خپله د کتاب اصل ته وروګرځو.

په ټوليزډول دومره ويلای شم لکه څنګه چې د حسابي معاملاتو د حل لپاره د رياضي فورمولونو ته اړتيا ده، دغسې ددې کتاب محتويات د سياسي ستونزو د شننې او حل لپاره د سياسي فورمولو په توګه کار کوي، هر څوک چې په سياسي چارو او معاملاتو کې ګوتې وهي، نو ورته بويه چې دا کتاب يو ځل ضرور ولولي. ځوان او هڅاند ليکوال ښاغلي داوود حبيبزي چې د هېواد د سياسي او ټولنيزو پېښو د شننې او دهغو په باب د يوه غوره او دقيق دريځ نيونې ښه لېوال او مينه وال دی، په افغانستان کې د سياستپوهنې دعلمي اثارو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کمښت ته متوجه شوی او د همدې تشې د ډکولو په نیت یې دا خورا مهم اثر له انګریزي ژبې څخه پښتو ته ژباړلی دی. دا اثر په خورا معیاري او کره پښتو ژباړل شوی او سړی یې له لوستلو څخه ډېر خوند اخلي، زه په داسې حال کې چې د ښاغلي داوود حبیبزي دا کار ستایم او دا په پښتو کې د ژباړل شویو اثارو په جمله کې له ژبني پلوه یو ښه پوره او کره اثر ګڼم، د کتاب د چاپ له امله ده او میوند کلتوري ټولنې ته، چې دا کتاب یې خپورکړ، مبارکي وایم، دغه راز له حبیبزي څخه هیله من یم، چې د نورو دا ډول مهمو اثارو ژباړې ته هم ملا وتړي، که چېرې دا اثر د هېواد راتلونکي سیاستوال ولولي او له ګڼو سیاسي ستونزو څخه دیوې په حل کې هم ورسره مرستندوی شي او ستونزه په عادلانه ډول حل کړي، نو حبیبزی صیب به یې په ثواب کې شریک وي، د همداسې هیلې د بري په هیله.

په درناوي

اسمعیل یون

کابل پوهنتون

د ۱۳۸۵ ل کال د لړم ۱۰ مه

(c) ketabton.com: The Digital Library

((یوه شپه دوه خوبونه)) او د هغو تعبیرونه

په هره ټولنه کې چې اختناق خور شي، نو د ټولنې د نورو خواوو تر څنګ یې هنر او ادبیات هم خپل رنګ بدلوي، عموماً د اختناق د دورې ادبیات د همغه اختناق تصویر انځوروي.

دا ادبیات زیاتره، د خوند، خوښۍ او خوشالۍ لپاره نه وي، بلکې د اکثرو همغو ډول، ډول بدرنګیو انعکاسونکی وي، چې د همدې ستم له امله راټوکېدلې وي.

((یوه شپه او دوه خوبونه)) هم په افغانستان کې د اختناق د دورې د یوه مشخص پېر یا بهیر انځور دی، چې شاعر یې د خوب په بڼه انځوروي.

شاعر خپل کلی د خپلې ټولنې د حال او ماضي ژوندانه د یو سمبول په توګه کارولی او په هغه کې یې د ژوند دوه بېلابېل پړاوونه او رنګونه (تر اختناق دمخه پړاو، تر اختناق وروسته مرحله) سره پرتله کړي دي، شاعر یا لیکوال په کلي کې دواړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

حالته انځور کړي دي او دا يې مجسم کړي، چې پخواني حالت تر او سني هغه په هر ډول ښکلی او سوکال و.

د ليکوال په نظر په پخواني حالت کې د کلي يا ټولنې مانيز او نور مادي ارزښتونه خوندي وو، د مشر او کشر، خان او ملا او نورو دريځونه او صلاحيتونه مشخص وو، د همدغو صلاحيتونو د مناسب وېش له امله د کلي د متوازن پرمختګ او هوساينې چارې سمبالېدې، خو کله چې د يوه اختناق او بهرني فشار په نتيجه کې په کلي کې کشر د مشر، ملا د خان او بې مخه د مخور ځای ونيو، نو په کلي کې ګډوډي رامنځته شوه، د ليکوال هدف له کلي څخه خپل هېواد دی، خو ده خپل کلی د خپل هېواد لپاره د يوه سمبول په توګه کارولی دی.

د خوب ددې کيسې په لړ کې بېلابېل کرکټرونه د سړي ذهن کې ژوندي کېږي، چې اکثره يې منفي رنګ لري او ددې علت هم طبيعي دی، دا ځکه چې د اختناق لوبغاړي طبعاً بدرنګ کرکټرونه دي، د کيسې د شخصيتونو د بيان لپاره ولسي يا بزګري ژبه کارول شوې او داسې بزګري ترمينالوژي يا اصطلاحات کارېدلي، چې که چاکليوالي ژوند نه وي تېر کړی يا يې بزګري نه وي کړې او يا هم له بزګرانو او کروندګرو سره نږدې پاتې شوی نه وي، پر مانا يې په اسانۍ سره نه شي پوهېدلای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

((یوه شپه دوه خوبونه)) لیکنه د خپل هنري او کیسه ییز ارزښت تر څنګ دا ارزښت هم لري، چې ښه لویه بزګري پانګه ((ژبني اصطلاحات)) یې په کې خوندي کړې ده.

د شکل له پلوه اساساً دا ازاد نظم دی، چې داستاني بڼه لري، خو که په لیکنۍ بڼې سره یې سم لیکلای وای، نو کېدی شول هغه بند ښت او ماتوالی چې اوس د ځینو مسرو په لوستنه کې رامنځته کېږي، له منځه تللای وای.

پر لیکني ناسموالي سربېره ځینو ځایونو کې وزني تېروتنې هم لري، چې شاعر کېدی شي، په خپل زړه همداسې پرې ایښې وي او داسې یې ګڼلې وي، چې پر خپلې لیکنې وزني قید تحمیل نه کړي.

ښاغلي لیکوال او شاعر محمد حسن حسام د دا ډول نویو لیکنو چې پخوانۍ بېلګې یې د برې نه دي لیدل شوي، خپله تجربه لري، تر دې د مخه یې (زه کابل یم) (سپینې وینې) او (سر خلاصي لیکونه) کې هم دا ډول تجربې کړې دي، خو په هر ترتیب نوې زمانه، نوي ادبي بهیرونه، په خپله نوې ادبي تجربې راټوکوي او ((یوه شپه دوه خوبونه)) هم له همدغو نویو تجربو څخه یوه تجربه ده. له ښاغلي لیکوال څخه یې زموږ هیله دا ده چې دا انفرادي تجربې نورې هم پسې وغځوي او لا یې پخې کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه نور د لوستونکو او د ليکنې تر منځ د ېوال کېږم نه، ((يوه شپه دوه خوبونه)) لوستونکو ته پرېږدم، چې له خپلو تعبيرونو سره سم يې تعبير کړي.
د اختناق د ښامارانو د له منځه تلو په هيله

اسمعيل يون
کابل- افغانستان
لومړی مکروريان
۱۳۸۵ل کال، د کب مياشت

(c) ketabton.com: The Digital Library

((حقیقت)) او د کوچنیانو ادبیات

لکه څنګه چې زموږ په ټولنه کې کوچنیان له خپلو ډېرو حقونو څخه محروم دي، دغسې له خپلو ادبیاتو څخه هم بې برخې دي. په پښتنو شاعرانو کې یوازې په شمار شاعرانو د کوچنیانو لپاره شاعري کړې ده، مرحوم محمد عثمان نژند او خدای بښلی غلام حضرت روغمن هغه کسان دي چې باید په دې برخه کې ترې په قدردانۍ سره یادونه وشي. د دوی شعرونه په پښتو تعلیمي کتابونو کې راغلي او زموږ د کوچنیانو پر ذهنونو او عواطفو یې ښه تاثیر ښندلی دی.

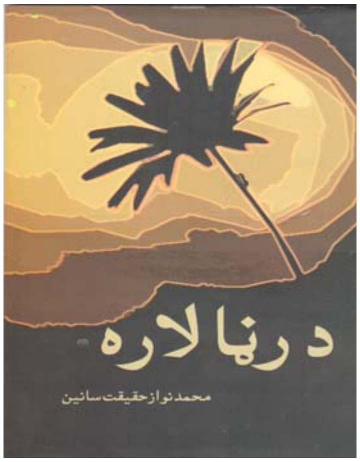

ښاغلی محمد نواز حقیقت په پښتو ادبیاتو کې بله هغه څېره ده چې خپل قلم یې تر هر بل کار زیات د کوچنیانو ادبیاتو ته وقف کړی، حقیقت صاحب تر اوسه ((لس شعري ټولګې)) یوازې د کوچنیانو لپاره چمتو کړي، چې له هغو څخه یوازې دوه یې ((سپینه کوتره او د لمر ترانې)) چاپ شوي او نورې یې لا د چاپ انتظار باسي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ نرواکه او پلارواکه ټولنه کې ((ښځينه شاعري)) او د ((کوچنيانو لپاره)) شاعري کمه ده. د ((ښځينه شاعرۍ)) د کمښت وجه شايد اقتصادي او علمي شاته پاتېوالی، مذهبي او کلتوري بنديزونه او له هغو څخه ناسم تعبيرونه وي، خو دا چې د کوچنيانو لپاره ولې کم ادبيات رامنځته شوي، په دې برخه کې څه کلتوري او مذهبي بنديزونه او ناسم تعبيرونه نه وو، خو کېدی شي د ټولنې عام شاته پاتېوالی او د تعليم د کچې ټيټوالی يې غټ عامل وي. خو خير عوامل چې هر څه وي، وي به، خو اوس موږ عملاً د کوچنيانو لپاره د ځانګړو ادبياتو په برخه کې ډېر غريب يو.

کله چې سړی په لومړي ځل د کوچنيانو لپاره له ادبياتو او يا هم شاعرۍ سره مخامخېږي، نو دا خبره ورته ساده او بسيطه ښکاري او داسې فکر کوي، چې تر ټولو ساده او اسانه ليکوالي يا شاعري همدا د کوچنيانو لپاره ده، ځکه چې نه زياتو تصويرونو، نه نادرو تشبهاتو او استعاراتو ته په کې اړتيا شته او نه هم نورې سپېڅلتيا ته، خو کله چې کله عملاً د کوچنيانو لپاره پر شاعرۍ پيل وکړي، نو ورته معلومېږي، چې څومره سخت کار دی. واقعيت دا دی چې څوک د کوچنيانو لپاره شاعري کوي که هغه خپله يو ځل ځان د کوچني په رول او کرکتر کې وانه چوي، ځان په تخيلي او فکري لحاظ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوچنیتوب مرحلې ته ونه رسوي، شاعري به يې د کوچنيانو تر کچې پورته وي، خو هغو ته به خوند ورنه کړي.

د کوچنيانو لپاره شاعري د خپل کوچنيتوب د تجربو په رڼا کې کېدلای شي، شفاف، خواږه، بې تکلفه عواطف او نا سياسي تفکر هم د کوچنيانو د ادبياتو په رامنځته کولو کې ښه رول لري.

ښاغلی محمد نواز حقيقت که څه هم اساساً يو سياسي سړی او ليکوال دی، خو د ماشومانو لپاره په شاعرۍ کې يې خپل سياسي دريځ يوې خواته پرې ايښی او يا هم ډېر کم ترې څرګند شوی دی. ماشومان معمولاً له هغو شيانو سره ډېره علاقه لري چې دوی يې مجسمولای، لمسولای او تشخيصولای شي او عملاً يې په ورځينې ژوند کې ګوري، حقيقت صيب دغه پديدې ډېرې ښې درک کړې او هغه يې بيا په خپلو نظمونو او شعرونو کې دوی ته تعريف کړې دي. لکه پيشو، هليکوپتر، طوطي، بلبله، تليفون، ښکاري سپی، بيزو، مېږی، غوا او نور...

دې ډول مسايلو سره ماشومان په طبيعي او فطري ډول مينه او علاقه لري، نو که ددې شيانو په تعريف کې اخلاقي، روزنيز او ښوونيز عناصر ځای شي، ماشومان يې بې فشاره او په نامستقيم ډول هضموي او د هغوی په وده کې اساسي رول لري.

د ښوونې او روزنې د پوهانو په اند بې فشاره زده کړه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشومانو لپاره تر ټولو ښه زده کړه ده. ښاغلی حقیقت د کوچنیانو لپاره په خپله کړې شاعرۍ کې په دې بریالی شوی چې یو زیات شمېر روزنیز، اخلاقي، وطني، ټولنیز او نور ژوندني مسایل په خپلو نظمونو او شعرونو کې ځای کړي او کوچنیان پرې وپوهوي.

د کوچنیانو لپاره شعرونه باید زیاتره په تعلیمي کتابونو کې ځای شي، په دې ډول ترې کوچنیان ښه ګټه اخیستلای شي. زه نه غواړم چې پر دې ټولګې خپله لیکنه نوره وغځوم، غواړم د کوچنیانو لپاره د حقیقت صیب دا یو نظم د بېلګې په توګه راوړم، چې د تلیفون پر تعریف سربېره د هغه څومره نورې ګټې بیانوي. نور نظمونه یې هم همدا ګټې لري:

د تلیفون خبرې

ورور مې وکړو تلیفون
ویلې څنګ مو دی ژوندون
ما ویل شکر خیر خیرت دی
ته به کله شې راستون
خپل دیدن دې راوړه ماته
درپسې یم ځیګرخون
ده ویل زه په خیر درځمه
چې رخصت شي پوهنتون

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړې ما خپله خبرې
ښې خوږې ښې خوندورې
ورور مې شو له ما خوشال
ورکړ ما د کور احوال
ماته وویل زما ورور
کړه سلام په پلار او مور
تلیفون یوه ښه اله ده
د خبرو وسیله ده
لنډوي اوږدې مزلې
چې زنګ راغی وایه بلې.
د ګلالیو افغان ماشومانو د نېکمرغه راتلونکي په هیله

په مینه
محمد اسمعیل یون
کابل، ۱۳۸۲-۲-۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترپايليک پورته هڅه

د ژبو او ادبياتو پوهنځي په وروستي سمستر کې د مونوګراف يا (پايليک) په نامه يو مضمون په درسي نصاب کې شامل دی. محصلين د ليسانس دورې په پای کې، مکلف دي يوه رساله يا کتابګوټی وليکي.

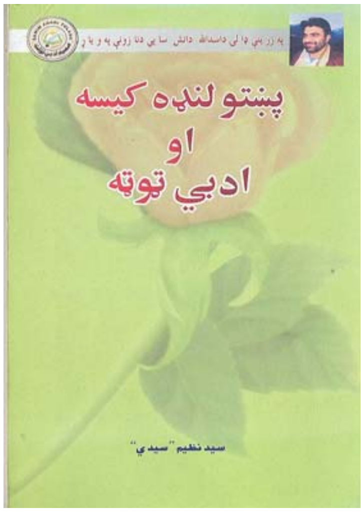

دا کتابګوټی پر يوه مشخصه موضوع د يوه ټاکلي لارښود استاد ترنظرلاندې بشپړېږي، چې مونوګراف ورته وايي. د پايليک يا مونوګراف د ليکلو مخونو شمېر معمولاً تر دېرش مخونو کم نه وي. له هغه وخته چې د کابل پوهنتون د ژبو او ادبياتو پوهنځی تاسيس شوی دی، نژدې اويا کاله کېږي، د دې نژدې اوو لسيزو په بهير کې په زرګونو عنوانه مونوګرافونه ليکل شوي دي. د پښتو څانګې د محصلينو له خوا د منظمو ليکل شويو پايليکونو شمېر هم نژدې پنځوسو عنوانونو ته رسېږي. يو

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت ما په پښتو څانګه او د کابل پوهنتون په عامه کتابتون کې د خوندي شويو مونوګرافونو لټون کاوه، هلته مې وليدل چې يو زيات شمېر مونوګرافونه داسې وو، چې په خورا زيار او زحمت ليکل شوي وو او لازمه وه، چې چاپ شي او ګټه يې ټول ولس ته ورسېږي؛ خو داسې مونوګرافونه په کې هم وو، چې نه يوازې په چاپ نه ارزېدل؛ بلکې د مونوګراف ليکنې پر معيارونو هم برابر نه وو او ځينې يې پر تکراري موضوعګانو ليکل شوي وو.

د کابل پوهنتون د ژبو او ادبياتو پوهنځي د پنځوسمې کاليزې په وياړ، ما د نوموړي پوهنځي د پښتو کتابونو او مونوګرافونو يو کتابښود ترتيب او چاپ کړ، له دې کار څخه زما هدف دا و، چې د ژبو او ادبياتو پوهنځي کړی کار او شتمني راټوله او خوندي کړم او بل محصلينو ته د ادب پوهنځي د ماضي د مطالعې لپاره يو کتاب په لاس ورکړم او بل هدف مې دا و، چې که په راتلونکي کې نور مونوګرافونه ليکل کېږي؛ نو پر زړو او تکراري موضوعګانو و نه ليکل شي، سره له دې چې اوس هم پر يو شمېر سولېدلو او کليشه يي موضوعګانو مونوګراف ليکل کېږي؛ خو زياتره پاڅليکونه له دوديزې بڼې راوتلي او نوې موضوعګانې يې خپرلي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

((پښتو لنډه کیسه او ادبي ټوټه)) د همدغو مونوګرافونو له جملې څخه دی، چې دوديزه بڼه نه لري او پر يوې ورې موضوع ياني د کوم شخص د تعريف پر محور نه راڅرخي او يوه داسې عامه موضوع، چې ارزونه او شننه يې زموږ ځوان ليکوال پښت ته ډېره ضروري او ګټوره ده څېړل شوې ده.

((ادبي ټوټه)) زموږ په ادبي ټولنه کې يوه هغه موضوع ده، چې تر اوسه يې پر تعريف او فورم د ادبپوهانو ترمنځ پوره توافق نه شته، ځينې يې يو ادبي فورم ګڼي او ځينې يې له فورم څخه منکردي او ان وايي له چا څخه، چې لنډه کيسه خرابه شي او ياهم شعر ترې بې وزنه او کم وزنه شي؛ نو د ادبي ټوټې نوم پرې کېږدي؛ نو د داسې موضوعګانو شننه او سپړنه د ادبياتو نويو لارويانو ته ډېر څه سپينوي.

ښاغلی سيدنظيم (سيدي) پر لنډې کيسې هم هر اړخيزه رڼا اچولې، له تاريخچې او تعريفه نيولې بيا د هغې رغنده توکونه ټول يې تشريح کړي او شنلي دي. د ده دا کار ځوانو ليکوالو ته سمه او رڼه لاره په ګوته کوي.

د دې پايليک بله غوره ښېګڼه دا ده، چې د لنډو کيسو او ادبي ټوټو دواړو بېلګې يې راوړي او تحليل کړي يې دي.

د دې مونوګراف بله ځانګړنه داده، چې تر اوسه پورې د پښتو لنډو کيسو کوم اثار چاپ او ياهم ليکوال ته يې پته لګېدلې ده، د ليکوالو په ګډون يې د هغو نومښود هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړاندې کړې دی، دا کار له ځوانو لیکوالو سره مرسته کوي، چې د پښتو لنډو کیسو له عمومي زېرمې خبرشي او په دې اړه یو عام جاج ترلاسه کړي. د لنډې کیسې رغنده عناصر یې، لکه: اډانه ځېره یا کرکټر، تلوسه، زمان او مکان (چاپېریال) ډیالوګ، لیدلوری او نور په ساده او روانه ژبه تشریح کړي دي.

د دې اثر عمومي ښېګڼه داده، چې لیکوال ټول پرخپلې ټاکلې موضوع راڅرخېدلی، له موضوع څخه لرې شوی نه دی، د لنډې کیسې او ادبي ټوټې بېلګې یې راوړي او تحلیل کړي دي. له موضوع تېښته د لیکوال کمزوري ده او دا کمزوري په دې اثر کې نه شته، لیکوال په خپل شوق خپل اثربشپړ کړی او دې پسې نه دی ګرځېدلی، چې یوازې د پایلیک دېرش مخه پوره کړي او خپل کار بشپړ وګڼي.

لیکوال دومره زیار ایستلی، چې خپل کړی کار یې د پایلیک تر دودیزه بریده اوړي او د یو ښه تحلیلي او څېړنیز اثر بڼه خپلوي.

کاشکې پښتو ځانګه، خپلې ټولنې ته نور زیات داسې ګلالي او فرهنګیالي فارغان وړاندې کړي، چې خپلې ټولنې ته ترخپل ټاکلي معیار او بریده زیات کار وکړي او خپل هېواد ته زیات ثمر وړاندې کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د ښاغلي سيد نظيم سيدي دا پاليلک په پښتو ليکل شويو پاليلکونو کې يو غوره پاليلک ګڼم او ان د پاليلک تر معياره يې لوړ ارزوم او د لوی رب (ج) له درباره ورته د نورو بريمنو فرهنګي هڅو غوښتنه کوم.

کور يې ودان او ژوند يې سوکال

پوهنمل محمد اسمعيل يون

(c) ketabton.com: The Digital Library

د محمد اسمعیل یون لنډه پېژندنه

محمد اسمعیل یون د حاجي محمدخان زوی پر ۱۳۴۲ل کال، د لغمان ولایت د الینګار ولسوالۍ دنیازیو په یوې روښنفکرې کورنۍ کې زېږېدلی دی.

لومړنۍ زده کړې یې د الینګار ولسوالۍ د سلینګار په لومړني ښوونځي کې سرته رسولي دي، تر هغه وروسته کابل ته راغی او په خوشال خان لیسه کې شامل شو. پر ۱۳۶۲ل کال له نوموړې لیسې څخه په دویم نومره بریالی او پر ۱۳۶۷ل کال د کابل پوهنتون د ژبو او ادبیاتو پوهنځي د پښتو څانګې محصل شو. پر ۱۳۷۰ل کال له نوموړې څانګې څخه اول نومره بریالی او پر همدې کال بېرته د پښتو څانګې د کدر غړی شو. پر ۱۳۸۵ل کال په نوموړې څانګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې د ماسترۍ دوره پیل شوه، یون په ډېر ښه او بریالي ډول دا دوره پایته ورسوله.
محمد اسمعیل یون له ۱۳۷۰ ل کال څخه بیا تر ننه پورې د کابل پوهنتون د ژبو او ادبیاتو پوهنځي تدریسي غړی او د(پوهندوی) علمي پوړۍ ته رسېدلی دی، پر استادۍ سربېره، استاد یون د ((کابل پوهنتون))، ((هیلې)) او((شمشاد))مجلو د چلوونکي دنده هم په ښه ډول ترسره کړې ده. په پېښور کې د چاپېدونکې ((معارف)) مجلې کتونکی غړی هم و. همدارنګه دیو شمېر نورو چاپي خپرونو همکار هم پاتې شوی دی.
استاد یون پر ۱۳۸۱ ل کال، په جلال اباد کې ببړنۍ لویې جرګې ته د ختیزو ولایتونو د انتخاباتو د دفتر مشر شو، د دې جرګې لپاره تر ټاکنو وروسته د جرګې غړی، بیا د جرګې د غړو له خوا د ببړنۍ لویې جرګې دلومړي منشي په توګه انتخاب شو.استاد یون په دې جرګه کې تر خپل وروستي وسه خپل ملي او تاریخي مسولیت ادا کړ او د هېواد دښمنه عناصرو د توطیو مخه یې ونیوله.
تر دې جرګې وروسته، کله چې د افغانستان د اساسي قانون د تدوین بهیر پیل شو، نو استاد یون بیا د دې بهیر لپاره د ختیزو ولایتونو د دارالانشاد دفتر مشر وټاکل شو. په ختیزو ولایتونو کې د اساسي قانون د لویې جرګې لپاره انتخابات هم د همدې دفتر له خوا ترسره شول.استاد یون د اساسي قانون د تصویب په لویه جرګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې د نوموړې جرګې د دارالانشا د غړي په توګه خپل فعال رول ادا کړ. ټاکل شوې وه، استاد یون په ختیزو ولایتونو کې د افغانستان د جمهوري ریاست لپاره د عمومي ټاکنو د دفتر مسول شي، خو په کابل کې د لویو جنګسالارانو او ځینو تنظیمي مشرانو له خوا پر حکومت او ملګرو ملتونو د زیات فشار له امله له کاره ګوښه شو. ملګرو ملتونو (UNAMA) استاد یون ته وړاندیز وکړ، چې په کابل کې به تر دې لوړه دنده دروسپارو، خو استاد یون ونه منله او خپلې استادۍ ته یې دوام ورکړ.

درې کاله وروسته یې د ځینو ملګرو په زیات ټینګار او غوښتنه، د جمهوري ریاست د ملي امنیت شورا په دفتر کې د فرهنګي چارو د ریاست دنده ومنله او په کابل پوهنتون کې پر استادۍ سربېره لا تر اوسه دا دنده پر مخ وړي. استاد یون پر **۱۳۸۵** ل کال د افغانستان او پاکستان د امن ګډې جرګې لپاره د افغانستان له خوا د منشي په توګه غوره شو او دا دنده یې هم په ښه ډول ترسره کړه.

استاد یون د خپلو اکیکوال په توګه په تېرو شلو کلونو کې ګڼ شمېر فرهنګي او ټولنیز خدمتونه ترسره کړي، په ګڼو چاپي، راډیویي او ټلویزیوني مرکو کې یې د واقعیتونو او حقایقو د څرګندیدن له امله د خلکو په زړونو کې ځای نیولی دی. که څه هم ډېر خلک د یون لیکنې، مرکې او نظریات خوښوي، خو یو شمېر داسې خلک هم شته، چې د یون سرسختي مخالفین دي. د هغه ملي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګټورو نظریاتو ته هم غلط رنګ او تعبیر ورکوي، دا ډول اشخاص، چې اکثره یې زورواکي او د سیاسي ډلو ټپلو غړي او مشران دي، د استاد یون نظریات خپلو شخصي او تنظیمي ګټو ته خطر بولي، نو ځکه یې په ټینګه مخالفت کوي. زه ددې شاهد یم، هر کله چې یون کومه لیکنه او مرکه کړې، نو دده پر وړاندې یې مثبت او منفي غبرګونونه دواړه راپارولي دي، منفي غبرګونونه اکثره وخت د هغو اشخاصو او ډلو له خوا وي، چې په تېر کړکېچن سیاسي بهیر کې یې ډېرې نامشروع ګټې ترلاسه کړي او ځانونه یې مطرح کړي دي.

مثبت غبرګونونه اکثره د ولس د مشرانو، روښنفکرانو او نورو مخورو له خوا وي، خو استاد یون په دغسې سختو اغزنو او تنګو شرایطو کې بیا هم خپل فرهنګي، سیاسي او ټولنیز کار ته دوام ورکوي.

دا اوسنی فرهنګي کار، چې تاسو یې اوس په مسلسل ډول ګورئ، دا د تېرو شلو کلونو کارونه دي، چې له تېر یو نیم کال راهیسې پرې په منظم ډول کار شوی، اوډل شوي او دادی ستاسو مخې ته ایښودل کېږي، په داسې یو دولتي دفتر کې چې بوختیاوې په کې ډېرې وي، د منظم او ستر فرهنګي کار سرته رسول اسانه کار نه دی. استاد یون پر خپلو فرهنګي کارونو سربېره د ګڼو فرهنګي ټولنو د غړي، همکار او موسس غړي په توګه هم خپل فرهنګي رول ادا کړی، په پېښور کې یې د دوو المان مېشتو فرهنګي ټولنو (دافغانستان د کلتوري ودې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولنې) او(د پښتني فرهنګ د ودې پراختیا ټولنې) د همکار په توګه د بېلابېلو لیکوالو په لسګونو اثار، ایډیټ او چاپ کړي دي. دغه راز یې په سلګونو کورنیو مشاعرو، ادبي غونډو او سیمینارونو کې ونډه اخیستې ده، خپله یې هم په لسګونو مشاعرې، سیمینارونه او علمي ورکشاپونه جوړ کړي دي.
سربېره پر دې، په یو زیات شمېر، ملي او نړیوالو کنفرانسونو کې یې په ښه ډول د خپل هېواد استازي کړې ده. دلته به یې د اثارو یادونه وکړو:

اثار

الف- پنځونې:

کتاب نوم	خرنګوالی	چاپکال
• متکور	لومړی شعري ټولګه	دویم ۱۳۸۷
• په اورونو کې سندرې	دویمه شعري ټولګه	دویم ۱۳۸۷

ب- راټولونې:

• هیلې	ګډه شعري ټولګه	دویم ۱۳۸۷
• نیمګړي ارمانونه	د حیران شعري ټولګه	دویم ۱۳۸۷
• د لوونو فصل	ګډه شعري ټولګه	دویم ۱۳۸۷
• د نازو انا یاد	د سیمینار د لیکنو ټولګه	دویم ۱۳۸۷
• د استاد الفت نثري کلیات	داستاد الفت نثرونه	دریم ۱۳۸۷
• سیندونه هم مري	د اسحق ننګیال شعري منتخبات	دویم ۱۳۸۷

ج- ژباړنې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د ټولنپوهنې له نظره: په افغانستان کې د واک جوړښتونه
  د پوهنوال روستار تره کي اثر دویم ۱۳۸۷
- .د افغانستان فرهنګي میراثونو ته یوه کتنه
  د نینسي دوپرې اثر دویم ۱۳۸۷
- په افغانستان کې د جګړې جنایتکارانو محاکمه
  د پوهنوال روستار تره کی اثر دویم ۱۳۸۷

د- یونلیکنې:

- د اماراتو سفر د اماراتو یونلیک دویم ۱۳۸۷
- که یون دی یون دی د اروپا یونلیک لومړی ۱۳۸۷
- د پنتاګون ترڅنډو د امریکا یونلیک لومړی ۱۳۸۷

هـ- څېړنې او شننې:

- د محمد ګل خان مومند اند و ژوند ته یوه لنډه کتنه دویم ۱۳۸۷
- استاد زیار د پښتني فرهنګ یو ځلاند ستوری دویم ۱۳۸۷
- دکابل پوهنتون د ادبیاتو پوهنځي پښتو کتابښود دویم ۱۳۸۷
- د افغانستان فرهنګ ته اوښتي زیانونه دویم ۱۳۸۷
- د پښتو شعر هندسي جوړښت شپږم ۱۳۸۷
- له افغانستانه د مسلکي کادرونو د فرار عوامل دویم ۱۳۸۷
- ساینسي پرمختیاوې دویم ۱۳۸۷
- بېړنۍ لویه جرګه ولسواکي او زورواکي دویم ۱۳۸۷
- اند یال خوشال لومړی ۱۳۸۷
- هیله د خپلو سریزو په لمن کې لومړی ۱۳۸۷
- کلتوري یون لومړی ۱۳۸۷
- فرهنګي فقر لومړی ۱۳۸۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

- مرکه او مرکې لومړی ۱۳۸۷
- خوشال په خپل ایډیال لومړی ۱۳۸۷
- دکتابونو په وړمو کې لومړی ۱۳۸۷
- افغانستان په سیاسي کړلېچ کې لومړی ۱۳۸۷
- پښتو لیکنی سمون لومړی ۱۳۸۷
- اوسنی رسنی لومړی ۱۳۸۷
- که نړیوال ماته وخوري؟ لومړی ۱۳۸۷

خدای(ج) دې استاد یون ته ډېر عمر ورکړي او جرئت دې ورته هم تاند لري، الله(ج) دې دی له هر ډول بدو بلاوو وژغوري، په فرهنګي کارو زیار کې ورته د نور زغم او وسېلې هیله لرم.

په درناوي

وفاالرحمن وفا

کابل- افغانستان

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library